

İK

Keçeli Kalem

Veliköy UMK
İlk&Ortaokulu

Dergisi

SAYI: 1

DERGİ HAKKINDA

İÇİNDEKİLER

- 2 VİZYONUMUZ, MİSYONUMUZ
- 3 DERGİ KÜNYESİ
- 4 VELİKÖY VE ÇEVRE KÖYLERİMİZ
- 7 ÖN SÖZ
- 8 EDITÖRÜN YORUMU
- 9 HİKAYELER
- 38 AKADEMİK BAŞARIMIZ TÜBİTAK
- 44 KİTAP KAŞIFLERİ PROJEMİZ
- 46 SPOR TİF BAŞARILARIMIZ
- 49 FOTOĞRAF YARIŞMAMIZ
- 54 23 NİSAN ETKİNLİĞİMİZ
- 59 SPONSORLAR

VİZYONUMUZ:

Keçeli Kalem Dergisi olarak öğrencilerin ilgi ve yetenekleri doğrultusunda kendilerini keşfetmelerine ve kendilerini ifade etmelerine olanak sağlayan; onları geleceğe sağlam ve özgüven dolu adımlarla taşıyan bir platform olmayı hedefliyoruz.

MİSYONUMUZ

Yıl boyunca gerçekleştirdiğimiz akademik, sportif ve kültürel etkinlikleri paylaşarak öğrencilerimize farklı bakış açıları kazandırıyor ve onların potansiyelini açığa çıkarıyoruz. Yaratıcılıklarını besleyerek sınırlarını zorlamaları için cesaretlendiriyoruz. İçeriklerimizle tarihe not düşüyor, bilgiyi artırıyor ve hayal güçlerini besliyoruz. Öğrencilere farklı alanlarda deneyim fırsatları sunarak onları çok yönlü olmaya teşvik ediyoruz. Geleceğe umutla bakan her öğrenci için bir rehber ve ilham kaynağı olmaya çalışıyoruz.

KÜNYE

DERGİ EKİBİ

**EDİTÖR:
AHMET BALIKÇI**

**YAZI İNCELE VE İMLA DENETİMİ:
Aysun CEYLAN**

**DERGİ TASARIMI VE GÖRSEL TASARIMLAR:
Ahmet BALIKÇI**

DESTEK EKİP:

Bahar ÖZTÜRK

Mikail KARAGÜLLE

Caner AKAY

FİNANS VE DERGİ BASIM ÇALIŞMALARI:

Yasemin KOPUZ

Kezban KIRMIZIOĞLU

Zeynep YILMAZ

Meltem MERAL

Aysun AYHAN

İsrafil BALCI

1. SAYI YAYIN YILI: 2023 - 2024 EĞİTİM ÖĞRETİM DÖNEMİ

YAYIN TÜRÜ: SÜRELİ KURUM DERGİSİ

DERGİ İLETİŞİM: Telefon: 04642476203 E-Posta: ortaokulvelikoy@gmail.com

**DERGİ ADRESİ: Veliköy Köyü, Meraller Mevkii, Meraller Küme Evleri, Veliköy
Uzun Mustafa Kopuz Ortaokulu No:48 Merkez / Rize**

MATBAA: Gökmen Matbaacılık

MATBAA İLETİŞİM VE ADRES:

Telefon: 05322857806 E-Posta: gokmenmatbaacilik@hotmail.com

Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi No: 4NB16 Topkapı /İstanbul /Türkiye

VELİKÖY

VELİKÖY HAKKINDA

ÜLKE	COĞRAFİ BÖLGE	İL	İLÇE	Rakım	Nüfus (2024 TÜİK)
Türkiye	Karadeniz Bölgesi	Rize	Merkez	327m	849

TARİHİ

1473'te Osmanlı ile Akkoyunlu Devleti arasında yapılan Otlukbeli Savaşı'nda, Akkoyunlu aşiretinden olan Kürken Ağa, koyun sürülerinin yeniçeri ve azaplar tarafından yağma edilmesini önlemek için Şiran ve Kelkit arasından Bayburt istikametine, oradan da Sürmene'ye bağlı Karadere'ye gelmiştir. Kürken Ağa sürüleri ile birlikte geldiği bu yeni mıntıkada fazla kalmayarak sahile inmiş, oradan Rize istikametine doğru ilerleyerek Rize'nin Askoros (şimdiki Taşlıdere) mıntikasında çadırlarını kurmuştur. Kürken Ağa bir süre burada kaldıktan sonra çadırlarını ve yüklerini katırlara yükleyerek Askoros Deresi yatağından yukarıya doğru çıkmaya başlar. Ve şimdi kendi ismiyle anılan Gürgen Köyü mıntikasına yerleşir. O tarihlerde bu mıntıklar ormanlık, sulak, sahipsiz ve ıssız yerlerdir. Buraya yerleşen Kürken Ağa'nın dokuz erkek çocuğu olur. Kürken Ağa'nın çocuklarının bulunduğu bu mıntika zamanla onlara dar gelmeye başlar. Bunlardan Kara Hasan, Karakurut ve Memibu mıntikadan ayrılarak Vela'ya, şimdiki Veliköy Merkez Camisi'nin bulunduğu sahaya gelirler. Bunlar üç çadır halkıdır. Kardeşler, çadırların bir tanesini Baça'nın Mezarlığı denen yere, bir tanesini Şaban'ın mezarlığı denen yere, bir tanesini de şimdiki Çaykur Çay Fabrikası'nın bulunduğu sahaya kurarlar. Böylece Veliköy'ün temelleri atılmış olur.

KÜLTÜR

Veliköy Rize ili ile aynı kültürel özellikleri barındırır. Yemek kültürü olarak özellikle kavurma ile adını duyuran köyümüzde; Rize Kavurması, Karalahana, Muhlama, Hamsi ve Pepeçura yoğun olarak tüketilmektedir.

COĞRAFİ ÖZELLİKLERİ

Veliköy Rize merkezine 13,5 km uzaklıktadır. Karadeniz İklimi'nin etkisi altında olan köyde çay tarımı temel ekonomik faaliyet olup köyün merkezinde yer alan Çaykur Fabrikası'yla da sanayi alanında iş imkanı sağlamaktadır. Engelibeli arazi yapısı nedeniyle dağınık yerleşme görülür. Köy merkezi, iki küçük derenin ortasına kurulmuş olup merkez camii, köy okulu, sağlık ocağı ve muhtarlık burada yer alır.

ÇEVRE KÖYLER: Okulumuza çevre köylerden de taşıma ile öğrenci gelmektedir. Bu nedenle sonraki sayfalarda bu köylerimizin adı ve fotoğrafları yer almaktadır.

KETENLİ KÖYÜ

AKTAŞ KÖYÜ

PINARBAŐI KÖYÜ

YENİDOĞAN KÖYÜ

ÖN SÖZ

Milletimizin geleceği olan gençlerimiz, muallimlerin elinde şekillenir. Üzerimizdeki yükün sorumluluk bilinciyle hareket eden ve bu minvalde çalışan bizlerin ilk hedefi, geleceği şekillendirecek gençleri en donanımlı şekilde yetiştirmektir. İlerleyeceğimiz yol maarif yoludur. Maarif kadromuzla öğrencilerimizi, yaşadığımız zamana göre değil; yaşayacakları zamana göre yetiştirmek gayreti içindeyiz.

Her bir öğrencimizin ayrı şahsiyetler olduğu bilinciyle kendilerine özgü meziyetlerini ortaya çıkarıp idealleri doğrultusunda en iyi eğitimi vermeye çalışıyoruz. İhmal edilecek tek bir birey yoktur. Her bir evladımız değerlidir ve her birinin içinde gizli bir cevher bulunmaktadır. Asıl olan bu cevheri ortaya çıkarmaktır.

İstisnaya önem veren yönetim anlayışımızla akademik olarak donanımlı, ahlaklı, adalet, feraset ve sorumluluk sahibi gençler yetiştirmek önceliğimizdir. Yetiştirdiğimiz bu gençler; ırk, dil, din ayrımı yapmadan insanlığın hizmetinde, yaşanabilir bir dünyanın kurucuları olacaklardır. Yüksek ahlaki mefkûreye sahip gençliğimiz dünyaya adaleti, barışı ve kardeşliği getirecektir.

Dünya; adeta bilişim ağlarıyla birbirine bağlanmış, küçük bir köy halini almıştır. Baş döndürücü bir şekilde ilerleyen bilime, muallimler olarak ayak uydurmak zorundayız. Aksi takdirde teknolojiyle iç içe büyüyen talebelerimizin gerisinde kalmış oluruz. Bir muallim için bundan daha vahim bir durum yoktur. Bilgi edinme yollarındaki çeşitlilik öğrencilerimizin önüne öğrenmede farklı imkanlar sunmaktadır. Burada önemli olan, neyi nereden, nasıl öğreneceğidir. Bilgiye ulaşmadaki çeşitlilik ve doğru bilgi edinme isteği öğretim yöntem ve tekniklerini sorgular duruma getirmiştir. En doğru öğretim tekniklerini bulup uygulamak ve çağa ayak uydurmak biz öğretmenlerin en önemli görevlerindedir.

Çağımızın teknolojik imkanlarının öğretim boyutunda sunmuş olduğu zenginliğe karşın aynı teknolojinin hızlı bir kültürel yozlaşmaya ve ahlaki çöküşe yol açabileceği unutulmamalıdır. Çağın yeniliklerini, milli ve manevi değerlerimize uygun olarak evlatlarımıza benimsetmeyi ihmal etmemeliyiz. Zira bir milleti millet yapan tarihi, kültürü, inançları, gelenek ve göreneklere gibi değerlerinden yoksun yetişen bir nesil birçok konuda eksik kalır. Böyle bir neslin içinden ne Çanakkale ruhu ne Milli Mücadele ruhu ne de ecdada yakışır bir millet çıkar. Bu nedenle tasavvur ettiğimiz gençlik yüksek ahlaki mefkûreye sahip, inançlı, ait olduğu ülkesine sınımsız bağlı, cesur, aynı zamanda beşeri ilimlerle donanımlı olmalıdır. Bu vasıflara sahip olmayan gençlerimiz küreselleşen dünyamızda çeşitliliğin ve modern yaşamın getirdiği hız, rekabet ve tüketim kültürü etkisi altında şekillenip kişiliklerini oluşturamama; kimliklerini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalırlar. Çocuklarımızın önüne sadece maddi başarıyı koyarsak sürekli yarış halinde ve rekabet içinde olurlar. Bu durum kaygıyı ve stresi beraberinde getirir. Okula ve aileye düşen görev; maddi başarıyı, manevi ve kültürel değerlerle beraber harmanlayıp çocuğa vermektir. Böylece çocuklarımızın hem içsel hem de dışsal tatmini sağlanmış olacaktır.

Geleceğimizin teminatı gençlerimizin aile, okul, fiziki çevre ve sosyal çevreyle beraber yetiştiğini unutmamalıyız. Evlatlarımızın sosyal medyanın karanlık dehlizlerine doğru sürüklenmesine müsaade etmeyelim. Kültürel değerlerimizle, bilimle donanmış; mutlu çocuklar için sorumluluğumuz her zamankinden daha fazla önem arz etmektedir. İşte bu bilinçle bizler, yaptığımız çalışmaların üstüne bir yenisini daha ekleyerek bu dergiyi çıkardık. Bu sayede evlatlarımıza kendilerini farklı alanlarda da keşfedebilmeleri için yeni bir imkan sunmuş olduk. Aldığımız netice bizleri ziyadesiyle mutlu etmiştir. Her bir evladımızın, bugünün ve yarının dünyasını aydınlatan birer meşale olması dileğiyle, kalın sağlıcakla...

EDİTÖRÜN YORUMU

Değerli Okur,

Keçeli Kalem Dergisi'ni hayata geçirmeyi hayal ettiğimiz günlerde duyduğumuz heyecan, şimdilerde katlanarak artıyor. Bu dergiyi yayınlayarak okulumuzda bir ilke imza atmış olmanın heyecanı ve gururunu yaşıyoruz. Kurumumuzdan ve öğrencilerimizden aldığımız güçle harekete geçip dergimizin bu ilk sayısında sizleri birbirinden güzel içeriklerle karşılamak için büyük bir azimle çalıştık. Öğrencilerimizin hayal gücünü, değerlerini ve başarılarını gözler önüne sermeye gayret ettik. Okulumuzun değerlerini ve ruhunu yansıtan bu dergi, umarız ki siz değerli okurlarımızın takdirini kazanır ve bir ilham kaynağı olur.

Keçeli Kalem Dergisi'ne hayat veren asıl konu, öğrencilerimizin hikayeleridir. Onların eşsiz hayal dünyasına olan inanç ve güvenle yola çıktık. Bu nedenle, bu konuda ki duygu ve düşüncelerimi sizlerle paylaşmak istiyorum. Bir zamanlar ben de öğrenciydim. Eli kalem tutan şiir ve hikaye yazan... Öğretmenlerimin beni fark etmelerini, yazdıklarımı okuyup bana yol göstermelerini ve yanımda olmalarını ne kadar çok isterdim. Ancak onların ilgisizliğiyle karşılaştım. İşte bu nedenle, Keçeli Kalem Dergisi'ne ve özellikle öğrencilerin hikayelerine editörlük yapmak benim için özel bir anlam ifade etmektedir.

Öğrencilerimizin eşsiz hayal dünyasını bilen biz öğretmenler, bu hayallerin zihinlerde sadece birer gölge olarak kalmasına göz yumamayız. Bu nedenle onlara rehber olup yol gösteriyoruz. Öğrencilerimizin kendi hikayelerini hayata geçirmelerine, kendi karakterlerini şekillendirmelerine ve kendi evrenlerini kurmalarına imkan sağlıyoruz. Böylelikle onlara "Sizlerin farkında ve hep yanınızdayız." demek istiyoruz. Yaptığımız küçük dokunuşlarla onlara unutulmaz bir anı bırakmakla kalmıyor, onların; yazarlık deneyimi yaşamasına, kendilerini keşfetmesine ve yarınlara daha sağlam ve özgüven dolu adımlarla ilerlemesine yardımcı oluyoruz.

Keçeli Kalem Dergisi'nin sayfalarında gezinirken, kelimelerin ötesine geçip arka planda bir grup genç yazarın hayal gücü, emekleri ve cesaretleriyle şekillenen ve onların yüreklerinden doğan hikayeleri bulacaksınız. Genç yazarlarımızın yaratıcılığına tanık olacak ve onların dünyalarına bir adım daha yaklaşacaksınız. Açtığınız her bir sayfa, yeni bir maceranın kapısını aralayacak ve sizleri farklı dünyalara taşıyacaktır. Onların düşlerini ve maceralarını keşfederken, kendi hayal dünyanızı zenginleştirecek farklı düşünsel ve duygusal deneyimler yaşayacaksınız. Belki de kendi hayallerinizin peşinden gitme cesaretini yeniden bulacaksınız.

Keçeli Kalem Dergisi, öğrencilerimizin sesini duyurduğu bir platform olmaya devam edecek. Zaman içinde, burada yeşeren küçük eserler büyüyecek, kök salacak ve belki de bir gün genç yazarlarımızın imzasını taşıyan kitaplar olarak raflarda ki yerini alacak. Bu umut dolu düşüncelerle, eserleri ile dergimize hayat veren yazarlarımıza içtenlikle teşekkür ediyor; kalemlerinin daima güçlü, hayallerinin sınırsız olmasını diliyorum.

Keçeli Kalem Dergisi'nde emeği olanlara...

Dergimizin hazırlık sürecinde büyük bir özveriyle emek veren Sayın Aysun Ceylan'a, Sayın Mikail Karagülle'ye, Sayın Bahar Öztürk'e ve Sayın Caner Akay'a içten teşekkürlerimi sunuyorum. Sizlerin öneri, görüş ve desteği olmadan bu dergi bu kadar güzel olmazdı. Süreç içinde bizlere her türlü desteği sağlayan değerli okul müdürümüz Sayın İsrail Balcı'ya minnettarlığımı ifade etmek istiyorum. Sizin desteğiniz ve bize olan inancınız olmasaydı, bu dergi hayat bulamazdı. Dergimizin finans kaynakları için büyük bir gayretle çalışan Okul Aile Birliği'mizin fedakar üyeleri: Sayın Yasemin Kopuz'a, Sayın Kezban Kırmızıoğlu'na, Sayın Zeynep Yılmaz'a, Sayın Aysun Ayhan'a ve Sayın Meltem Meral'e sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Sizlerin sayesinde dergimizin en önemli süreçlerinden biri başarıyla tamamlanmış oldu. Dergimize bu güzel ismi veren değerli öğrencimiz Zührenaz Kopuz'a ve ailesine de ayrıca teşekkür ederim.

Dergimizin finansörlüğünü üstlenen Gökmen Matbaacılığa ve Sayın Gökmen Sile Bey'e, değerli katkıları için minnettarlığımızı belirtir ve içten teşekkürlerimi sunarım. Dergimize sponsor olarak bize destek vermeyi tercih eden ve bizi onure eden sponsorlarımız; Vegaçay'a, Yahya Balcı ve Aliminyum & PVC Doğrama'ya teşekkür ederim.

Bu derginin hayata geçirilmesinde katkısı olan herkese kalpten teşekkür ederim. Birlikte, okulumuzun değerlerini yansıtan bu güzel eseri oluşturduk ve bu başarı hepimizin. Saygılarımla...

EDİTÖR

AHMET BALIKÇI

KELEBEK

YAZAR:
FATMA BALCI

Baharın gelişiyle birlikte doğa, uykusundan uyanmıştı. Güneş doğayı ısıtırken hayvanlar koşup eğleniyor, kuşlar cıvı cıvı ötüyor ve kelebekler uçuyordu. Sekiz yaşlarındaki iki arkadaş Arda ve Ela, çınar ağacının altındaki banka oturmuş; kitap okuyarak bu güzel bahar gününün tadını çıkarıyorlardı. Bir süre sonra Ela, Arda'ya "Hadi birazda kelebek yakalamaya çalışalım." dedi. Arda bu teklifi hemen kabul etti. Birlikte rengarenk çiçeklerin olduğu vadinin üst kısmına doğru ilerlediler. Hepsi birbirinden güzel kelebekler, üstlerinden uçup gidiyor; biraz ileriye konuyorlardı. Arda ve Ela sessizce yaklaşıyor, tam yakalayacaklarken kelebekler tekrar uçuyorlardı. Uzunca bir süre devam eden kovalamacanın pes eden tarafı Arda ve Ela oldu. Yorgun ve üzgün bir şekilde geldikleri yöne doğru dönüp yürüdüler. Çınar ağacının altındaki banka gelip oturdular.

Ela, kapağında çiçekler olan kitabını bankın kenarına koydu. Arda'ya dönüp "Kelebekler gerçekten bir gün mü yaşar?" diye sordu. Arda, "Bilmiyorum ama bu gerçekten üzücü olmalı." dedi. İki arkadaş bu konu üzerine konuşmaya devam ederken Arda, Ela'nın kitabını işaret ederek fısıltıyla "Ela, bak bir kelebek!" dedi. Ela, kafasını yavaşça çevirip kitabın üzerine konan kelebeğe baktı. Bu kelebek daha önce gördükleri kelebeklerden çok farklıydı. Kelebeğin zar gibi şeffaf, pembe kanatlarının üzerinde elmas gibi parlayan desenler vardı. Sevimli kafasını takip eden antenleri ise tıpkı bir çift inci gibi duruyordu. İki arkadaş bir süre kelebeğin büyümesine kapıldılar. Ela yavaşça kelebeğe doğru elini uzatıp onu yakalamaya çalıştı. Tam yakalayacakken kelebek uçuverdi. Ela ve Arda bir an bile kelebekten gözlerini ayırmadı. Kelebek, kısa bir mesafe uçup tekrar konuyor; iki arkadaş tam onu yakalayacaklarken tekrar uçuyordu. Bu kovalamaca uzun bir süre böyle devam etti. Arda ve Ela köyden epey uzaklaştılar ancak bunun farkında bile değillerdi. Pes etmeye de niyetleri yoktu. Kovalamaca bir süre daha devam ettikten sonra Arda, kelebek tam havalandığı sırada uçarcasına havaya zıplayıp kelebeği avcunun arasına almayı başardı. Kelebeğin kaçmasından korkan Arda avucunu hiç açmadı. Bir an önce onu hapsedecekleri kavanoz gibi bir şey aramaya koyuldular.

Bu arayış uzun sürmedi. Derenin kenarına sürüklenmiş, eski bir demlik buldular. Ela hemen demliği alıp kapağını açmaya çalıştı. Ancak kapak bir türlü açılmadı. Ela, demliği açmaya çalışırken Arda, kelebeği kontrol etmek için avuçlarını hafifçe araladı. Kelebek hareket etmiyordu. Emin olmak için iyice kontrol etti. Ancak kelebek hala hareket etmiyordu. Arda üzgün bir şekilde Ela'ya bakarak "Ela sanırım kelebek ölmüş." dedi. Ela hemen kontrol etmek için geldi. Arda avucunu tamamen açtı. Kelebek ölmüştü. İki arkadaş yaptıkları bu hatayı çok acı bir şekilde fark ettiler. Ela, kelebeği avcuna alıp ağlamaya başladı. Arda da en az onun kadar üzgündü. Her şey bir anda nasıl bu kadar kötüye gitmişti. Yaptıkları hatanın bedelini ödeyemezlerdi ancak kelebek için son bir iyilik yapmalıydılar. En azından onu uygun şekilde gömerek kelebeğe saygı gösterebilirlerdi. Bu nedenle Arda, Ela'ya "Onu bu şekilde bırakamayız, gömmemiz gerekiyor. Şu demliği güzelce temizler, kelebeği de içine koyar öyle gömüyoruz. En azından ziyaret edebileceğimiz bir mezarı olur." dedi. Ela bu acı sözleri duyunca daha çok ağlamaya başladı. Gözlerinden yaşlar süzülen Arda ise demliği yıkamak için derenin kenarına gitti.

KELEBEK

Arda, demliği yıkamak için ovalamaya başladığında demliğin içinden bir anda dumanlar yükselmeye başladı. Arda korkup demliği elinden fırlattı. Giderek belirginleşen duman tıpkı masalarda okudukları Alaaddin'in Sihirli Lambası'ndaki gibi bir cine dönüştü. Kapanıp ağlamaktan dolayı olup bitenlerden habersiz olan Ela, Arda'nın korkudan bağırmasıyla kendine geldi. Bu arada cin onlarla konuşmaya başladı. "Benim adım Ermen, ben sihirli bir cinim. Sizin bir tane dileğinizi gerçekleştirmek istiyorum. Dileyin benden ne dilerseniz." dedi. Arda ve Ela olanların şokunu henüz üzerlerinden atamamıştı ki cin onlara acele etmelerini söyledi. Bunun üzerine ikisi birden "Kelebeğin dirilmesini istiyoruz." dediler. Cin onlara kakhaha atarak cevap verdi. "Ölmeyen birini nasıl dirilteyim? Başka bir dileğiniz yok mu?" dedi. Ela hemen avucundaki kelebeğe baktı. Gerçekten de kelebek hareket ediyordu. Bu durum, ikisini de o kadar çok mutlu etti ki başka bir şey dilemek akıllarından bile geçmedi. Onlar bu anın huzurunu yaşarken cin konuşmasına devam ediyordu. "Dileyecek o kadar çok şey varken yakında zaten ölecek olan şu hayvana can mı diliyorsunuz? Siz insanları anlamak gerçekten zor." dedi. Cinin bu sözleri Ela'nın canını çok yakmıştı. Kelebeğin ölmesini istemiyordu. Bu nedenle cine "Kelebeğin de en az biz insanlar kadar uzun bir ömrü olmasını diliyorum." dedi. Cin, Ela'nın dileğini hemen yerine getirdi.

Ela'nın avucunda duran kelebek bir anda beklenmedik bir şekilde dönüşmeye başladı. Ela hemen cine bakıp "Sen ne yapıyorsun? Ben sana başka bir şeye dönüştür demedim ki. Bizler gibi ömrü uzun olsun dedim." diye söylendi kızgın bir şekilde. Cin bunun üzerine Ela'ya dilek dilediği anı gösterdi. Evet, gerçekten de cin büyük bir hata yapmıştı. Ela'nın ne dileğini tam olarak anlamadan dileği gerçekleştirmişti. Cin başını kaşıyarak "Şey uykudan yeni uyandım kusura bakmayın." dedi. İki arkadaş, cine durumu derhal düzeltmesini söylese de cin, "Üzgünüm, gerçekleştirilen dilek geri alınamaz; başka dilek hakkınızda yok." dedi. Tüm bu konuşmalar devam ederken kelebeğin dönüşümü tamamlanmıştı. Ortaya çıkan varlık ne insan ne de kelebektir. Hem insan gibi hem de kelebek gibi görünüyordu. Gövdesi kelebek, başı ise insandı. Arda ve Ela'dan daha şaşkın olan ise kelebektir. Bir taraftan Arda ve Ela'ya, bir taraftan kendi bedenine bakıyordu. Bu karmaşık durumu cinin konuşması sonlandırdı. "Görüyorum ki iyi arkadaş olacaksınız. Sonuçta kelebek uzun yaşayacağı için dileğiniz gerçek oldu. O halde ben geldiğim yere dönüyorum, hoşça kalın." dedi ve sihirli demliğine girip gözlerden kayboldu.

Arda ve Ela, kelebeğe yaşattıkları kötü şeyler için ondan nasıl özür dileyebileceklerini düşünürken kelebek onlara gülümseyip "Merhaba. Benim adım Kelebek. Sanırım yeni bedenimi çok sevdim." dedi. Arda ve Ela sevinçli bir şekilde aynı anda "Konuşabiliyorsun!" dediler. Kelebek, "Evet, aslında eski halimdeyken bile ben sizle zaten konuşuyordum ancak sanırım siz beni anlamıyordunuz. Ben, sizinle birlikte oynamak için yanınıza gelmiştim. Sonra beni yakaladınız. Ancak beni bir yere hapsetmek istediğinizi duydum. Ve bu nedenle ölü taklidi yapmak zorunda kaldım." dedi. Arda ve Ela özür dileyip Kelebek'e sarıldılar. Her şey güzel görünüyordu ancak bir sorun vardı. Kelebek bu haliyle ne doğada ne de insanların içinde yaşayabilirdi. Bu nedenle Ela, Kelebek'e sihirli demliği uzatıp "Bir dilek hakkı da senin olmalı istersen eski haline dönebilirsin." dedi. Kelebek demliği alıp ovaladı. Cin ortaya çıkıp dileğini sordu. Kelebek, "İstediğim zaman kelebek, istediğim zamanda da insan olmak istiyorum." dedi. Hemen ardından ekledi, "Bak! Beni iyice anladın değil mi? Bize bir sürpriz daha yapma sakın!" dedi. Hep birlikte bu manalı söze gülüştüler. Cin, dileği yerine getirip gözlerden kayboldu. Kelebek bir deneme yaptı ve sonuç başarılıydı. Kendini insana dönüştürüp yeni arkadaşlarıyla birlikte köyün yolunu tuttular. Yol boyunca birçok konuda konuştular. Ela, Kelebek'e hep merak ettiği o soruyu sordu. "Kelebek! Sahiden de kelebekler sadece bir gün mü yaşıyor?" Kelebek bu soruya gülümseyerek cevap verdi. "Aslında zaman görecelidir. Bir gün bile çok uzun bir süre olabilir. İnsanlar neden kelebeklerin bir gün yaşadığını düşünüyor bilmiyorum ama bu düşünce insanların kelebeklere karşı daha duyarsız olmasına neden oluyor olabilir. Olağan koşullarda hiçbir kelebeğin ömrü bir gün değildir. Kelebekler bir yıl kadar yaşayabilir ki bu bir kelebek için çok uzun bir süredir." Bu konuşmanın ardından üç arkadaş bir söz verdiler. Artık tüm canlıların iyiliği için çalışacak ve hayatlarını buna adayacaklardı.

O günün ardından yıllar geçti. Bu üç arkadaşın, o gün aldıkları bu karar ilerleyen yıllarda onları çok büyük başarılarla taşıyan ilk adım olmuştu. Dünyaca tanınan doğa bilimciler olarak yaptıkları bilimsel çalışmalarla tüm dünyanın saygısını kazandılar ve birçok canlının huzur içinde yaşamasını sağladılar. Yıllar sonra ilk karşılaştıkları çınar ağacının altında tekrar oturup insanlardan korkmayan kelebekleri ve onları parmaklarının ucunda tutup seven insanları, mutluluk içinde seyrettiler.

KARANLIK ORMAN EFSANESİ

YAZAR:
KÜBRA YAŞAR

Cemre, Gökçe ve Beril, biz üçümüz harika bir ekiptik; hala da öyleyiz. Üçümüz de çok farklı karakterlere sahibiz. Bariz olan tek ortak yönümüz, maceracı bir ruha sahip olmak diyebilirim. Bence bizi bu kadar yakın arkadaş yapan da farklı yönlerimiz. Adeta birbirimizi tamamlıyoruz. Okul dışında olduğu gibi okulda da yine birlikteyiz, aynı sınıfta okuyoruz. Size anlatacağım “Karanlık Orman Efsanesi” maceramız bir Türkçe dersi ile başladı. O günkü dersin konusu efsanelerdi. Bazı efsanelerin içeriğinden kısaca bahseden öğretmen, bir grup oluşturmamızı ve seçtiğimiz efsaneyi araştırıp gelmemizi istedi. Biz de en çok ilgimizi çeken yöremize ait Karanlık Orman Efsanesi’ni seçtik. Ve böylece macera başlamış oldu. İlk iş olarak okul kütüphanesine gittik. Ancak Karanlık Orman’a dair bir bilgiye ulaşamadık. Daha sonra internet taraması ve çevre araştırması yaptık. Son olarak da yaşlılara ve ailelerimize orman hakkında sorular sorduk. Çok sayıda bilgi topladık. Sonuçlar gerçekten ürkütücüydü. Efsaneye göre Karanlık Orman, çok uzun zaman önce bir doğa harikasıymış. Sonra insanlar gelip bu ormanın tüm güzelliklerini yok etmiş. Geriye içinde türlü türlü kötülüğün kök saldıği karanlık bir orman bırakmışlar. Orman, tüm o güzelliklerini kaybedince içindeki kötülüğe yenik düşmüş. Kendine bunları yapan insanoğlundan intikam almak için yemin etmiş. Ormanın öfkesinden korkan insanlar, onu engellemek için ormanı mühürlemiş ve o mührü kimsenin açmaması için yok etmişler. Orman, o gün bu gündür, intikam için beklemekteymiş.

Okulun kantininde oturmuş araştırmamızı son bir kez gözden geçiriyorduk. Cemre ve ben efsanedeki ormanın haline üzülürken Gökçe bambaşka düşünceler içindeydi. Aniden yerinden kalkıp “Beni takip edin, gitmemiz gereken bir yer var.” dedi. Gökçe, aramızdaki en zeki kızdı. Onun gözü hep ufuktaydı, hep daha ilerisini düşünürdü. Bu nedenle o böyle söylediğinde sorgulamadan takip ederdik ve yine öyle yaptık. Eğer Cemre olmasa Gökçe yol boyunca düşünmeye devam eder, hiçbir açıklama yapmazdı. Cemre, aramızdaki en meraklı, azimli ve cesur kişiydi. Onunla inatlaşmak veya onun yoluna çıkmak istemezdim. Bu nedenle Gökçe hemen konuşmaya başladı, “Arkadaşlar, bilmiyorum ama bana öyle geliyor ki bu efsane insanları Karanlık Orman’dan uzak tutmak için uydurulmuş. Önce Şehir Kütüphanesi’ne gidelim, aradığım cevap orada olabilir.” dedi. O an Cemre ile birbirimize bakıp buna bir anlam veremedik. Biz mi Gökçe’yi anlamadık yoksa Gökçe mi efsaneyi anlamadı? Sonuçta Karanlık Orman, insanların korkup uzak durması gereken bir yer değil miydi? Şehir Kütüphanesi’ne geldiğimizde Gökçe, kütüphane görevlisine yöresel efsaneleri anlatan el yazması eserlerin olup olmadığını sordu. Kütüphane görevlisi de bizi arşiv bölümünde bulunan eserlere götürdü. Uzunca bir araştırmadan sonra nihayet Karanlık Orman Efsanesi’ni anlatan el yazması bir eser bulduk. Üzerinde “Karanlık Orman” yazan bu eser, halkın dilinde dolanan aynı söylemleri içeriyordu. Ancak Gökçe tekrar tekrar aynı cümleleri okuyup duruyordu. Sonra “Buldum! Buldum!” diye sevinç çığılığı atmaya başladı. Biz ne olduğunu anlamaya çalışırken o, heyecanla “Bakın arkadaşlar, bu kitapta sayfalar arasında bazı kelime ve semboller ile örülmüş bir yapı var; tıpkı bir örümcek ağı gibi. Yani bu kitap aslında bir harita... Doğru kelimeleri doğru sembollerle eşleştirmeliyiz. Bana biraz zaman verin, çözeceğim.” dedi.

KARANLIK ORMAN EFSANESİ

Gökçe'nin anlattıkları bizi gerçekten çok heyecanlandırdı. Sonraki birkaç günümüzü kitabın şifresini çözmeye harcadık. Nihayet şifreyi çözmeyi başardık. Şifrenin içeriğinde Karanlık Orman'a ulaşmak için gerekli olan bir küpten ve bu küpü elde etmek için başarılması gereken birtakım görevlerden bahsediyordu. Bu görevler şu üç erdemi içeriyordu: bilgelik, sevgi ve cesaret. Elimizdeki tüm bilgiler bundan ibaretti. Küpü bulmak için yapmamız gereken tam olarak neydi bilmiyorduk. Sonraki günlerde bunun üzerine denemeler yaptık ama hiçbir sonuca ulaşamadık. Ta ki, Cemre'nin bir çocuğun hayatını kurtardığı o güne kadar. O gün sabahın erken saatinde parkta buluşup küpü bulmak için fikir üretiyorduk, o anda annesinin elini bırakan çocuk hızlıca yola doğru koşmaya başladı. Biz korku içinde bakakalmışken Cemre yerinden fırladı, hızla gelen aracın önünden çocuğu son anda çekip aldı. Neyse ki ikisi de yara almadan kurtuldu. Olanların şokunu atlatıp tekrar masamıza döndüğümüzde masanın ortasında duran bir küp vardı. Bu küp: Beyaz estetik desenler ile ateş kırmızısı, gök mavisi ve zümrüt yeşili renklerden oluşan bir kristaldi. Uzun bir süre aynı duygularla küpü seyrettik. Korku, heyecan, şaşkınlık... Hepsini bir arada yaşadık. Sonra taşlar yerine oturmaya başladı. Cemre'nin cesareti, Gökçe'nin bilgeliği ve aramızdaki arkadaşlık sevgisi bu görevi tamamlamamızı sağlamıştı.

Ne kadar uğraşırsak uğraşalım küpü bir türlü çalıştıramadık. Saat öğlen on iki olmuştu ve artık çok yorgunduk, ara vermek üzereydik ki Gökçe harika bir fikir verdi. İsimlerimizin anlamı ile küpün üzerindeki renkleri düşünmemizi, bunun bir tesadüf olamayacağını söyledi. Küpün üzerindeki renkler: Gök mavisi, zümrüt yeşili ve ateş kırmızısıydı. Gökçe, gök mavisi; Beril, yeşil zümrüt; Cemre ise kor ateş demekti. Sonuçta sadece bir fikirdi. Denemekten bir zarar gelmezdi. İsimlerimizi simgeleyen renklerin üzerine aynı anda dokunduk. Aniden etrafımızdaki her şey bir bir yok olmaya başladı. Yerini rengarenk çiçeklerin, gürül gürül akan nehirlerin, cıvıl cıvıl öten kuşların olduğu bir vadi aldı. Kocaman vadinin ortasında öylece kalıverdik. Bir süre vadinin büyüüne kapıldık. O kadar güzel o kadar temizdi ki... Vadinin alt kısmı rengarenk ağaçlardan oluşan bir cennet gibi görünüyordu. Bu öylesine paha biçilmez bir güzelliği ki sanırım kelimeler bunu anlatmaya yetmeyecektir. Bir süre sonra orada bizi nelerin beklediğini keşfetmek için ormanın derinliklerine doğru ilerledik. Ormanın girişinde yere doğru uzanmış sicim gibi salkım salkım dalları ve püsküle benzer çiçekleri olan bembeyaz bir ağaç vardı. Dalların arasından geçerken her dokunduğumuz çiçek eşsiz bir koku saçıyordu. Her adımda son derece görkemli ağaçlar bizi karşılıyordu. Bunlar öylesine güzeldi ki kıvrım kıvrım desenleri ile gökkuşağını andıran gövdeleri, ipeksi yaprakları ve çiçekleri ile bulutu andıran taşları vardı. Burada ki her şey rengarenkti; türlü türlü canlılar, nehirler, şelaleler, dev mantarlar... Hepsi daha önce görmediğimiz türlerdi. Nereye bakacağımızı, hangi şaheseri seyredeceğimizi şaşırdık. Tüm o güzelliklerin büyüüne kapıldığımız sırada, insanımsı bir varlık ile karşılaştık. Bu varlığın, yemyeşil iri gözleri, uzun sivri kulakları, kıvrımlı altın taç gibi boynuzları, zar gibi ince, şeffaf kanatları ve ipeksi beyaz bir teni vardı. Ayrıca tüm bedeni altın renginde desenler ile kaplıydı. Bu varlık bize gülümseyip "Hoş geldiniz." dedi. O an ilk defa korktuk. Çünkü burada bizimle konuşabilen bir varlık olmasını hiç ama hiç beklemiyorduk. Bizim korktuğumuzu anlamış olacak ki kendini tanıtip korkmamamızı söyledi. Orman hakkında birçok bilgi verdi. Kendi türünün adı Palya'ymış. Her bir Palya'nın kendi ismi de olduğu için ona Şimal diyebileceğimizi söyledi. Karanlık Orman'daki arkadaşımız Şimal ile işte böyle tanıştık. Şimal ile çok iyi anlaşıyorduk. Her gün yeni yerler keşfediyor ve uzun uzun sohbet ediyorduk. Konu Karanlık Orman Efsanesi'ne geldiğinde Şimal bize bu konuda bildiklerini anlattı. Meğer çok eskiden kadın bir kaşif buraya gelmiş. Buranın kötü niyetli insanlar tarafından bulunmaması ve aranmaması için korkunç bir hikaye yazmış. Gerçek adı Keylum olan bu yerin adını Karanlık Orman koymuş. Ancak iyi insanların burayı görmesini de o kadar çok istiyormuş ki Palyalardan özel bir istekte bulunmuş. Yazdığı hikayenin içine sadece iyi insanların görebileceği bir şifre koymalarını ve bir giriş anahtarı tasarlamalarını istemiş. Ayrıca Keylum'u kötülüklerden koruyacak bir tılsım hazırlatmış. Bu sayede burası güvendenmiş.

Üç Yıl Sonra...

Keylum'da zaman çok hızlı geçiyordu. Şimal bizi uyarırsa farkına bile varmayacaktık. Tam üç yıldır buradaydık. Ormanın büyüüne kapılıp zamanın nasıl geçtiğini kavrayamadık. Üç yıldır bir an bile ne kendi Dünya'mız ne de ailelerimiz aklımıza geldi. Üç yıldır bizi arayan ailelerimiz perişan durumda olmalıydı. Oysa biz daha Şimal'in anlattığı kırmızı benekli dev mantarlardan evlerin olduğu Palya Diyarı'na gidecektik. Şimal bize istediğimiz zaman tekrar gelebileceğimizi söylediğinde bir nebze olsun rahatladık. Şimal ile vedalaştık.

KARANLIK ORMAN

EFSANESİ

Sonra küpü yere koyup yine aynı şekilde küpe dokunduk. Çevremizdeki her şey değişmeye başladı. Başladığımız yere döndük, artık parktaki masamızdaydık.

Bir rüyadan mı uyandık? Anlam veremedik. Eşyalarımız bıraktığımız gibi hala masanın üzerinde duruyordu. Cemre çantasındaki telefonunu çıkarıp tarihe baktı gün, ay ve yıl aynıydı. Bizim Dünya'mıza göre sadece üç saat geçmişti. Bu durum bizi çok sevindirdi. Cemre "Gördünüz mü korkacak bir şey yok." deyince Gökçe, "Hayır var: Üç saatte üç yıl yaşlandık. Bu ciddi bir sorun." dedi. Evet, gerçekten de on iki değil, on beş yaşında görünüyorduk. Bu şu anlama geliyordu: Keylum'u her ziyaretimizde Dünya'ya daha yaşlı olarak dönecek ve buradaki zamanımızı çok hızlı tüketecektik. Uzunca bir süre bunun üzerinde düşündük ancak kararımızı çoktan vermiştik zaten.

Keylum'u ziyaretimizin üzerinden tam üç yıl geçti. Biz kimlikte on beş ama gerçekte on sekiz yaşında olan üç genç kızdık artık. Çoktan verdiğimiz kararı artık uygulamak için tüm hazırlıklarımızı yaptık. Küpe dokunup Dünya'dan on saatliğine ayrıldık.

DİNO VE TUNA

YAZAR:
İBRAHİM ARAS
KOPUZ

Sevimli dinazor Dino, bir gün ormanda gezintiye çıkmıştı. Şarkı söyleyip eğleniyor ve bu güzel orman gününün tadını çıkarıyordu. Ama orman her zaman güvenli bir yer değildi. Dino bir anda şarkı söylemeyi bıraktı. Çünkü tehlikeli bir durum vardı. Kötü niyetli dinazorlar hızla ona doğru geliyordu. Dino hemen kaçmaya başladı. İşte böylece kendini bir kovalamacanın içinde buldu. Artık çok yorulmuştu ve her an yakalanabilirdi. Tam o sırada bir insan yavrusunun seslendiğini duydu: "Hey! Buraya gel, buradaki mağarada saklanabilirsin." Dino hemen mağaraya girip saklandı. Kurtulduğu için çok mutlu olmuştu. Ancak ormanda bir insan yavrusu gördüğü için de çok şaşkındı. Dino, insan yavrusuna bakıp şöyle dedi:

"Bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim. Ama insan yavrusu senin burada ne işin var, tek başına mı yaşıyorsun burada? Tehlikeli değil mi?"

İnsan yavrusu "Gezintiye çıkmıştım. Köyden çok uzaklaştım ve sonra kayboldum. Köyü ararken kendimi ormanda buldum. Korkup bu mağaraya saklandım."

Dino "Benim adım Dino. Sen bana yardımcı oldun. O halde ben de sana yardımcı olacağım. Köyü birlikte bulacağız."

İnsan yavrusu "Benim adım da Tuna. Yardımın için çok teşekkür ederim. Bu beni çok mutlu eder."

Böylece birlikte köyü aramaya başladılar. Uzunca bir aramadan sonra nihayet insan köyünü buldular. Tuna'nın ailesi de çocuklarını arıyordu. Tuna'yı karşılarında görünce çok mutlu oldular. Dino, Tuna ile vedalaşıp ormana geri döndü. Dino ve Tuna o gün birbirlerinin hayatını kurtardılar ve hep arkadaş kaldılar.

İMGE

YAZAR:
SÜMEYYE SİLA
KOPUZ

Benim adım Güneş. Arkadaşım İmge ile lise birinci sınıfta okurken tanıştım. Aslından ben kendimi bildim bileli insanlarla iletişim kurmakta zorlanan, arka sıralarda oturup insanların arasına karışmayan biriydim. O zamanlar İmge, benimle anlaşabilen tek insandı. İmge benden çok farklıydı. O yetenekli, zeki ve sosyal olarak da çok becerikli biriydi. Aslında ona hayrandım. Onun sayesinde lise yıllarım çok güzel geçti.

İmge, lise birinci sınıfın ortasında okula gelmişti. Geldiği ilk günü hala çok iyi hatırlıyorum. Ben her zamanki gibi arka sıralarda tek başıma oturuyordum. Ders başlamak üzereydi ki kapı açıldı, herkesin dikkati bir anda o tarafa çevrildi. Kapıda beliren İmge'ydi. Metal desenli tişörtü, siyah deri ceket ve pantolonuyla bir rock yıldızı gibi görünüyordu. Havalı siyah saçları ve çekici güzelliğiyle sınıfın içinde özgüven dolu adımlarla ilerlemeye başladı. Önce etrafına bakınıp sonra doğruca benim yanıma geldi. Sırt çantasını omzundan atar gibi masamın üzerine bıraktı ve etrafına hafif bir gülümseme saçarak oturdu. Herkes onun bu karizmasından etkilenmişti. Ben de diğer öğrenciler gibi şaşkınlık ve hayranlıkla ona bakmaktan kendimi alamamıştım. İlk zamanlar onunla konuşmaya çekiniyordum. İmge ise her fırsatta benimle konuşmaya çalışıyordu. Bu sayede onunla çok iyi arkadaş olmuştum. İmge kısa sürede okulun popüler kızı haline geldi. Kuralları takmayan başına buyruk bir kız olduğu için çoğu zaman okula gelmiyordu. Beni de kendine uydurmayı başarmıştı. Ne de olsa benimle ilgilenmeyen ailem, okula gidip gitmediğimi de umursamayacaktı. Okulu astığımız günler, İmge beni daha önce gitmediğim yerlere götürürdü. Birlikte çılgınca şeyler yapardık. İnsanların tuhaf bakışlarına hiç aldırılmaz hatta bundan keyif bile alırdık. Bazen günlerce İmge'yi göremezdim. Benimle vakit geçirmediği o günlerde neler yaptığını çok merak ederdim. Ona o kadar çok alışmıştım ki onu göremediğim günlerde yine eski sıkıcı ben olup çıkıyordum. İmge yanımda olduğu zamanlar ben de onunla birlikte sosyalleşiyor, adeta onun gibi zeki ve karizmatik birine dönüşüyordum. Sınıftaki diğer öğrencilerin bakışlarından bendeki bu değişimi tuhaf karşıladıklarını görebiliyordum. Hatta bir gün öğrencilerden biri bana "Bazen çok sıkıcı biri oluyor ve bir ezik gibi görünüyorsun. Bazen de çok eğlenceli, karizmatik bir lidere dönüşüyorsun. İçindeki ezik olmasa sana hayran bile olabilirim." dedi. Evet, o kız gerçekten haklıydı. İmge olmasa ben tam bir ezik oluyordum. İmge sayesinde ben de okulun gözde kızı olabiliyordum. Bu nedenle İmge ile arkadaşlığımız hep sürsün istiyordum. Ancak ne yazık ki bu durum kısa süre sonra değişecekti.

İmge ile ilk ayrılığımız lise son sınıfta oldu. Bir gün dersteyken aklıma bir fıkra geldi. Bu fıkrayı İmge'ye anlattığımda İmge kakhaha atmaya başladı. O sırada tahtaya yazı yazmakla meşgul olan öğretmen sinirli bir şekilde dönerek bana baktı. Hızlıca yanıma yaklaşıp bağırarak "Yeter artık! Deli misin nesin anlamadım. Zeki ve başarılı bir öğrencisin diye bu saygısızca tavırlarına katlanmak zorunda olduğumu mu sanıyorsun?" dedi. O an neden bana bağırıldığını anlamadım. Aslında kakhaha atan İmge'ydi. İmge bu duruma hemen karşılık verdi. "Öğretmenim Güneş'in bir suçu yok, kakhaha atan benim. Ayrıca arkadaşına hakaret edemezsiniz." dedi.

İMGE

Bu durum öğretmeni daha da sinirlendirdi. Sınıfa doğru dönüp “Çocuklar görüyor musunuz bir de benimle dalga geçiyor. Ya sabır!” diye haykırdı. İmge'nin “Dalga geçmiyorum.” diye karşılık vermesi bardağı taşıran son damla oldu. Böylece soluğu okul idaresinde aldık. İdareye gittiğimizde ben hiç konuşmadım. Tüm sorulara İmge cevap verdi. İmge sert tavırlarına devam edince bir hafta uzaklaştırma cezası aldık.

Bir hafta sonra ben okula döndüm ama İmge gelmemişti. Uzun süredir ilk defa bu kadar yalnız hissetmişim. Yaşadığımız olay tüm okulda duyulmuş ve öğrenciler arasında alay konusu olmuştu. Kimisi deli diye dalga geçiyor, kimisi de “Helal olsun iyi kafaladın hocayı.” tarzında şeyler söylüyordu. Aslında hiçbir umurumda değildi. Çünkü yaklaşık iki haftadır İmge ortalıkta yoktu. Öğretmenlere veya okul idaresine İmge'yi soracak durumda değildim. Ancak okula yeni gelen rehberlik öğretmeni Pınar Hoca belki bana yardımcı olabilirdi. Bu nedenle odasına gittim. Çok sevecen biriydi. Sıcakkanlı ve samimi bir şekilde beni içeri buyur etti.

“Öğretmenim benim sınıfımda İmge diye bir arkadaşım var. Yaklaşık iki haftadır okula gelmiyor ve ben onun için kaygılanıyorum. İmge'ye ulaşamıyorum. Bu konuda bana yardımcı olabilir misiniz?” diye sordum.

Pınar Hoca “Elbette, peki, sen onu aradın mı veya evine gidip baktın mı?” diye sordu.

“Şey öğretmenim, aslında İmge telefon kullanmıyor; ailesinden veya evinden de hiç bahsetmezdi.” dedim.

Pınar Hoca “O halde sistemden bir bakalım ailesinin numarası vardır. Hangi sınıftı sizin ki?” diye sordu.

“12 A öğretmenim.” dedim.

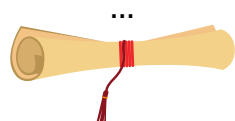
Pınar Hoca “Hım... Sistemde bir hata olmalı. İmge demiştin değil mi?” dedi.

“Evet.” dedim.

Pınar Hoca sistem üzerinden İmge'nin kayıt bilgilerine dair bir bilgiye ulaşamadığını söyledi. Okul idaresinden herhangi bir bilgi alınca beni haberdar edeceğini, şimdilik sınıfa çıkmamı söyledi. Ben de aklımda türlü soru ve endişelerle sınıfa gittim. Bir süre sonra Pınar Öğretmen beni odasına tekrar çağırıp İmge ile ilgili sorular sormaya başladı. Ben giderek kaygılanıyordum. “Öğretmenim, İmge'nin başına kötü bir şey mi geldi, okuldan mı atıldı? Lütfen, bana ne olduğunu anlatır mısınız?” dedim. Pınar Öğretmen İmge'nin iyi olduğunu, merak etmemem gerektiğini söyleyip beni tekrar sınıfa gönderdi. Ertesi gün ailem de benimle birlikte okula geldi. Uzunca bir süre Pınar Öğretmen ile konuşup gittiler. İmge'nin başına kötü bir şey geldiğinden artık emindim. Birkaç gün içinde artık iyice bunalıma girmiştim.

Aradan iki hafta daha geçmişti ama hala İmge'den bir haber yoktu. Ailem bir anda benimle ilgilenmeye başlamıştı. Onların artan bu ilgisi de beni ayrıca kaygılandırıyordu. O günlerde beni sürekli hastaneye psikiyatri bölümüne götürüyorlardı. Oradaki doktorlar da bana İmge'yi sorup duruyorlardı. Her seferinde aynı hikaye... Artık cidden bunalmışım. Kimse İmge'ye ne olduğunu anlatmıyordu. Doktora son gidişimizde Pınar Hoca da bizimle birlikte gelmişti. Hep birlikte doktor beyin odasına girdik. Doktor bey o gün bana sakin ve yumuşak bir tonda, bazı teknik durumları anlatan cümlelerinden sonra, “Güneş, senin bir hastalığın var ve bu hastalığın adı: Çoklu kişilik bozukluğudur. Yani senin iki kişiliğin var: Biri Güneş, diğeri ise İmge. İkiniz de aynı kişisiniz. Bu tür hastalar genelde bir diğer kişiliği ve o kişiliğin yaptıklarını hatırlamazlar. Ancak Güneş olan kişiliğin, yani sen, İmge'yken yaptığın bazı şeyleri hatırlıyorsun. Ve bu nedenle İmge'yi arkadaşın olarak algılıyorsun. Baskın karakterin ise Gü...” Doktor anlatmaya devam ediyordu ancak ben onu dinlemeyi bırakmışım. Bu gerçekten doğru olabilir miydi? Hayranı olduğum kişi aslından kendim miydim? O, bendi; bende o muydum? En yakın arkadaşım aslında bir hayal, bir imgeden mi ibaretti? Yoksa benim gerçekliğimin bir parçası mıydı?

Hastalığımın teşhisi konduktan sonra, uzunca bir süre tedavi gördüm. Bu süreç içerisinde İmge'nin gerçekliğini kabul ettim. O benim diğer kişiliğimdi. Onu çok özlesem de bunun bir hastalık olduğunu zorda olsa kabul ettim. Bir sabah uyandıgımda yatağımın kenarında bir not vardı. Bu notta “Günaydın Güneş, ben İmge, sana bir video bıraktım.” yazıyordu. Hemen telefonu açtım. Videodaki yüz benimdi ancak konuşan o kendine has eğlenceli ve zeki tavırlarıyla kesinlikle İmge'ydi ve şöyle diyordu: “Bu ruh senin hakkın. Yarından itibaren sadece Güneş olarak doğacak ve sadece Güneş olarak yaşayacaksın. Hoşça kal canım arkadaşım.”

EFTALYA

YAZAR:
İREM ELİF UZUN

Gün doğumunu haber veren horozun sesiyle uyandım. Güneş, vadiyi ısıtmaya başlamıştı bile. Elimi yüzümü yıkadım ve bahçeye çıktım. Uzun uzun köyü seyrettim. Cıvı cıvı öten kuşları, gürül gürül akan nehirleri, rengarenk ağaçlarla kaplı dağları ve tertemiz havası ile adeta cennetten bir armağan gibi duruyordu. Bir kez daha ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Sonra hayvanların bakımını yapmak için arka bahçeye gittim. Bizim birkaç keçimiz ve bir de tavuklarımız var. Annem onların bakımını yaparken ben de yardımcı olurum. Ancak bugünlerde bütün sorumluluk bende çünkü annem birkaç gündür hasta. Anneme belli etmemeye çalışıyorum ama babamı kaybettiğimiz günden beri her hastalık beni çok korkutuyor. Benim sevgili canım babam, onu o kadar çok özleyorum ki...

Hayvanların bakımını bitirdikten sonra eve dönüp kahvaltı hazırladım. Odasına girdiğimde annem hala uyuyordu. Kahvaltı yapması için onu uyandırmak istedim ancak uyanmakta çok zorlandı. Zor da olsa birkaç lokma bir şeyler yedi. Sonra dinlenmek için tekrar yatağına döndü. Annem pek iyileşecek gibi görünmüyordu. O, yatağına gidince bende muhtar amcanın yanına gidip durumu anlattım. O da bana, yarın şehre ineceğini ve o zaman bizi hastaneye bırakabileceğini söyledi. Tekrar eve dönüp annemi bilgilendirdim. Sonra odama geçip en yakın arkadaşlarımdan birini seçtim. Köyde benim en yakın arkadaşım kitaplardır. Babam sayesinde tanışmıştım kitaplara. Babam, bana her hafta yeni kitaplar alırdı. Birlikte her gün vadinin farklı yerlerine gider ve saatlerce kitap okurduk. Şimdi ise babamdan bana kalan en büyük mirası tek başıma yaşıyorum.

Ertesi gün muhtar amca bizi hastaneye bıraktı. Doktorlar, annemi muayene ettikten sonra serum taktılar. Annem, serumun etkisiyle bir süre sedye üzerinde uyukladı. Ben de başucunda bekledim. Doktor yanıma gelip "Merak etme annen biraz üşütmüş. Yazdığım ilaçları kullansın, birazda dinlensin hemen iyileşir." dedi. Bu sözler beni çok rahatlattı. Bir süre sonra annem gözlerini açtı, çok daha iyi görünüyordu. O sırada yan sedyede yatan yaşlı bir teyze, bize seslenip geçmiş olsun dileğinde bulundu. Annem de teşekkür edip onun durumunu sordu. O da iyi olduğunu, esprili bir şekilde, arada hastaneyi böyle ziyaret ettiğini söyledi. Adının Rüveyda olduğunu ekledi. Tanıştıktan sonra uzun uzun sohbet ettik. Biz sohbet ederken muhtar amca hastaneye geldi. Şehirde birkaç günlük acil işinin çıktığını ve köye dönemeyeceğini söyledi. Bizim kalmamız için otel ayarlayabileceğini ve bu durum için çok üzgün olduğunu belirtti. O sırada Rüveyda teyze "Otele gerek yok, ben yalnız yaşıyorum zaten. Eğer isterseniz benim evimde kalabilirsiniz." dedi. Muhtar amca "Bu çok iyi bir teklif, hem boşa masraf etmemiş olursunuz. Ben de bizim çocukları arar sizin hayvanlara bakmasını söylerim." dedi. Annem ne diyeceğini bilemedi ve ikisine de teşekkür etti.

Rüveyda teyzenin evine girdiğimizde ilk dikkatimi çeken salonun duvarını boydan boya kaplayan kocaman kitaplık oldu. Tıpkı bir kütüphane gibiydi. Benim kitaplara olan ilgimi anlamış olacak ki benimle kitaplar hakkında konuşmaya başladı. Meğer kendisi bir yazarmış. Bana yazdığı kitapları gösterip hepsinden birer tane imzalayıp hediye etti. Birkaç gün boyunca Rüveyda teyze beni kütüphaneye ve sahalara götürdü. Ve

EFTALYA

bana bir sürü kitap aldı. Akşam yemeğinde Rüveyda teyze yazmak istediği roman hakkında konuşuyordu. Annem Rüveyda teyzeye “Yazarlar kitaplarındaki mekanların havasını solurmuş, senin yeni romanında madem bir köyde geçiyor o halde bizimle birlikte yarın köye gel. Romanını bizim köyde yaz.” dedi. Rüveyda teyze “Aslında ben de böyle bir mekan arıyordum. Çok teşekkür ederim. Beni çok mutlu ettiniz.” dedi. Ben o kadar mutlu olmuştum ki sevinç çığlığı attım. Hep birlikte gülüştük.

Köye geldiğimizde Rüveyda teyze hayretler içerisinde kalmıştı. Yüzündeki mutluluk ifadesi görülmeye değermişti. Derin bir nefes çekip “Burada insanın ömrü uzar.” dedi. Sonraki üç ay boyunca köyde bizimle yaşadı. Bu süre zarfında Rüveyda teyzeyi, babamla kitap okuduğumuz yerlere götürdüm. Ben kitabımı okurken o romanını yazdı. Bazı günler ona özenip ben de küçük hikayeler yazdım. Yazdığım hikayeleri çok beğendi ve ilerde çok iyi bir yazar olacağımı söyledi. Rüveyda teyze ile geçirdiğim dolu dolu bu üç ay benim için çok hızlı geçmişti.

Rüveyda teyze köyden ayrılalı altı ay olmuştu. Onu çok özlemiştim. Akşama doğru evimizin önünde bir araç durdu. Gelen Rüveyda teyzeydi. Koşup boynuna sarıldım. Annemle birlikte eşyalarını eve taşıdık. Bahçeye geçip oturduk. Güneşin kızıl rengi vadiyi sararken dağların gölgesi, vadi boyunca uzanmaya başladı. Yön değiştiren meltem rüzgarı dağdan vadiye serin bir hava taşıdı. Bu anın güzelliği, doğanın kusursuz uyumu ve Rüveyda teyzenin gelişi, içimi huzur ve sevinçle doldurdu. Rüveyda teyze romanın yayımladığını ve bana ilk baskısını getirdiğini söyleyip çantasından bir kitap çıkardı. Kitabı görünce çok mutlu oldum. Romana benim adım vermişti. Eftalya...

ISSIZ ADADA BAŞLAYAN ARKADAŞLIK YAZARLAR:

BEREN MERAL

AHMET ERDEM KOPUZ

ATİLLAHAN KOPUZ

İREMSU KOPUZ

Bir zamanlar, denizde gemisi batan bir kaptan varmış. Bu kaptan, ıssız bir adaya çıkararak canını zor kurtarmış. Günler geçmiş, aylar geçmiş; kimse onu kurtarmaya gelmemiş. Kaptan, içindeki umudu kaybetmeden bir an önce adadan kurtulmanın yollarını aramış. Bir gün adada dolaşırken sevimli bir tırtıl ve neşeli bir geyikle karşılaşmış. Tırtıl ve geyik ona gülümseyerek “Merhaba kaptan, birlikte oyun oynayalım mı?” demişler. Kaptan, yorgun ama umutlu bir sesle, “Sizinle oynamak ne güzel olurdu ama benim gemim battı ve burada mahsur kaldım. Bu nedenle bir an önce yeni bir gemi yapmam gerekiyor.” demiş. Tırtıl ve geyik, “İstersen sana yardım edebiliriz.” demişler. Kaptanın gözleri parlamış, “Gerçekten mi? Peki, hadi başlayalım!” demiş. Ve böylece, ormandan topladıkları ağaçlarla, el ele verip güzel bir gemi yapmışlar. Gemi tamamlanınca, kaptan, tırtıl ve geyiğe dönüp “Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Sizin de benimle gelmenizi çok isterim.” demiş. Tırtıl ve geyik, maceraya atılmak için can atıyormuş zaten. Birlikte gemiye binip adadan ayrılmışlar.

Deniz açık, gökyüzü masmaviyken, ansızın bir fırtına kopmuş. Kocaman dev dalgalar, gemiyi sürüklemiş. Kaptan ve arkadaşları, geminin güvertesinde birbirlerine sıkı sıkıya sarılmışlar. Ve sonra, gemi parçalara ayrılıp batmış. Ama umutlarını yitirmemişler. Son anda, gözü pek bir cankurtaran onları fark etmiş ve hemen yardıma koşmuş. Kaptan ve arkadaşları, cankurtaranın cesareti sayesinde kurtulmuşlar. Kaptan, tırtıl ve geyik bu olaydan sonra daha da sıkı dost olmuşlar ve sonsuza kadar arkadaş kalmışlar.

AT ÜSTÜNDE BİR HAYAL

YAZAR:
ZÜHRENAZ KOPUZ

Ayla, atları çok seven biridir. Ayla'nın annesi Zülfiye Hanım bir jokeydi. Bu nedenle Ayla, ilk kez ne zaman ata bindiğini bile hatırlamayacak kadar küçük yaşlardan beri atlarla iç içe yaşadı. Sekiz yaşına geldiğinde tek başına at sürüp yarış yapabilir hale geldi. Çoğu günler annesiyle antrenmana gider hatta bazen annesiyle yarış bile yapardı. Bir gün annesinin çok önemli bir yarışı vardı. Ayla hipodromda yerini almış heyecanla annesinin önde götürdüğü yarışı seyrediyordu. O esnada annesinin bindiği attın ayağı burkuldu ve annesi attan düşüp ağır yaralandı. Bu talihsiz kaza annenin kalıcı olarak sakatlanmasına yol açtı. O günden sonra annesi bir daha yarışamadı. Bu durum annesi kadar Ayla'yı da çok üzdü.

Ayla ve annesi bu sakatlığın ardından uzunca bir süre atlardan uzak bir hayat sürmek zorunda kaldı. Bu sırada ekonomik durumları her geçen gün kötüye gitti. Babası, Ayla çok küçükken onları terk etmişti. Evin tek geliri annesinin yarışlardan kazandığı paraydı. Bu nedenle Ayla, annesiyle birlikte köye, dedesinin yanına taşınmak zorunda kaldı. Yaklaşık bir yıl sonra Ayla, annesine ve dedesine jokey olmak istediğini söyledi. Annesi bu isteğine karşı çıktı. Dedesi ise Ayla'nın isteğini yerine getirmek için elinden geleni yapacağını söyledi. Ancak ekonomik durumları jokeylik kurslarının parasını karşılamaya yetmiyordu. Bir gün Ayla'nın dedesi çok güzel kahverengi bir at getirip Ayla'ya hediye etti. Ayla bu ata Karamel adını verdi. Ayla, günlerini Karamel ile geçiriyor; birlikte rüzgara karşı kanat açıp eğleniyorlardı. Onların bu muhteşem uyumunu seyreden Zülfiye Hanım, Ayla'nın da kendisi gibi kötü bir kaderi yaşamasından korktuğu için onun jokey olmasını istememişti. Ancak hem Ayla hem de Karamel'in çok yetenekli bir ikili olduğunu görüyordu. Karamel şimdiye kadar gördüğü atlardan çok farklıydı. Onda çok başka bir ışık vardı. Karamel ve Ayla çok başarılı olabiliyorlardı. Bu nedenle onların eğitimci olmaya karar verdi.

Zülfiye Hanım bir yandan Ayla'nın eğitimciliğini yaparken diğer yandan Ayla'nın Karamel'le birlikte yarışmalara katılabilmesi için gerekli hazırlıkları yaptı. Ayla ve Karamel, ilk olarak küçük yerel yarışlara katılmaya başladı. Zamanla daha büyük yarışlarda yer aldılar. Başarı üstüne başarı kazandılar. Ayla on sekiz yaşında ilk ulusal şampiyonluğunu kazandı. Sonraki birkaç yıl içinde ulusal yarışmalarda üst üste birinci olup at yarışlarının sevilen ikilisi haline geldiler. Ancak bu Ayla'ya yeterli gelmiyordu. Çünkü o, annesinin hayalini gerçekleştirmek istiyordu. Annesi hep dünya şampiyonu olmak istemiş ancak yaşadığı sakatlık onun bu hayalini elinden almıştı. İşte bu yüzden, yaklaşan dünya şampiyonasını kazanmalı ve annesinin hayalini gerçekleştirmeliydi.

Dünya şampiyonası gelip çatmıştı. Ayla ve Karamel başlangıç çizgisinde yerini aldı. Hipodrom, yarışın başlamasını bekleyen kalabalıkla doluydu. Seyirciler, gözde jokeylerini ve atlarını desteklemek için tribünlerde yerlerini almışlardı. Üst üste iki defa dünya şampiyonu olan İngiliz atı ve onun jokeyi en gözde yarışmacıydı. Bu İngiliz atının hemen yanında, Ayla ve Karamel de başlangıç çizgisindeki yerini aldı. İkisi de son derece sakin görünüyordu. Anonsçu, yarışın başlamak üzere olduğunu duyurdu ve kalabalık sessizliğe büründü.

AT ÜSTÜNDE BİR HAYAL

Nihayet başlama zili çaldı ve kapılar açıldı. Atlar, büyük bir hızla pistte ilerlemeye başladı. İngiliz atı çoktan liderliği ele geçirmişti. Karamel ise yarışı ortalarda götürüyordu. Tribünden onları izleyen sevenleri endişeli görünüyordu. Ayla, Annesi ve Karamel'in kalpleri aynı hızda çarpıyordu. Son dönemece girdiklerinde tribünlerden yükselen Ayla ve Karamel sesleri eşliğinde, Ayla ve Karamel atağa geçip rakiplerini bir bir geride bırakmaya başladılar. Liderliği sürdüren İngiliz atı ile aradaki mesafe çok azalmıştı ancak artık yarışın bitmesine saniyeler kalmıştı. Tribünler adeta nefesini tutmuş verilen bu kıyasıya mücadelenin kazananını merakla bekliyordu. Karamel son bir atak daha yapıp burun farkıyla bitiş çizgisini göğüsledi.

Ayla ve Karamel artık hem dünya şampiyonu hem de umudun simgesi olmuşlardı. Ayla kazandığı ödülü annesine ithaf etti. Ve başka çocukların da hayallerinin peşinden koşabilmesi için jokeylik eğitimi veren bir okul açıp annesiyle birlikte umut olmaya devam ettiler.

İSTİKLAL MARŞI'NIN ÖNEMİNİ BİLMEMEYEN ÇOCUK

YAZAR:
ZEYNEP KOPUZ

Haftanın son ders saati bitmiş, İstiklal Marşı için bahçede sıra olmuştuk. Okul müdürümüzün iyi tatiller dileğinden sonra marşımızı söylemeye başladık. Marşımız okunurken arka sıradan bazı sesler gelmeye başladı. Bu durum benim gibi diğer öğrencileri de rahatsız etmişti. Marş bitince neler olduğunu anlamak için arkadaşım Ömer'e, "Ömer neydi o sesler öyle?" diye sordum. Ömer, "Emre, kızların saçını çekip durdu. Birde şarkı söylemeye başladı. Onlar da Emre'ye kızdılar." dedi. Ben de "Ama Emre'nin bu yaptığı çok yanlış ve saygısızca bir davranış." dedim ve "Neden böyle yaptı ki?" diye sordum. Ömer "Emin değilim. Daha önce de benzer davranışlar sergilemişti. Sanırım İstiklal Marşı'nın önemini pek bilmiyor." diye cevapladı.

Hafta sonu bitmiş ve haftanın ilk günü başlamıştı. İstiklal Marşı için yerimizi aldık ve marşımızı okumaya başlamıştık ki Emre, yine aynı rahatsız edici davranışları sergilemeye başladı. Marş bitince Eda Öğretmen'in, Emre'nin davranışlarını gördüğünü fark ettim. Ancak hiçbir uyarıda bulunmadı ve sınıfa çıkmamızı söyledi. Dersimiz Hayat Bilgisi'ydi. Eda Öğretmen sınıfa girdi ve bize İstiklal Marşı ile ilgili sorular sordu. Marşımızın yazılış hikayesini ve marşın bizler için önemini uzun uzun anlattı. İstiklal Marşı'nın her bir satırını tek tek okuyup açıkladı. En sonunda hep birlikte gür bir sesle İstiklal Marşı'mızı okuduk. Birçoğumuzu duygulandıran bu ders bizler için unutulmazdı. Benim merak ettiğimse Emre'ydi. Acaba aynı duyguları o da yaşamış mıydı?

İki hafta sonra İstiklal Marşı için sıra olmuştuk, Emre aniden sıradan çıktı. Doğruca kürsüye doğru ilerleyip mikrofonu aldı. İstiklal Marşı'nı okumaya başladı ve herkes ona eşlik etti. Gür bir sesle marşımızı okuyan Emre'nin, gözlerinden yaşlar akıyordu. Marş bittikten sonra Eda Öğretmen sevecen bir tavırla Emre'nin başını okşadı, bizler de Emre ile gurur duyduk ve onu uzunca bir süre alkışladık. O gün Emre, hepimize derin duygular yaşatıp unutulmaz bir anı bıraktı.

YILDIZ OLMAK

YAZAR:
HİRA KOPUZ

Gece, obanın üzerine yeni çökmüştü. Gökyüzünde aniden bir ışık belirdi. Yeryüzüne doğru hızla inen ateş topuna benzer bu nesne, dağların arkasında gözlerden kayboldu. Biraz sonra etrafı aydınlatan ışık dalgaları, dağların ardından göğe doğru yükselmeye başladı. O esnada çadırın kenarında oyun oynayan Banu Çiçek hayretler içerisinde kalmıştı. Tanık olduğu bu olay onu çok heyecanlandırmıştı. Cesur ve meraklı bir Türk kızı olan Banu Çiçek, dağların arkasındaki bu ışığın gizemini çözmek istiyordu. Ancak hayatı boyunca obasının bulunduğu vadinin dışına hiç çıkmamıştı. Işığın kaynağına ulaşmak için obadan uzaklaşması ve vadinin dışına çıkması gerekiyordu. Bunun tehlikeli olduğunu biliyordu. Bunları düşünürken çoktan harekete geçmişti bile, onu bu maceradan alıkoyacak bir güç yoktu zaten. Işığa doğru ilerlerken merakı ve heyecanı giderek artıyordu. Uzunca bir süre yürümüş ve obadan epey uzaklaşmıştı.

Banu Çiçek, ışığa ulaşma arzusu ile ilerlemeye devam ederken bir anda donakaldı. Korkmuştu çünkü Canavar Tepegöz karşısına dikilmiş, ona bakıyordu. Ancak Banu Çiçek yine de ağlamamış ve çığlık atmamıştı. Bir süre sonra Canavar Tepegöz, Banu Çiçek ile konuşmaya başladı. "Neden burada olduğunu biliyorum. Işığa ulaşmaya çalışıyorsun. Eğer dediklerimi yaparsan ancak o zaman ışığa ulaşabilirsin. Yoksa izin vermem. Şimdi beni iyi dinle. Şu dağın olduğu yerde geçit vermez bir nehir var, önce onu geçeceksin. Nehri geçtikten sonra dağın zirvesine çıkacak ve oradaki her derde şifa olan çiçeği bana getireceksin." Banu Çiçek Tepegöz'ün dediklerini bir bir yaptı. Bu yolculukta onun rehberi zekası ve cesareti olmuştu. Dağın zirvesinden aldığı çiçeği Tepegöz'e verdi. Tepegöz de Banu Çiçek'in yolundan çekildi. Banu Çiçek nihayet ışığa ulaşmıştı. Işık o kadar parlak ve göz alıcı bir güzelliğe sahipti ki Banu Çiçek adeta büyülenmişti. Biraz daha yaklaşmak ve ona dokunmak istedi, tam o sırada ışık onunla konuşmaya başladı. "Ben Yıldız'ım, senin dileğini gerçekleştirmek için buraya geldim. Dile benden ne dileğin varsa." Banu Çiçek Yıldız'ın kendine verdiği bu hakkı nasıl kullanacağını, ne dileyeceğini bilemedi. Akıl almak için obanın en bilge kişisi Dede Korkut'un yanına gitmek üzere oradan ayrıldı.

Obaya geldiğinde doğruca Dede Korkut'un yanına geldi ve olanları anlatıp akıl istedi. Dede Korkut ona akıl verdi "Lapa lapa karlar yağsa, yaza kalmaz... Her şey geçicidir. Her zaman kalbinin ve vicdanının yolundan git." Banu Çiçek Dede Korkut'un yanından ayrıldı ve bir anda Yıldız'ı karşısında buldu. Yıldız'dan şunu diledi: "Savaşın olmadığı bir Dünya diliyorum. Çocuklar üzülmesin, hep mutlu olsun. Umutları hiç tükenmesin, hep heyecanla baksınlar ufka." Bu sözlerin ardından Yıldız bütün ışığı ile dünyayı aydınlattı. Parlak ışık gözlerini kamaştırırken cıvı cıvı gülen çocukların o umut dolu seslerini duymaya başladı. Gözlerini açtığında sabah olmuştu. O kadar derin duygular yaşamıştı ki rüya gördüğüne inanmak istemedi ama bu bir rüyaydı. Bunun bir rüya olarak kalmasını istemeyen Banu Çiçek, Dede Korkut'un bilge sözlerini tekrar edip bir söz verdi. Kendini çocukların mutluluğuna adanmış bir "Yıldız" olacaktı.

...

ENEKOM DİYARI

YAZAR:
NİLDA KOPUZ

Sıcak yaz gecesinin sihirli dokusu, gece yarısının sessizliğiyle birleşirken dolunayın yaydığı ışık, odanın duvarında gölgeler oluşturuyordu. Hafif hafif esen rüzgar, ağaç yapraklarını nazikçe salladıktan sonra pencereden içeri süzülerek perdeyi havalandırıyor; duvara yansıyan gölgeleri hareket ettiriyordu. Henüz on yaşında olan Neşe, yatağına uzanmış; duvara yansıyan bu gölgeleri seyrediyordu. Ne zamandır onu huzursuz eden bir düşünce yine uykusunu kaçırmıştı. Arkadaşı Mavi yakın bir zamanda çok sevdiği dedesini kaybetmişti. Neşe de Mavi'yi mutlu edebilecek bir arayış içindeydi ancak aklına hiçbir fikir gelmiyordu. Neşe bu düşünceler içindeyken duvarda dans eden gölgeler, yerini daha belirgin bir şekle bırakmaya başladı. Bu, Neşe'yi biraz korkutmaya başladı. Gölgelerin içinden bir çift mavi göz belirdiğinde Neşe'nin korkusu daha da arttı; Neşe, hemen örtüyü kafasına geçirip gözlerini kapattı. Ancak bu sefer de yaklaşan ayak seslerini duymaya başladı. Neşe artık korkudan titriyordu. Fakat kısa bir süre içinde odanın içine insana huzur veren enfes bir koku yayıldı. Bu koku Neşe'nin korkularını alıp götürdü.

Neşe, başını örtünün altından çıkarıp yavaşça gözlerini açtı. Karşısında durmuş ona bakan masalsi bir varlık gördü. Bu varlık; masmavi parlak gözlere, elf gibi kulaklara, bembeyaz kocaman kanatlara ve insanımsı bir yüz hattına sahipti. Neşe, garip duygular içinde bu varlığı nereden anımsadığını düşünürken varlık kendini tanıttı; "Ben Enekom Diyarı'ndan geldim. Benim adım, Adlin." Neşe bu varlığı nerden anımsadığını hatırlamıştı. Küçükken babası ona Enekom Diyarı adında bir masal anlatmıştı. Masala göre Enekom Diyarı adında bir yer varmış ve burada insanımsı varlıklar olan Enekomlar yaşamış. Enekomlar bazen Dünya'ya gelir ve mutsuz çocukları alıp bu diyara götürürlermiş. Götürdükleri çocukların yerlerine onların kopyalarını bırakırlarmış. Çocuklar mutluluğa kavuşunca da onları geri getirirlermiş. Neşe, aklından bunları hızlıca geçirirken Adlin onunla konuşmaya devam ediyordu; "Seni Enekom Diyarı'na götürmeye geldim. Benimle gelmek ister misin?" Neşe, bu soruya karşı hiç düşünmeden "Evet, seninle oraya gitmek isterim." diye cevap verdi. Bunun üzerine Adlin, Neşe'nin ellerinden tuttu; birlikte duvara yansıyan gölgelere karışıp gözlerden kayboldular.

Enekom Diyarı'na vardıklarında Neşe hayretler içerisinde kaldı. Burası hayatında gördüğü en muhteşem yerdi. Masmavi denizin, yüksek dağların ve bu dağlardan akan şelalelerin olduğu, türlü türlü ağaçlar ve canlılarla dolu bir cennetti. Burada Neşe ve Adlin'i tıpkı Adlin gibi diğer Enekomlar karşıladı. Yüzlerinde büyük bir merak ifadesi vardı. Sanki önemli birini karşılıyorlarmış gibiydiler. Enekomlar Neşe'yi görmek için sabırsız davranıyorlar, bir an önce onunla tanışmak istiyorlardı. Neşe kendisine gösterilen bu ilgiye bir anlam veremedi. Çünkü orada kendisi gibi başka insan çocuklarının olduğunu da görüyordu. Adlin ve Neşe meraklı gözlerin eşliğinde insan çocuklarının götürüldüğü Mutluluk Bahçesi'ne doğru yol aldılar. Her adımda bin bir güzellik adeta onları selamlıyordu. Mutluluk Bahçesi'ne geldiklerinde Neşe'nin şaşkınlığı ve içini kaplayan huzur daha da arttı. Adlin gülümseyerek Neşe'ye baktı ve "Güzel yer değil mi?" dedi. Neşe mutluluk dolu bir bakışla onayladı. Adlin konuşmasını sürdürdü, "Sana bir sürprizim var. Şu karşıdaki Hayal Çeşmesi'nde oynayan kızı görüyor musun?" Neşe gözlerine inanamadı.

ENEKOM DİYARI

Gördüğü kız, arkadaşı Mavi'ydi. Sevinç çığlıkları içerisinde Mavi'ye doğru koştu. Mavi de Neşe'nin sesini duyup ona doğru koşmaya başladı. Sevinçle kucaklaştılar. İki arkadaş yaşadıkları bu deneyimi birbirlerine anlattılar. Meğer Mavi haftalardır buradaymış. Arkadaşının artık çok mutlu olduğunu gören Neşe, bu duruma çok sevindi. Birlikte Mutluluk Bahçesi'nin tadını çıkardılar.

Birkaç gün sonra Adlin Neşe'nin yanına gelip onu Elrond Sarayı adında bir yere götürmek istediğini söyledi. Elrond, bilge Enekomların diyarı yönetmek için toplandığı ve önemli kararları aldıkları bir mekanmış. Neşe, Adlin'e "Mavi de bizimle gelebilir mi?" diye sordu. Ancak Adlin üzgün bir ifadeyle "Orası özel bir yer, bu güne kadar oraya sadece bir insan gidebildi. Ve sen bugün ikincisi olacaksın." dedi. Neşe Adlin'in anlattıklarına bir anlam veremedi. Adlin, Neşe'nin aklında soru işaretleri olduğunu görüp "Aklının karışmış olmasını anlıyorum ve bazı sorularının olduğunu tahmin edebiliyorum, Elrond'a gittiğimizde orada sana her şeyi açıklayacağız." dedi güven verici bir ifadeyle. Birlikte Elrond'a doğru yol aldılar.

Neşe, doğayla muhteşem bir uyum sergileyen Elrond Sarayı'nın güzelliği karşısında bir süre manzaranın güzelliğine kapıldı. Elrond Sarayı; küçük bir koyun üzerine dairesel olarak inşa edilmiş bembeyaz görkemli bir mimari yapıydı. Neşe Elrond Sarayı'na girdiğinde, oradakilerin yüzünde de aynı merak ve heyecan vardı. Onu ilk karşılayan Kraliçe Nimesay oldu. Kraliçe sevecen bir tavırla, "Enekom Diyarı'na Hoş geldin Neşe!" dedi. Neşe duruma anlam vermeye çalışarak "Hoş buldum." diye cevapladı. Kraliçe sözlerine devam etti. "Umarım burada eğlenmişsinizdir." dedi. Neşe mutlu bir şekilde başıyla "Evet!" diye onayladı ve "Neden buradayım?" diye sordu. Kraliçe bu sorunun ardından uzun bir açıklama yaptı.

"Eğlenceni bölüp seni buraya getirdiğimiz için öncelikle senden özür dileriz. Soruna cevap vermeden önce Enekom Diyarı ile ilgili sana bazı bilgiler aktarmak istiyorum. Bu Diyar, Mokene adındaki kötü ruhların tehlikesi altında. Mokeneler, mutsuzluktan beslenen simsiyah gölge gibi şekilsiz yaratıklardır. Nerede bir mutsuzluk olsa hemen orayı işgal eder ve ele geçirdikleri her yeri cehenneme çevirirler. Zalim ve sinsi olan Mokenelerin en büyük zaafı mutluluktur. Mutluluğun olduğu yere giremezler çünkü mutluluk onları yok eder. Yıllar önce Enekom'da bir salgın hastalık yaşandı. Bu hastalık çoğumuzun ölümüne yol açtı. Ayrıca bu hastalıktan sonra hiçbir Enekom kadını bir daha doğum yapamaz oldu. Çocuklar olmayınca Enekom halkı bir daha asla mutlu olmadı. Bu nedenle Mokenelere karşı savunmasız kaldık ve Mokeneler, Enekom Diyarı'nı ele geçirip cehenneme çevirdiler. Bu yaratıkların zulmünden kurtulanlar olarak bir direniş örgütü kurduk. Örgütümüzün amacı, Enekom'a yeniden mutluluğu getirmek ve Mokeneleri bu sayede yenmektir. Birçok gezegende mutluluğu aradık ancak burayı kurtaracak güçte bir mutluluğu bulamadık ta ki Dünya gezegeni ile karşılaşana dek. Dünyalı çocuklar yüksek bir mutluluk potansiyeline sahipti ancak yine de Enekom'u kurtaracak kadar güçlü değildi. İçlerinden sadece birinin enerjisi o kadar çok kuvvetliydi ki bu kişi tek başına Enekom'u kurtarabilirdi. Ve o kişi senin babandı." dedi. Neşe, son cümleyi duyduğunda bir anda şaşkınlıkla "Ne! Babam mı?" diye sordu. Neşe'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Kraliçe gülümseyip "Evet, doğru duydu." dedi. Neşe neler olduğunu çok merak ederek "Lütfen anlatır mısınız, daha sonra neler oldu?" dedi. Kraliçe konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Babanın karşısına çıktığımızda o da aynı senin gibi ilk başta korktu, daha sonra cesur ve soğukkanlı davrandı. Ona durumu anlattık. Bize yardım etmeyi kabul etti. Birlikte gizlice Enekom Diyarı'na gittik. Babanı, Mokenelerin henüz yok edemediği güzel yerlere götürdük. Baban gördüğü tüm o güzellikler karşısında o kadar çok mutlu olmuştu ki daha ilk günlerden Mokenelerin acı çığlıklarını duyar olmuştuk. Zamanla Mokeneler yok olmaya başlayınca Enekom Diyarı'nı terk etmek zorunda kaldılar. Senin baban bizim kahramanımız. Onun sayesinde burası yıllarca ayakta kaldı. Biz daha sonra başka çocukları da buraya getirip savunmamızı iyice güçlendirdik. Tabi asıl savunma gücümüz babandı. Çocuklar mutlu oldukça biz daha güvende oluyorduk. Fakat artık yeniden tehlike altına girdik. Çünkü baban büyüdü ve uzun süredir burada yok. Sanırım siz insanlar büyüdükçe daha mutsuz oluyorsunuz. Bu da babanı giderek güçsüz düşürdü ve en sonunda burası onun hafızasında sadece bir masal olarak kaldı. Gelelim asıl merak ettiğin soruya. Neden buradasın?" dedi. Neşe artık iyice neden burada olduğunu merak etmeye başlamıştı. Kraliçe'nin son cümlesine karşılık "Evet bunu gerçekten merak ediyorum." dedi. Kraliçe sözlerine devam etti.

"Burada olmanın iki nedeni var: İlki, baban gibi yüksek mutluluk potansiyeline sahip olman; ikincisi ise senden isteyeceğimiz büyük bir sorumluluk." dedi. Neşe merak içinde, "Sanırım ilkinin anladım, benden tıpkı babam gibi buranın koruyucu gücü olmamı istiyorsunuz. Bunu severek yaparım. Ancak nasıl bir sorumluluk istediğinizi merak ediyorum." dedi.

ENEKOM DİYARI

Kraliçe başındaki tacı çıkarıp Neşe'ye iyice yaklaşarak "Biliyorsun ki bizlerin çocuğu olmuyor ve toplam nüfusumuz sadece 42 kişi. Yakında soyumuz tükenecektir. Bu nedenle, siz insanların burada bir koloni kurup çoğalmasını; mirasımızı yaşatıp Enekom Diyarı'nı ve içindeki tüm canlıları korumanızı istiyoruz. Kurulacak bu ko..." Neşe Kraliçe'nin sözünü keserek "Beni yanlış anlamanızı istemem ancak insanlar burayı korumaktan daha çok yok edebilirler. Kendi Dünya'mızı ne hale getirdiğimizi görmüşsünüzdür." dedi. Kraliçe bilge bir tavırla konuşmasına devam etti. "Aslında sadece biraz ilkelisiniz, zamanla daha uygar bir toplum olacaksınız. İçinizdeki kötülüğün sebebi cehalet... Cehaletinizi yenerseniz Enekom Diyarı sizlere güzel bir yurt olacaktır." dedi. Neşe ise anladığını belirterek "Peki, benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu. Kraliçe yarım kalan sözlerine devam etti, "Kurulacak bu koloniye senin liderlik etmeni istiyoruz." dedi. Neşe şaşkın bir ses tonuyla "Ne! Ben mi? İyi de ben ne anlarım ki liderlikten?" diye sordu. Kraliçe, "Liderlik senin ruhunda var. Korkma, Dünya'nızda senden daha iyi liderlik yapabilecek bir çocuk yok. Lider olarak senden istediğimiz, Dünya'dan buraya erdemli ve zeki çocukları çift olacak şekilde seçip getirmen ve onları yönetmen; zannediyorum ki sen bunu severek kabul edersin." dedi. Neşe biraz düşündü ve sonra özgüven dolu bir duruşla "Teklifinizi kabul ediyorum." dedi. Kraliçe beklediği cevabı aldığı için gülümseyerek "Ancak seni uyarmamız gereken bir nokta var. Dünya'nız ile olan geçit bizlerin enerjisi ile açılmaktadır. Yani son Enekom'da hayatını kaybedince artık sonsuza dek geçit kapanacaktır. Bunun ne demek olduğunu anlıyorsun değil mi?" dedi. Neşe bu son açıklamayı hiç beklemiyordu. Bunu hiç hesaba katmamıştı. Oysa istediği zaman geçidi kullanabileceğini düşünmüştü. Az önce kolayca verdiği karar, şimdi o kadar kolay görünmüyordu. Neşe, biraz düşünmek için müsaade isteyip Elrond'dan ayrıldı.

Neşe uzun bir süre yapılan teklifi düşündü. Bir tarafta yok olmak üzere olan bir yer, diğer tarafta birlikte yaşanamayacağı ailesi vardı. En son Enekom, belki o yaşlanıncaya kadar yaşayacak belki de çok erkenden ölecekti. Her iki durumda da önünde sonunda geçit sonsuza dek kapanacaktı. Kendisi bu teklifi kabul etse bile seçtiği çocuklar için de durum aynı fedakarlığı gerektiriyordu. Dünya'dan seçeceği çocukları mutsuz ailelerin içinde yaşayan erdemli ve zeki çocuklardan seçebilirdi. Bu sayede o çocukların biraz olsun aileden kopmaları kolay olabilirdi. Fakat kendisi için durum çok zordu. Çünkü Neşe, ailesine çok düşküdü. Üstelik ailesi çok mutlu insanlardı. Durum ne kadar karmaşık olursa olsun artık geri dönülmez bir karar vermesi gerekiyordu. Kararını bildirmek için tekrar Elrond'a döndü.

Neşe kendisine bakan meraklı gözleri süzüp "Teklifinizi kabul ediyorum. Umarım hepiniz uzun yaşarsınız." dedi. Neşe'nin teklifi kabul etmesi Enekomları çok mutlu etti. Kraliçe Nimesay tören hazırlıkları için Enekomlara emir verdi. Neşe, ne olduğunu merak eden bakışla Kraliçe'ye bakınca Kraliçe, "Tacı takma vaktin geldi. Teklifi kabul ettiğine göre artık Enekom Diyarı'nın ilk insan kraliçesi sen olacaksın." dedi. Neşe oldukça heyecanlanmıştı. Tüm hazırlıklar tamamlandı. Kraliçe Nimesay, tacı Neşe'nin başına takıp onu yeni Kraliçe ilan etti. Herkes coşkuyla alkışlayıp Kraliçe Neşe'yi selamladı.

On beş yıl sonra...

Neşe, Enekomların kendisinden beklediği görevleri üstün bir başarıyla yerine getirmiş ve orada küçük bir insan kolonisi başlatmıştı. İlk kolonicilik çalışmalarında kendisi gibi on yaşında olan çocuklardan bir topluluk oluşturmuştu. Üyeleri artık yirmi beş yaşına giren bu topluluğun yaptığı evlilikler ile Enekom Diyarı'nın ilk insan bebekleri doğmuştu. Neşe de evlilik yapmış ve Yasemin adını verdiği bir kızı olmuştu. Neşe, bu on beş yıl içinde farklı yaş guruplarından çocukları da toplamış ve böylece Enekom Diyarı'nın toplam insan nüfusu dört yüz kırk dörde ulaşmıştı. Enekomların nüfusu ise birkaç kişiye düşmüştü. Bu son kalanlardan biri Adlin, diğeri de onun daha yeni evlendiği eşiydi. İkisi de Enekomların en küçük üyeleri idi, bu nedenle evlilik çağına henüz yeni adım atmışlar ve büyük bir törenle evlenmişlerdi. Ancak Adlin son zamanlarda kendini iyi hissetmiyordu. Bu nedenle Neşe artık geçidin kapanmasına çok az bir zaman kaldığını düşünerek birkaç aylığına son kez Dünya'ya, ailesinin yanına gitti.

Birkaç aylık süre dolmuştu. Son akşam yemeğinde annesi, Neşe'ye en sevdiği yemekleri yapmıştı. Babası, üniversite mezuniyet hediyesini çoktan almış ve erkenden kutlamak için heyecanla hediye Neşe'ye takdim etmişti. Neşe yaşadığı karmaşık duyguların etkisiyle gözyaşlarına boğuldu. Bu tablo karşısında aile üyeleri birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Neşe son kez onları sımsıkı sarıp, öpüp kokladı. Onların duyamayacağı bir fısıltıyla "Elveda" dedi. Yemekten sonra yatak odasına çıkan Neşe, yerine kopyası olan Neşe'yi bırakıp gölgelerin içinde gözlerden kayboldu.

ENEKOM DİYARI

Neşe, Enekom Diyarı'na döndüğünde etrafta kimseleri göremedi. Sanki herkes bir anda yok olmuş gibiydi. Bu manzara karşında ne yapacağını bilemeden etrafta bir sağa bir sola koşturmaya başladı, ta ki Adlin'in evindeki kalabalığı görünceye dek. Birden içini bir korku sardı. Adlin hayatını kaybetmiş olabilirdi. Yüreği gitmek istemese de ayakları onu oraya götürdü. Eve yaklaştığında içindeki korku iyice arttı. Neşe kendisinin geldiğini fark etmeyen kalabalığın içinden geçip eve girdi. Gördüğü manzara karşısında donup kaldı. Adlin, ikiz bebeklerini kucağına almış Neşe'ye gülümseyerek bakıyordu. Neşe üzerindeki şoku attıktan sonra hiç olmadığı kadar büyük bir coşku ve mutlulukla Adlin'in boynuna sarılıp onu tebrik etti. Yaşananlar inanılır gibi değildi. Tam her şey bitti derken bu doğum hayat vermişti yeniden. Adlin, Enekomların doğurganlığını engelleyen salgın hastalıktan etkilenmemişti. Artık Enekomların soyu tükenmeyecek, nesilleri devam edecekti. İnsanlar, geçidi kullanmaya devam edebilecek; kimse ailesinden ayrılmak zorunda kalmayacaktı. Neşe, aklından geçen bu düşünceler eşliğinde ikiz bebekleri kucağına alıp "Merhaba umut çiçekleri, Enekom Diyarı'na hoş geldiniz." dedi.

TAVŞAN PAMUK

YAZAR:

ZEYNEP HAFSA ERKAN

Bir zamanlar, adı İpek olan beş yaşında bir kız yaşarmış. İpek, tavşanları çok sever nerede bir tavşan görse yanlarına koşar onları öper ve koklarmış. Bir gün babasıyla birlikte şehre gezmeye gitmişler. Evcil hayvanların satıldığı küçük bir dükkanın önünden geçerken İpek hemen babasını durdurup "Babacığım, ne olur şu dükkandaki tavşanları biraz görelim." demiş. Babası da onun bu isteğini yerine getirmiş ve içeri girmişler. İpek, doğruca bembeyaz bir tavşanın yanına gitmiş. Bu tavşan o kadar tatlıymış ki yumuşacık ışıltılı tüyleri ve pırıl pırıl gözleri varmış. İpek, tavşanı kucağına almış ve minik patilerini avucuna alıp sevgiyle okşamış. Tavşan da İpek'e sanki teşekkür eder gibi sevimli bir şekilde bakmış. Ayrılık vakti geldiğinde ikisi de çok üzölmüş.

Akşam yemeğinde İpek, babasına "Baba, ne olur o tavşanı alalım. Ben onu çok sevdim. Eminim o da beni sevdi." demiş. Babası ise "Eğer tavşanın bakımını üstleneceksen alırım, olur mu?" diye sormuş. İpek'in kardeşleri de sevinç çığlıkları atmışlar. İpek, sevinçle koşup babasının boynuna sarılmış ve tavşana çok iyi bakacağına söz vermiş. Ertesi gün gidip tavşanı almışlar.

Tavşan, eve girdiğinde önce şaşkın şaşkın etrafına bakınmış. Sonra evin içinde bir sağa bir sola, hopyaya zıplaya tatlı tatlı koşturmaya başlamış. Tavşanın bu mutlu ve komik halleri ev halkının çok hoşuna gitmiş. İpek, tavşanın bembeyaz yumuşacık tüylerini sevmiş ve ona "Pamuk" ismini vermiş. Zamanla Pamuk, İpek'in en yakın arkadaşı olmuş. Her gün birlikte vakit geçirmişler. İpek, Pamuk'un kendisiyle konuşmasını çok istiyormuş. Bir gün İpek, Pamuk'un kulağına eğilip "Biliyor musun, bir dilek hakkım olsa senin benimle konuşabilmeni dilerdim." demiş ve Pamuk'a sımsıkı sarılmış.

Sabah olduğunda, Pamuk çoktan uyanmış ve İpek'e bakıyormuş. İpek, Pamuk'a gülümseyip "Günaydın." demiş. Pamuk, tatlı bir ses tonuyla "Günaydın." diye cevap vermiş. İpek kulaklarına inanmamış. İlk başta şaşkın bir ifadeyle Pamuk'a bakmış ve "Sen konuşabiliyor musun?" diye sormuş. Pamuk, sevgi dolu bakışlarla "Evet." cevabını vermiş. İpek'in dileği gerçek olmuş ve böylece İpek ve Pamuk hep arkadaş kalmış, mutlu bir yaşam sürmüşler.

METAL KANATLAR

YAZAR:
YİĞİT

HAMZA KANDEMİR

“Atatürk Kule, TK-25 uçuş numaralı Hedef, kalkış izni istiyor.” dedi Kaptan Rüzgar. Kule kontrolörünün sesi, kulaklığında yankılandı: “Hedef, pist hazır kalkabilirsiniz.” Uçağın motorları hızlandı, pist boyunca ilerledi. Rüzgar, kontrol koluyla uçağı yavaşça havaya kaldırdı. İlk tekerlek yerden kesildiğinde kalbi hızla atmaya başladı ve mutlu bir ifadeyle “Atatürk Kule, kalkış tamamlandı.” dedi. Kule kontrolörü de tebessüm ederek “İyi uçuşlar, Hedef.” dedi. Rüzgar o an uykudan uyandı. Gördüğü rüyanın etkisiyle bir süre yatakta kaldı. Sonra, yatağından kalkıp pencerenin kenarına gitti; gün ağarmak üzereydi. Arkasında izler bırakarak süzülen uçağı görüp derin bir iç çekti. “Kolay değil bir uçak yapmak ama her şey ilk önce hayal etmekle başlar.” dedi. Gökyüzündeki uçağı el sallayıp selam verdikten sonra çalışma masasına dönerek yeni tasarımının üzerinde çalışmaya devam etti.

Rüzgar, bu rüyayı gördüğünde beş yaşındaydı. Küçüklüğünden beri uçaklara karşı ilgisi olan Rüzgar, her gece yatağına uzanır ve kendi uçağını yaptığını hayal ederdi. İlk başlarda kağıttan uçaklar yapardı. Ancak bunlar öyle her çocuğun yaptığı gibi basit uçaklardan olmazdı. Onun yaptığı uçaklar dakikalarca uçar ve çok uzaklara kadar süzülürdü. Hayalindeki uçakları önce güzelce çizir ve boyardı. Daha sonra sağdan soldan bulduğu hurda parçalarını uygun şekilde birleştirip uçağının maketini yapar ve koleksiyonuna eklerdi. İlk yaptığı kağıttan uçağının adını Hedef koymuştu. Hedef, onun ilham kaynağıydı. Geliştirdiği her uçağı bu nedenle Hedef-2, Hedef-3, Hedef-4 gibi isimler verirdi. Rüzgar on yaşına geldiğinde Hedef-11'i tasarladı. Hedef-11 diğer maket uçaklarından farklıydı. Çünkü bu, elektrikle çalışan tek motorlu ve kendi kendine uçabilen bir uçaktı. Rüzgar, Hedef-11'i her uçurduğunda çevresindeki insanlar uçağın zarif hareketlerini hayranlıkla izler; bir yandan da Rüzgar'ı tebrik ederlerdi. Hiçbir tebrik uçağının göklerde süzülüşü kadar onu mutlu edemezdi. Bir gün o uçak gerçek olacak ve kendisi de uçağın pilotu olacaktı, birlikte göklerde süzüleceklerdi. Bu hayal onu çok heyecanlandırıyor ve ona her zaman daha çok çalışma arzusu veriyordu.

Rüzgar'ın en büyük destekçisi, ondan dört yaş büyük olan abisiydi. Abisi, Rüzgar'ın ihtiyacı olan malzemeleri bulup getirir; işler çıkmaza girdiğinde ona yol gösterirdi. Abisi, Rüzgar'ın bu becerilerinin bir heves olarak kalmasını istemediği için onun iyi bir eğitim alarak kendini geliştirmesini çok istiyordu. Bu nedenle nerede bir eğitim, nerede bir yarışma fırsatı bulsa hemen değerlendirirdi. Birlikte televizyon izledikleri bir gün havacılık teknolojisine yönelik yarışmaların yapıldığını gördüler. Ancak yarışmalar çoktan başlamıştı. Bir sonraki yarışma ise iki yıl sonra yapılacaktı. Abi, kardeşine heyecanla bakıp “O halde yeni tasarımına başlamalısın.” dedi. Böylece Rüzgar, teknoloji yarışmasında boy gösterecek olan Hedef 12'yi tasarlamaya başladı.

Hedef 12 tamamlandığında ortaya gerçek bir uçak çıkmıştı. Bu uçağın, gerçek bir jet uçağından tek farkı çok daha küçük olmasıydı. Rüzgar, bu minyatür jet uçağını tasarlarırken on kat daha fazla emek vermişti. Rüzgar, abisiyle birlikte İstanbul Atatürk Havaalanı'nda düzenlenen teknoloji yarışmasına katılmak için son hazırlıklarını tamamladı.

METAL KANATLAR

Hedef 12 gösteri için pistte yerini aldığı anda insanlar havalanmasını bile beklemezsiniz tasarımına hayran kalmışlardı. Hedef 12 o gün hem izleyicilerden hem de jüriden tam puan olarak birinci oldu. Bu yarışma Rüzgar'ın, eğitim bursu kazanmasını ve girişimciler tarafından desteklenmesini sağladı. İlerleyen yıllarda Rüzgar bu sayede yurtiçinde ve yurtdışında eğitimler alarak kendini geliştirdi. Rüzgar yirmi beş yaşına geldiğinde hem uçak mühendisi hem de pilot olmuştu. Okul dönemlerinden beri uçak fabrikalarında çalışıyordu. Bir gün çalıştığı kurumun patronu Rüzgar'a Hedef 12'nin seri üretimini yapmak istediğini söyledi. Ayrıca Rüzgar bu projede başmühendis olarak çalışacaktı. Bu haber Rüzgar'ı çok mutlu etmişti. Sonunda kendi gerçek uçağını üretebilecekti. Teklifi hemen kabul etti. Kısa bir süre içerisinde proje başladı. Birkaç yıl içinde Hedef 12'nin üretimi tamamlandı ve kullanıma hazır hale geldi.

Hedef 12'nin test uçuşu için Pilot Rüzgar kokpitte yerini aldı. "Atatürk Kule, Hedef 12 test uçuşu için kalkış izni istiyor." dedi. Kule kontrolörü cevapladı, "Hedef 12, pist açık ve hazır, kalkabilirsiniz." Uçağın motorları hızlandı, uçak pist boyunca ilerledi. Rüzgar, kontrol koluyla uçağı yavaşça havaya kaldırdı. İlk tekerlek yerden kesildiğinde, kalbi hızla atmaya başladı. Uçak gökyüzüne doğru yükselmeye devam ederken gururlu ve duygusal bir ifadeyle "Atatürk Kule, kalkış tamamlandı." dedi. Kule kontrolörü tebessüm ederek cevap verdi, "İyi uçuşlar, Hedef12." Yaşananlar Rüzgar'a dejavu gibi gelmişti. Ancak birden beş yaşında gördüğü o rüyayı hatırladı. Mutluluktan gözleri dolan Rüzgar, gökyüzünde süzülürken uçağın rotasını çocukluğunun geçtiği şehre yönlendirdi. Şehrin üzerinden geçerken aşağı doğru baktı. Yıllar önce, bir sabah gördüğü rüyadan uyanıp gökyüzüne bakan çocukluk halini hayal etti. O küçük mühendise el sallayıp selam verdi. Mutluluk gözyaşları içerisinde çocukluk haline, "Evet, kolay olmadı başarmak; ancak hiçbir zorluk hayallerin kadar güçlü değildi çocuk." diye seslendi.

YAZAR:
EFNAN KANDEMİR

Azra Yaren; henüz üç yaşındayken Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'na bağlı bir kuruma polisler tarafından bırakılmış, oradan da varlıklı koruyucu bir ailenin yanına verilmişti. Şuan on yaşında olan Azra, yabancı dil ağırlıklı eğitim veren özel bir okulda okuyan zeki ve başarılı bir öğrencidir. Azra koruyucu ailesini çok seviyor, onları gerçek bir aile gibi görüyordu. Her ne kadar mutlu bir çocuk olsa da neden terk edildiğini bilmek, gerçek ailesinin kim olduğunu öğrenmek ve onları bulmak istiyordu.

Azra bir gün koruyucu ailesinin evindeki eski sandıklardan birinde üzerinde adının yazılı olduğu kapalı bir zarf buldu. Bu zarfın içinde kendi küçüklüğüne ait bir fotoğraf ve eşsiz bir kolye vardı. Fotoğrafın arkasında ise "Sevgili kızım Azra Yaren, 19 Aralık 2014'te yuvamıza Güneş gibi doğdun." yazan bir not vardı. Evet, bu tarih Azra'nın doğum günüydü. Bu keşif, içindeki umut ateşini körükledi. Azra bulduğu ipucunu en yakın arkadaşı Elif'e gösterdi. Birlikte zarfı ve içinden çıkan eşyaları incelediler. Azra heyecanlı bir şekilde "Elif, zarfın üzerinde yazılı bu adres belli ki benim evlatlık verildiğim yer. Hemen oraya gidelim belki yeni bir ipucu yakalarız." dedi. Elif düşünceli bir tavırla "Azra, öylece çıkıp gidemeyiz. Gerçek ailenin kim olduğunu bilseler bile söylemezler." dedi. Azra çaresiz ve üzgün bir bakışla "Haklısın biliyorum ama ipucunu takip etmekten başka çarem yok." dedi. Arkadaşını üzgün görmek istemeyen Elif ona sarılıp "Üzülme, benim bir planım var. Kimsesiz çocuklara yönelik bir okul projesi hazırlayacağız. Bu sayede kurumda araştırma yapma şansımız olacak." dedi.

KAYIP

KAYIP

Azra ve Elif hazırladıkları sosyal sorumluluk projesini öğretmenlerine sunup onay ve izin aldıktan sonra öğretmenleri aracılığı ile kurumla iletişime geçip randevu aldılar. Görüşme tarihi geldiğinde kuruma gidip çalışmalarına başladılar. Sordukları sorular ile bir ipucu yakalamaya çalıştılar. Ancak kuruma bırakılan çocukların gerçek ailelerine dair bir bilgiye ulaşamadılar. Azra daha fazla dayanamadı ve kurum müdürüne zarfı, fotoğrafı ve kolyeyi gösterdi. Bunları evde bulduğunu ve kurum tarafından gönderilmiş olduğunu söyledi. Kurum müdürü kolyeyi hatırladığını ve polislerin getirdiği kız çocuğuna ait eşyaların içerisinde olduğunu, bu sayede kimliğine doğum gününün ve adının kaydedildiğini daha sonra bu eşyaları koruyucu aileye gönderdiklerini ama bunun dışında başka bir bilginin olmadığını söyledi. Bir süre daha bu konuşmalar devam etti. Kurumdan ayrılmak için koridorda ilerlerken Azra'nın gözüne koridorun duvarında asılı olan bir fotoğraf takıldı. Bu fotoğrafta arka planda yer alan bir kadın vardı. Asıl dikkatini çeken şey bu kadının boynundaki kolyeydi. Kadının boynundaki kolye, zarfın içinden çıkan kolyeydi. Bundan emindi çünkü o kolye eşsizdi. Bu keşif, onu hem heyecanlandırdı hem de duygulandırdı. Belki de ilk defa gerçek annesine bakıyordu. Kurum müdürüne kadının kim olduğunu sordu. Müdür de tıpkı onlar gibi şaşkındı. Fotoğrafın 2012'de kimsesiz çocuklar için yapılan bir sergide çekildiğini söyledi. Serginin halka açık olduğunu ve herhangi bir kayıt tutulmadığını, bu nedenle kadının kim olduğunu bilmeyeceklerini ekledi.

Azra ve Elif, fotoğraftaki kadının yüzünü internette taratıp bir eşleşme yakalamaya çalıştılar. En sonunda 17 Haziran 2020'de bir otelin lobisinde çekilmiş fotoğrafla eşleşme buldular. Ancak bu otel Amerika'daydı ve oraya gitmeleri pek mümkün değildi. Elif bilgisayar kullanımında çok becerikliydi. Bu nedenle o tarihte otelde konaklayan insanların isimlerine ve otel personelinin bilgisine ulaşmak istese de otelin güvenlik duvarını bir türlü aşamadı. Bu aşamada Elif, arayışa son vermek gerektiğini savunsa da Azra "Benim gerçek ailem orada olabilir Elif. Onları bulmak için ne gerekiyorsa yapacağım." dedi ve vazgeçmeye niyetli değildi. Azra geri dönülmez bir arayışın içinde olduğunu biliyordu. Artık elinde bir kolye ve bir de kolyeyi takan o kadının fotoğrafı vardı. Gerçek ailesine bir adım daha yaklaşmıştı. Bunun için Amerika'ya gitmeli ve ipuçlarını takip etmeliydi. Ama bu nasıl olacak, oraya nasıl ulaşacak, önündeki engelleri nasıl aşacaktı.

Azra ve Elif, Amerika'ya gitmek için muhteşem bir fırsat yakaladılar. Bu fırsat uluslararası bir hikaye yarışmasıydı. Bu yarışma Azra'ya Amerika'ya gitme fırsatını sunuyordu. Bunun için çok başarılı bir hikaye yazması gerekiyordu. Aklına kendi hikayesini yazma fikri geldi. Böylece "Kayıp" adlı hikayesini yazdı. Yarışmaya katılım sağladı ve artık beklemekten başka çaresi kalmamıştı. Birkaç ay sonra Azra, hikayesinin ödüle aday olarak seçildiğini ve ödül töreninde yapılacak final için Amerika'ya davetli olduğunu bildiren bir e-posta aldı. Bu haber Azra ve Elif'i çok sevindirdi. Elif'in ailesinden de izin aldıktan sonra yolculuk için plan yaptılar. Her şeyin yolunda gitmesi çok önemliydi. Çünkü çok kısıtlı bir zamanları vardı; üstelik orada yalnız kalamayacaklar, yanlarında sürekli Azra'nın üvey ailesi olacaktı. Onlar varken bu araştırma kolay olmayacaktı. Yarışmanın ödül töreninin yapılacağı yer New York Manhattan'da bir yerdi. Bu onlar için şansın yanlarında olduğuna dair güzel bir işaretti. Bu nedenle Azra ailesinden The Park Central Hotel'de kalmak için özel bir istekte bulundu. Çünkü burası aradıkları o oteldi. Elbette ailesi bu isteği geri çevirmedi. Böylece Amerika yolculuğu sorunu çözülmüş oldu.

Otelin lobisine geldiklerinde Azra'nın içini ayrı bir heyecan kapladı. Sonunda fotoğraftaki kadının durduğu yerde kendisi duruyordu. Artık gerçek ailesine bir adım daha yaklaşmıştı. Sonraki günler fotoğraftaki kadın hakkında araştırma yapmakla geçti. Otelin müşteri gizliliği kuralı nedeniyle herhangi bir sonuca ulaşamadılar. Umutsuzluğa kapılmışken otelin güvenlik müdürü, çocukların samimiyetine güvenerek ve üzüntülerine dayanamayarak yardımcı olmaya karar verdi. Ancak bu bilginin sır olarak kalması gerektiğini belirtti. Azra ve Elif'in yüzlerindeki hüznün, güvenlik müdürünün yardım etmeyi kabul etmesiyle yerini sevince bıraktı. Otel kayıtlarını incelediklerinde kadının kimliğine ulaştılar. Adı; Zeynep KAR, Rize doğumlu... Zeynep'in bir süre otelde konaklayıp ayrıldığını öğrendiler. Edindikleri bu yeni bilgi aslında onları sadece oyalayacak ve yeni bir çıkmaza sürükleyecekti. Bunun farkında olarak yeniden internet taraması yaptılar. Ne bir sosyal medya hesabı ne de ikamet bilgilerine dair bir kayıt buldular. Elif, Türkiye'ye döndüklerinde resmi kurumlardan bilgi alabileceklerini ama bunun içinde koruyucu ailenin onayı ve bilgisi dahilinde araştırmaya devam etmeleri gerektiğini söyledi. Ancak Azra koruyucu ailesini üzmemek istemiyordu. Ayrıca resmi kurumların bu bilgiyi belki de kendi güvenliği için ondan saklayabileceğini, bu durumda ailesini bulmasının daha da zorlaşacağını düşünüyordu. Ancak yine de denemekten başka çaresi olmadığını biliyordu ve Türkiye'ye dönünce ipuçlarını kovalamaya devam edecekti. ...

KAYIP

Azra, ödül törenine çıkarken annesinden kalan kolyeyi boynuna taktı ve gururla sahneye çıktı. Elif ise onu sevinç gözyaşları ile alkışladı. Tören sonrası Azra ve Elif, Türkiye'ye dönmeden önce aileleriyle birlikte New York şehrini gezmeye çıktılar. Central Park gezisinde, Azra kendini kötü hissettiğini başının döndüğünü söyledi. Bunun üzerine hemen en yakın hastaneye gittiler. Muayene için gelen doktor, Azra'nın Güneş çarpmasına maruz kaldığını ve kısa sürede iyileşeceğini söyledi. Doktor sevecen bir tavırla konuşmasını Türkçe sürdürmeye başladı. "Türk'sünüz demek." dedi. Bunun üzerine, Azra, Elif ve doktor arasında samimi bir sohbet başladı. Doktor, adının Resul olduğunu, üç yıl önce evlendiğini ve Reyhan adında iki yaşında bir kızı olduğunu söyledi. Tam bu sırada Resul'ün gözü Azra'nın boynundaki kolyeye takıldı. Bu kolyeyi, eşine ait bir fotoğrafta görmüştü ve bir anda şoka uğradı. Azra'ya kolyeyi nereden aldığını sordu. Azra duruma anlam veremezken, Elif aniden "Annesinin kolyesi!" dedi. Resul'ün şaşkınlığı iyice arttı. Azra ve Elif'in içinde bir heyecan dalgası yükseldi. Resul; kolyenin el emeği, özel bir tasarım olduğunu ve dünyada sadece bir tane olduğunu söyledi ve "Bu benim eşime ait bir kolye." dedi. Herkes şaşkın bir şekilde birbirlerine baktı. Sonra Resul, telefonunu çıkarıp eşinin kolyeyi taktığı o fotoğrafı gösterdi. Azra ve Elif'in gözleri fal taşı gibi açıldı, adeta donakaldılar. Çünkü bu kadın aradıkları kişiydi. Elif, Azra'nın annesini arayış sürecini Resul'e anlattı. Resul, sessizce dinlerken yüzünde belirsizlik ve merak ifadesi ile "Eşim altı yıl önce yolcu otobüsünün devrilmesi sonucu çok kötü bir trafik kazası geçirdi. İki yıl komada kaldı. O günlerde benim hastamdı. Komadan uyandığında kaza öncesine dair neredeyse tüm hafızasını kaybetmiş durumdaydı. Yani kaza öncesi hayatını hatırlamıyor. Ancak ben ona kim olduğu konusunda yardımcı olmak için araştırma yapmıştım. Bir evlilik yapmış eşi de kendisi de yetimhanede büyümüş o yüzden kimseleri yok. O feci kazada maalesef eşini de kaybetmiş. Yaşadıkları evi bulmak belki bir iki anıya ulaşmak istedim ama ev sahibi çoktan daireyi boşaltmış. Kimi kimseleri olmadığı için de eşyaları verecek bir yer bulamayınca kaybolup gitmiş her şey. Ancak bir çocuğu olduğuna dair nüfus kayıtlarında herhangi bir bilgi yok." dedi. Tüm bu açıklamalar Azra'yı anlamsız duygulara boğmuştu. Öz babası ölmüş müydü gerçekten? Eğer o ise onu bir daha asla göremeyecekti. Bu duygu, içinde tarifi imkansız bir sızı bıraktı. Elif kararlı bir ses tonuyla "Lütfen bizi eşinizle görüştürün muhakkak bir açıklaması vardır. Belki bu kolye onun hatırlamasına yardımcı olur." dedi. Resul, "Size adresimi ve iletişim bilgilerimi vereyim, eşime sizden önce kolyeyi göstermek istiyorum; eğer kolye bir çağrışım yaparsa görüşmenize belki müsaade ederim. Bilemiyorum bu çok karmaşık bir durum. Eşimin aklını karıştırmak istemem." dedi umutsuz bir bakışla. Azra ve Elif, Resul Bey ile anlaşıp aileyle birlikte hastaneden ayrıldılar.

Otelde akşam yemeği yerken üvey aileye tüm hikayeyi anlattılar. Böylece Azra'nın üvey ailesi Zeynep Hanımı görmek için Resul Beyi arayıp görüşme için ısrarcı oldular. Ertesi gün Azra, üvey ailesi ve Elif, hep birlikte Zeynep Hanım ile görüşmeye gitti. Kapıyı Resul Bey açtı. Onları güler yüzle karşıladı. Hep birlikte içeri girdiler. Azra heyecan ve korku içerisindeydi. Zeynep Hanımın sadece fotoğrafı bile onda çok derin duygular yaratmıştı. Acaba onu görünce ne hissedecekti, nasıl davranmalıydı, duygularını nasıl kontrol etmeliydi? Ya hiçbir şey hatırlamazsa ya annem değilse ya çıkmaz bir sokağa girdiyse bu hikaye... Azra bu karmaşık düşüncelerle salona doğru ilerledi. Herkeste benzer duygular vardı. Ama Azra kimseyi göremez, duyamaz olmuştu. Tam karşısında kendisine bakan gözleri görünce donakaldı. Evet, oydu işte; hayatı boyunca aradığı o bilmece tam karşısında tıpkı bir peri gibi duruyordu. Ne kadar sonra Zeynep Hanımın hoş geldiniz sözü ile Azra kendine geldi. Resul Bey durumu eşine anlattığını, geçmişe dair bir şey hatırlamadığını üzülerek belirtti. Eşinin de bu duruma çok üzüldüğünü ve bu nedenle hem eşi hem de Azra'nın iyiliği için DNA testi yaptırabileceğini söyledi. Elif bu önerinin çok mantıklı olduğunu söyledi ve neden daha önce bunu akıl edemediğini düşündü. Azra'ya gülen gözlerle bakıp "Bir yol daha var gördün mü?" dedi. Ancak Azra ve Zeynep Hanım neredeyse hiç konuşmuyorlar sadece birbirlerine bakıyorlardı. Aileler kendi arasında sürecin nasıl işleyeceğini konuşurlarken Azra bir anda yerinden kalkıp Zeynep Hanımın boynuna sarıldı ve ağlamaya başladı. Zeynep Hanım ise bir süre öylece kaldı. Sonra bir an Azra'nın boynuna doğru eğilip Azra'nın kokusunu içine çekti. Sonra aniden sımsıkı sarılıp ağlamaya başladı. Dudaklarından şu kelimeler döküldü: Kızım Yaren, Yaren'im... Ana kız uzunca bir süre sarılıp ağladılar. Evlat kokusu, anılarını birazcık olsun tazelemişti Zeynep Hanımın. Yıllar sonra içindeki anlam veremediği boşluk hissi yok olmuştu artık.

Uzunca bir süre odadakiler benzer hüznü duyguları içinde öylece kaldılar. Zeynep Hanım, uzun bir sessizliğin ardından geçmişe dair hatırlayabildiklerini anlattı. Meğer nüfus kaydında yapılan basit bir hata nedeniyle Azra aile nüfusuna kaydedilmemiş ve kaza günü de bu hatanın düzeltilmesi için mahkemeye gidiyorlarmış. Böylece tüm taşlar yerine oturmuştu. Azra, gerçek annesini bulmuştu artık ama şimdi ne yapacaktı? Bir tarafta onu büyüten ailesi, diğer tarafta öz annesi... Bu zor kararı vermek onun için kolay olmasa da annesinden bir daha hiç ayrılmamayı seçti.

YAZAR:

ESLEM CANSU MERAL

Güneş bataklı çok olmuştu. Dedektif Mirket, saatini kontrol etti. Saat 18:30'du. "Artık çıksam iyi olacak." dedi. Uzun süredir üzerinde çalıştığı bir suç dosyası onu fazlasıyla yormuştu. Kahvesinden son bir yudum daha aldı. Sansar hakkında elde ettiği son kanıtları da zarfın içine koyup Güvenlik Şube'deki özel kasasına kilitledi. Dışarı çıkıp arabasına bindi. Yol boyunca hep aynı şeyi düşündü: Kimdi bu Sansar?

Sansar, yıllardır aranan bir suç dahisiydi. Çok hayvanın canını yakan, onlara acı kayıplar yaşatan ve işlediği her suçta, isteği dışında neredeyse arkasında hiç iz bırakmayan biriydi. Bu nedenle kimliğini henüz tespit edebilen olmamıştı. Sansar, her olay yerine üzerinde "Sansar" yazan kırmızı bir kart bıraktığı için güvenlik güçleri onu Sansar olarak isimlendirmişti. Dedektif Mirket, bu düşüncelerden kurtulup zihnini biraz olsun eğlenceli konulara vermek istiyordu. Böyle zamanlarda ona hep iyi gelen ve bir yazar olan arkadaşı Ördek Şima'nın yanına gitmek için yolunu değiştirdi.

Ördek Şima'nın evine geldiğinde kapının açık olduğunu fark etti. Endişeli bir şekilde kapıyı tıklattı ve "Şima, ben geldim, içeri giriyorum. Kapı neden açık?" dedi. Ancak içeriden hiçbir ses gelmedi. Dedektif Mirket içeri doğru yavaşça ilerledi. Yerdeki kan damlalarını gördüğünde endişesi iyice arttı ve hızlıca salona koştu. Arkadaşı Ördek Şima kanlar içinde yerde yatıyordu. Bir an onu sonsuza dek kaybettiğini sandı. Ördek Şima'nın boynunda ciddi bir yaralanma vardı ve zorlukla nefes alıyordu. Hemen arkadaşını kucaklayıp arabasına bindirdi ve doğrudan hastaneye götürdü. Ördek Şima hemen ameliyata alındı. Bir süre sonra ameliyatı yapan Doktor Leylek, Dedektif Mirket'in yanına gelerek Ördek Şima'ya tam zamanında müdahale edildiğini, şu anda durumunun iyi olduğunu ancak bir süre gözlem altında tutacaklarını söyledi.

Tüm bu olup bitenlere bir anlam vermeye çalışan Dedektif Mirket, arkadaşının iyi olduğunu ve hastanede kontrol altında tutulduğunu bilerek hemen olay yerine gitmek için hastaneden ayrıldı. Ördek Şima'nın evine geldiğinde bir süre etrafı inceledi, sonra eldivenlerini takıp kapı girişinde ve salonda bulunan kanlardan ayrı ayrı örnek aldı. Sehpanın kenarında yerde duran kanlı bıçağı da alıp delil torbasına koydu. Tüm bu olay yeri inceleme işini yaparken aklı hep arkadaşındaydı. Olayın sıcaklığı ile hiç fark etmediği bir detayı fark etti, Ördek Şima'nın boynundaki yaralar bıçak yarası değildi. Diş izlerine benzer bir yaraydı. Tıpkı Sansar'ın kurbanlarındaki gibi bir yaralanmaydı. Yoksa bunu arkadaşına yapan kişi Sansar mıydı? Ama her tarafa bakmıştı, üzerinde "Sansar" yazan kırmızı bir kart yoktu. Sansar mutlaka kart bırakırdı. Dedektif Mirket bu düşüncelerle daha fazla vakit kaybetmek istemedi ve elindeki delillerin bir an önce incelenmesi için Güvenlik Şube'den Kriminalist Tavşan Titi'yi aradı. Telefon çaldığında Tavşan Titi hala uyuyordu. Uyanıp arayanın Dedektif Mirket olduğunu görünce saatine baktı, saat sabahın beşi olmuştu. Endişeli bir şekilde cevapladı. Dedektif Mirket olanları anlattı. Ördek Şima'nın evinde bulunduğu delillerin bir an önce incelenmesi gerektiğini, kaybedecek vakit olmadığını söyledi. Tavşan Titi hemen harekete geçti ve elinden geleni yapacağını söyleyerek telefonu kapattı.

DEDEKTİF MİRKET

Dedektif Mirket hastaneye döndü. Odaya girdiğinde Ördek Şima'nın uyanık olduğunu gördü. Ona durumunun nasıl olduğunu sordu. Olayla ilgili hatırladıklarını anlatmasını istedi. Ancak Ördek Şima konuşurken zorlanıyordu. Bu nedenle yazarak cevap verdi, "Kapı çaldı, açar açmaz gelen kişi üzerime saldırdı. Ne olduğunu anlamadım. Boğuşma esnasında boynumdan kan aktığını fark ettim, can havliyle elime sehpanın üzerindeki bıçak geçti. Kendimi korumak için savurdum, sonrasını hatırlamıyorum." Dedektif Mirket, arkadaşını daha fazla yormak istemedi. Ona güvende olduğunu ve dinlenmesi gerektiğini söyleyerek odadan çıktı.

Dedektif Mirket laboratuvar sonuçlarını almak için Güvenlik Şube'ye gitti. Sonuçlar çıkmıştı. Bıçaktaki kandan alınan DNA, Sansar'ın DNA'sı ile uyuşmuştu. Artık emindi. Arkadaşını öldürmek isteyen kişi Sansar'dı. Ördek Şima belli ki boğuşma esnasında Sansar'ı ağır yaralamıştı. Belki de o yüzden kart bırakmadan oradan ayrılmak zorunda kalmıştı. Dedektif Mirket ofisine geçerek tüm delilleri yeniden gözden geçirdi. Sansar'ın daha önceki kurbanları da tıpkı Ördek Şima gibi kanatlı hayvanlardı. Bu tarz suçlular kurbanlarını öldürmeden vazgeçmezlerdi. Yani arkadaşının hayatı hala tehlikedeydi. Sansar onu öldürmek için geri dönecekti. Bu nedenle Dedektif Mirket, Ajan Leopar ve Ajan Panter'i Ördek Şima'yı korumaya alması için hastaneye gönderdi.

Üç ay sonra...

Ördek Şima tamamen iyileşmişti. Ancak tehdit hala devam ediyordu. Bu nedenle ajanlar tarafından sıkı bir koruma tedbiri uygulanıyordu. Dedektif Mirket bir gün çok riskli bir karar verdi. Arkadaşı Ördek Şima'nın korumalarını çekti, onu savunmasız bıraktı. Amacı Sansar'ın kendini ortaya çıkarmasıydı. Yani Ördek Şima yem olacaktı. Dedektif Mirket, Sansar'ın yarım bıraktığı işi bitirmek için döneceğinden emindi.

Sansar uzun bir süredir bu anı kolluyordu. Savunmasız kalan Ördek Şima günbatımının harika kızılığına karşı sahilde yürüyüş yapıyordu. Sansar önce etrafını uzunca bir süre gözlemledi; evet, kimseler yoktu. Sinsice yaklaşmaya başladı. Tam birkaç metre kalmıştı ki aniden yerde bir gölge belirdi. Sansar daha ne olduğunu anlamadan kendini Pilot Kartal'ın pençeleri arasında buldu. Dedektif Mirket en büyük kozunu oynamış ve Ördek Şima'yı Pilot Kartal'ın korumasına vermişti. Böylece, Sansar yakalanıp sonsuza kadar hapsedildi.

Dedektif Mirket hem azılı bir suçluyu yakaladı hem de arkadaşının hayatını kurtardı. Ama onun işi henüz bitmedi. Yakalanması gereken kurnaz bir Tilki vardı.

ASEL'İN BİLGE'LİĞİ

YAZAR:
ESLEM KOPUZ

Asel birinci sınıfa başladığı için son derece heyecanlı ve mutluydu. Çünkü okuma yazma öğrenmeyi çok istiyordu. Bu sayede çok sevdiği kitaplar ile artık çok daha yakın bir bağ kurabilecek ve kitapların içindekileri keşfedebilecekti. Öğretmenin ilk derste yaptığı başlangıç Asel'i çok heyecanlandırdı. "Çocuklar, kitapların içinde neler var, hiç düşündünüz mü?" diye sordu öğretmen, diğer öğrenciler aklına gelen ilk şeyleri hemen sıraladı: yazı, resim, masal... Asel ise zaten çoktandır bu sorunun cevabını arıyordu ancak bu cevap arkadaşlarınınkinden kadar basit değildi. Aradığı o derin anlamlı kavramın adını bir türlü koyamıyordu. Bu nedenle

ASEL'İN BİLGE'LİĞİ

öğretmenin sorusuna fikir belirtmeyen tek öğrenci o olmuştu. Öğretmen, öğrencilerin cevaplarını aldıktan sonra, “Çocuklar, biliyor musunuz? Kitaplar aynı zamanda içinde bir sürü hazine saklar.” dedi. Bunu duyan Asel, büyük bir sevinç yaşadı. Çünkü adını koyamadığı o kavram “Hazine” olabilirdi. Evet, Asel aradığı kavramı bulmuştu; şimdi sıra hazineye ulaşmak için gerekli olan bilgileri öğrenmekteydi. O sırada öğretmen bir kutunun içinden çıkardığı mıknaatıslı ahşap harfleri tahtaya tutturup “İşte, sizi hazineye götüreceğim ilk adım.” dedi.

Aradan aylar geçti, birinci sınıf neredeyse bitmek üzereydi. Asel dışında tüm öğrenciler okuma ve yazmayı öğrenmişti. Ancak Asel ne kadar çabalarsa çabalasın bir türlü harfleri, heceleri ve kelimeleri anlamlandıramıyordu. Aslında çok zeki biri olduğunu biliyordu ama diğer öğrenciler gibi düzgünce okuyup yazamıyor olması onda yetersizlik duygusu yaratıyordu. Fakat onu asıl üzen kitapların gizemini çözemiyor olmasıydı.

Ev onun için nefes aldığı bir yerdi. Bazı geceler annesinden kitap okumasını isterdi. Annesi ona genelde masal kitapları okurdu. Bu çok hoşuna gider, ona huzur verir ve pes etmeden çalışması için onu teşvik ederdi. Aynı durum maalesef okul için geçerli değildi. Öğretmeninin ona arkadaşlarından farklı öğretim teknikleri uygulaması, arkadaşlarından geri kalmak ve dışlanmak, yanlış telaffuz ettiği kelimelerin alay konusu olması onu okuldan soğutmuştu. Zaten süreç içinde onun bu durumuna yönelik disleksi adı verilen bir tür özel öğrenme güçlüğü teşhisi bile konmuştu. Tüm bunlar ona, okul ortamında farklı gözle bakılmasına neden oluyordu. Ayrıca ailesinin onu götürdüğü bazı özel eğitim merkezleri de ona hastaymış da doktora gidiyormuş gibi hissettiriyordu. Hatta bir keresinde hastaneye benzer bir kuruma gitmişler ve ona orada durduk yere iğne bile yapmışlardı. Bu nedenle dışarıyı onun için kabusla dönmüştü ve artık tüm bunların bir an önce bitmesini istiyordu.

Asel yaz tatilinde de kendi kendine pes etmeden çalışmaya devam etti. Çünkü ikinci sınıfa başladığında tüm o destek eğitimlerden kurtulmayı, arkadaşlarıyla aynı dersi görmeyi ve en önemlisi artık kitapları keşfetmeye başlamayı istiyordu. Bir gün her zamanki gibi yine kitapların sayfaları arasında geziniyordu. Sayfalardan birinde bir fabrika görseli vardı. Bunun ne fabrikası olduğu pek anlaşılmıyordu. Görselin üzerinde kalın harflerle bir başlık vardı. Asel uzun bir süre bu başlığı okumaya çalıştı. Zor da olsa nihayet şu iki kelimeyi okudu: Hayal Fabrikası. Yatağına uzanıp uzun uzun bu fabrikayı düşündü. Fabrikanın gerçek olduğunu, oraya gittiğini ve ona okuma yazma öğretene makinelerin olduğunu hayal ederek yavaşça uykuya daldı.

Fabrikanın tasarımı karşısında Asel büyülenmiş gibiydi. Onun bu hayran bakışlarını gören Mühendis Bilge “Tasarımı beğenmiş olmanıza sevindim.” dedi. Asel, “Burası ne kadar güzel bir yer. Sen mi yaptın?” diye sordu. Bilge gülümseyip başıyla onayladı ve “Sana başka nasıl yardımcı olmamı istersin?” dedi. Asel ise düşünceli bir ifadeyle “Şey... Aslında buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Bana bu konuda yardımcı ol...” Bilge Asel'in sözünü kesip “Tıpkı rüya gibi değil mi? Nasıl başladığını hatırlamıyorsun.” dedi. Asel şaşkın bir şekilde “Nasıl yani? Şimdi ben rüya mı görüyorum?” dedi. Bilge, “Tam olarak öyle denemez. Şuan uyku halindesin fakat rüya görmüyorsun. Çünkü rüyalar bilinçaltının yansımasıdır. Gördüğün şey bir eğitim programı ve ben de bu programı tasarlayan yapay zekayım. Senin eğitimin için buradayım. Şimdilik seninle iletişimimiz bu şekilde gerçekleşecek.” dedi. Asel duyduklarına inanmadı ve dalga geçercesine “Evet, kafayı yemediysem kesinlikle rüya görüyorum.” dedi. Onun bu tepkisini gören Bilge “Henüz uyanmadığına göre buradasın ve bunlarda gerçek demektir. O halde istersen eğitime başlayabiliriz. Uyandırdığında okuyup yazabildiğini görmek güzel olmaz mı?” dedi. Asel, “Sen benim okuyamadığımı nerden biliyorsun?” diye sordu. Bilge, “Çünkü ben senin bedenindeyim ve düşüncelerine erişim sağlayabiliyorum.” dedi. Asel durumu kabullenip “Tabi bu bir rüya nede olsa. Hiç bu kadar tuhaf bir rüya görmemiştim. Neyse artık, hadi o zaman başlayalım şu eğitime.” dedi, alay eder gibi. Bilge hemen harekete geçip “Tespit ettiğim sorunları gidermekle başlayalım.” dedi ve Asel'e başarılması gereken aşamaları olan bazı özel tasarım oyunları oynattı. Asel oyunların birçoğunu başarıyla geçti ve oyunu bitirdi. Kendisinde hiçbir değişiklik olmayacağına inanarak Bilge'ye “Hadi bakalım eğlence de bittiğine göre yap sihrini de marifetini görelim, bakalım okumayı öğretebilmiş misin?” dedi. Bilge tam, bir açıklama yapıyorken Asel gözlerini açtı. Asel, başını kitabın üzerinden kaldırmadan gözlerini tekrar kapatıp rüyaya dönmeye çalışsa da başarılı olamadı. “Ne kadar gerçekçi bir rüyaydı.” diye düşündü. Yavaşça doğruldu. Mümkün olabilir mi acaba diye biran umutlandı. Yavaşça kitabın içindeki kelimeleri okumaya odaklandı. Birkaç denemeden sonra “Rüya işte... Ne umuyordum ki?” dedi.

ASEL'İN BİLGE'LİĞİ

Asel bu rüyayı ilki kadar detaylı hatırlamasa da birkaç defa daha gördü. Her seferinde Bilge ona yeni oyunlar oynatıyordu. Gördüğü bu rüyaların etkisi ve her uyandığında yaşadığı hayal kırıklığı nedeniyle birkaç haftadır kitaplara küsmüştü. Asel'in annesi bunu fark etmiş ve bu nedenle Asel'le konuşmak istemişti. Asel gördüğü rüyaları annesine anlattı. Annesi ona "Üzülme, sen şimdi çok çalışıyorsun ya işte sonra bunu rüyanda farklı şekilde görüyorsun. Eminim Bilge sana çok yardımcı olacak." dedi. Bunu duyan Asel heyecanla "Yani annecim şimdi rüyalarındaki oyunlar beni gerçekten de eğitiyor mudur?" dedi. Annesi Asel'in ellerinden tutup gözlerinin içine baktı ve heyecanla "Biliyor musun? Bilge'nin sana yardımcı olacağına hep inanmıştım ve görüyorum ki işe yarıyor." dedi. Asel beklediği gibi bir cevap alamayınca " Anne lütfen benim aklımla oynama. Rica ediyorum. Sanki önceden Bilge'yi tanırmış gibi konuşuyorsun." dedi ve gülümseyip esprili bir şekilde "Ben uyumaya gidiyorum. Görürsem Bilge'ye selamını söylerim." dedi gülerek. Annesi de aynı tavırla " Merak etme o beni tanımıyor ama sen yine de selam söyle." dedi.

Son oyunu da bitiren Asel Bilge'nin "Benden de annene selam söyle." Sözleri ile uyandı. Sabah olmuştu, evdekiler ise hala uyuyordu. "Bu rüyalarda giderek tuhaflaşmaya başladı." diye söylendi Asel. Yatağın kenarında duran hikaye kitabını alıp sayfaları çevirmeye başladığında birden çığlık çığlığa anne ve babasının yanını koştı. "Anne! Baba! Uyanın ben okuyabiliyorum." dedi. Annesiyle babası panik ve şaşkınlık içinde olanları anlamaya çalışıyordu. Fakat Asel yerinde duramıyor ve onların sorularını duymadan okuduğunu ispatlamaya çalışıyordu. Ailesinin şaşkın bakışları karşısında elindeki kitabı açıp yüksek sesle kitabı okumaya başladı. Hiç durmadan akıcı ve düzgün bir Türkçe ile kitabı bitirene kadar okudu. Annesiyle babası gözyaşlarıyla birlikte onun bu mutluluğunu ve heyecanını paylaştı.

...

Yaz tatilinin bitmesine bir hafta kalmıştı. Asel okumayı öğrendiği son bir ay içinde yüz tane hikaye kitabı bitirdi. Her şey sonunda Asel'in istediği gibi olmuştu. Asel artık kitapların içindeki hazineleri keşfedebiliyordu. Fakat rüyalarında Bilge'yi görmeye devam ediyordu. Bu durumu annesine anlattığında annesi ona gerçeği açıklama zamanının geldiğini söyledi ve Asel'i kucağına alıp "Canım kızım sen çok zeki ve çok güçlü bir kızsın. Eminim bizi anlayacaksın. Her şeyi senin iyiliğin için yaptık. Hani seni hastane gibi bir yere götürmüştük ve orada sana iğne yapmışlardı, hatırladın mı?" dedi. Asel meraklı ve endişeli bir tavırla "Evet. Eee?" dedi. Annesi, "Şimdi, senin gibi benzer durumunda olan insanları tedavi edebilmek için yapay zeka temelli mikro çip tedavisi geliştirilmiş. Biz de senin iyi olman için bu tedavi yöntemini kabul ettik. Hani bana, sanki önceden Bilge'yi tanırmış gibi konuşuyorsun, demiştin ya işte ben orada tanımıştım Bilge'yi." dedi. Annesinin daha fazla açıklama yapmasını beklemeyen Asel aniden annesinin kucağında kalkıp "Dur bakalım doğru anlamış mıyım? Şimdi Benim beynimde düşünebilen bir bilgisayar mı var?" dedi heyecanla. Kızının beklenmedik bu tavrı karşısında annesi "Ama korkmana gerek yok istediğimiz zaman çıkarabiliriz." dedi. Asel sert bir tavırla "Hayır asla müsaade etmem. Hem tatlım bir düşünsene Bilge ile neler başarabilirim. Sadece bir ay içinde yüz tane kitap okudum ve hepsi harfiyen aklımda. Ya anne inanamıyorum ben şimdi süper insan gibi bir şeyim. Benim dünyalar tatlısı annem lütfen beni Bilge'den ayırmayacağına söz ver." dedi. Annesi, karşısında korkan ve sakinleştirmesi gereken bir kız çocuğu umarken Asel'in bu beklenmedik tavırları karşısında donup kaldı. Üstelik "Asel haklı olabilir." diye düşündü. Bu nedenle herhangi bir sorun olmadığı sürece Bilge'yi ondan ayırmayacağına söz verdi.

...

Asel kısa süre içinde üst düzey zekası ile dikkat çekmeye başladı. İkinci sınıfın ortasında arkadaşlarından ayrılmak durumunda kaldı. Çünkü ikinci sınıf seviyesinin çok üzerinde bilgi ve donanıma sahipti. Birkaç yıl içinde onun üzerinde yabancı dili akıcı bir şekil konuşabilir hale geldi. Okuduğu kitapların sayısını tutmayı çoktan bırakmıştı. On iki yaşına geldiğinde on ikinci romanı yayımlanmış dünyaca tanınan bir yazar olmuştu. Tüm bu gelişmeler ilerde Asel'i bekleyen uzun ve başarılarla dolu bir hayat için henüz bir başlangıçtı.

...

YAZAR:
BELİNAY KOPUZ

Şehrin yakınlarında Doğa Park adında bir orman var. Bu ormanın bazı kısımları insanların dinlenmesi için düzenlenmiş, büyük bir bölümü ise hayvanların doğal yaşam alanı olarak koruma altına alınmıştı. Elif, Nil, Ömer ve Eren adında yaşları on iki olan dört arkadaş her hafta bu parka gelir; kendi tasarladıkları oyunları oynar ve her oyuna bir isim verirlerdi. Bu seferki tasarladıkları oyunun ismini ise “Pusula” koydular. Pusula oyununun kurallarını şu şekilde belirlediler: Birinci grup, belirli bir nesneyi gizler ve bu nesneyi bulmak için çözülmesi gereken dört bilmece hazırlar. Bu bilmeceler, ipuçlarına göre parkın farklı yerlerine saklanır. İkinci grup, birinci grubun verdiği ilk bilmeceyle başlar; her çözülen bilmece, bir sonraki bilmeceye yol gösterir. Sırayla tüm bilmeceleri çözer ve nesneyi bulurlar. Eren ve Elif bu hafta oyun kurucu olacak Ömer ve Nil ise oyuncu olacaktı.

O gün Elif ve Eren sabah erkenden parka geldiler. Yaptıkları planı son kez gözden geçirmek için her zamanki mekanları olan ladin ağaçları ile çevrili göle gittiler. Gölün kenarında bulunan çardağın içine girdiklerinde masanın üzerinde duran bir not gördüler. Bu notta bir bilmece yazılıydı. Bu duruma çok kızan Elif hemen Nil'i arayıp bu hafta oyun kurucu olmadıkları halde neden bu bilmeceyi bıraktıklarını sordu. Nil ise herhangi bir bilmece bırakmadıklarını söyledi. Bu durum kafa karıştırıcı ve birazda ürkütücüydü. Bu gizemi çözmek için toplanmaya karar verdiler. Kendi tasarladıkları bu oyunu, bir başkası onlara mı hazırlamıştı? Yoksa bu sadece bir tesadüf müydü? Şimdi ya kendi oyunlarına dönecekler ya da bilmeceyi çözeceklerdi. Uzunca bir tartışmanın ardından bilmeceyi çözmeye karar verdiler.

“Dizilidir taş, taş üstüne. -Yol verir gelip geçene. - Saklıdır kemerinde. - Eski bir tezkere.”

Nil “Arkadaşlar tezkere, askerliğini bitirmiş kişilere verilen bir belge değil mi?” diye sordu.

Eren “Evet öyle ama başka anlamları da var. Örneğin, resmi bir izin veya onayı ifade eden belgeye de tezkere denir. Şey bir de pusula anlamı var tabii.” dedi.

Ömer “Yok artık, pusula mı? Arkadaşlar, bu bizim oyunun adı. Yani bu tesadüf falan değil, biri bizimle oyun oynuyor.” dedi, hayretle.

Elif “Vazgeçmek yok, madem bizimle oynuyor; o halde ona neler yapabileceğimizi gösterelim.” diye atıldı.

Nil “Arkadaşlar zaten bilmece çok kolay, göle akan derenin üstündeki taş köprüden bahsediyor. Bence oraya bir bakalım, sonra duruma göre karar veririz.” dedi.

Köprü'nün yanına geldiklerinde görünürde bir şey yoktu. Ömer, köprü'nün alt kısmında, yerinden oynamış bir taşı fark edip çıkardı. Taşın arkasında, üzerinde ilginç desenleri ile bir bütünün kırılmış bir parçası gibi duran eski metal bir cisim vardı. Bir de yeni bir bilmece notu...

“Göle yansır sureti. - Mavidir rengi. - Kısadır kardeşleri. - Bul boynundaki kolyeyi.”

PUSULA

Elif "Arkadaşlar suret ne demek?" diye sordu.

Ömer "Bir nesnenin biçimi, dış görünümü demektir." diye açıkladı.

Nil "O halde görüntüsü göle yansıyan ve mavi renkli ne var elimizde bakalım: gökyüzü, çiçekler, ladinler..." dedi.

Eren "Galiba buldum! Bakın, gölün karşı tarafında ki şu diğerlerinden daha büyük olan ladini görüyor musunuz? Bence bilmece onu işaret ediyor. Hadi gidip bakalım." diyerek Nil'in sözünü kesti. Ladinin yanına geldiklerinde ağacın gövdesine, tıpkı kolye gibi takılmış aynı metal parçayı buldular. Ve tabi ki yeni bir bilmece daha...

"Ormana ait değil yeri. - Mesken tutmuş dört sabi.- Ot bitmez o deri. - Ormanın en serin yeri."

Eren "Sanırım aradığımız yer burada değil." dedi.

Nil "Önce bildiklerimizden yola çıkalım. Şimdi, mesken barınma yeri olduğuna göre aradığımız yer ev gibi bir şey olmalı." dedi.

Elif "Ama burada öyle bir yer yok. Peki, sabi ne demek bilen var mı?" diye sordu.

Ömer "Sabi nedir bilmiyorum ama dört rakamı benim dikkatimi çekti. Neden dört?" dedi. Bu soruya kimsenin cevap verememesi üzerine,

Nil "Peki ot bitmez deri ne demek?" diye sordu.

Eren "İnsanların sürekli bastıkları yerde ot bitmiyor onu biliyorum ama deriden kasıt ne olabilir emin değilim." diye cevapladı.

Elif "Toprak! Evet, Dünya'nın derisi gibi değil mi toprak?" dedi heyecanla.

Ömer "Evet olabilir. Arkadaşlar biz dört kişiyiz. Sabi derken bizi kastetmiş olabilir diye düşünüyorum." diye fikrini söyledi.

Elif "Kesinlikle haklısın Ömer. Burada ormana ait olmayan neresi var arkadaşlar? Tabi ki bizim çardak." dedi, sevinçle.

Nil "Ve ormanın en serin yeri de toprağın altı olduğuna göre, bir sonraki bilmece çardağın altında gömülü." diye ekledi.

Koşarak çardağın yanına geldiler ve etrafına bakınmaya başladılar. Çardağın iç kısmında yumuşak bir yer buldular. Biraz kazdıktan sonra metal parçaya ulaştılar. Ancak başka bir bilmece bulamadılar. Bu durum onların canını sıkıyordu. Pusula oyununda dört bilmece olması gerekiyordu. Oysa sadece üç bilmece çözmüşlerdi ve ellerinde kırık metal parçalardan başka bir şey yoktu. Uzunca bir süre kendi aralarında konuştular. Ömer "Arkadaşlar bence elimizdeki bu metal parçalara odaklanmalıyız." dedi. Bunun üzerine üç parçayı da masanın ortasına bıraktılar. Metal parçalar o anda tıpkı bir mıknatıs gibi birleştiler. Kırık parçalar birleşince ortaya eski bir pusula çıktı. Meğer ilk bilmeceye ki tezkere ifadesi ile bu pusula kastedilmiş. Normalde kuzeyi göstermesi gereken pusula farklı bir yönü gösteriyordu. Bu nedenle pusulanın gösterdiği yöne doğru ilerlediler. Önlerine göl çıktığı için gölün etrafından dolaşmak zorunda kaldılar. Onlar gölün etrafında daire çizdikçe pusulanın iğnesi de tam karşıyı gösterecek şekilde daire çiziyordu. Gölün etrafında tam bir tur attılar. Durum anlaşılıyordu. Aradıkları nesne gölün içinde olmalıydı. Asıl bilmece şimdi sorulmuştu işte. Göle girecekler mi yoksa vazgeçip gidecekler mi? Göl hem çok soğuk hem de çok derindi. Yaklaşık on beş metre kadar vardı. Sanırım oyunun sonuna gelmişlerdi. Uzunca bir tartışmanın ardından oyunu burada sonlandırmaya karar verdiler.

Dört arkadaş sonraki haftalarda hiçbir oyundan zevk almamaya başlamışlardı çünkü akıllarında hep göldeki çözülmesi gereken gizem vardı. Eren ve Ömer kızlara bir fikirleri olduğunu söyledi. Önce küçük bir sal yapacaklar ve pusulayı takip edip tam yeri tespit edeceklerdi. Daha sonra yanlarında getirdikleri dağlıç malzemeleri ile dalış yapacaklar ve her ihtimale karşı kendilerini uzun bir iple sala bağlayacaklardı. Planlarını uzun uzun anlattılar, zor olsa da kızları ikna edip dalış için hazırlıklara başladılar. Herşey tamamlandığında plana uygun şekilde harekete geçtiler. Kızlar gölün kenarında bekledi. Ömer ve Eren ise sala bindi. Pusulanın gösterdiği yöne doğru ilerlediler. Tam gölün ortasına geldiklerinde pusulanın iğnesi kendi ekseni etrafında hızla dönmeye başladı. Tam yeri tespit etmişlerdi. Dalış için son hazırları tamamlayıp suya girdiler. Biraz sonra gözlerden kayboldular. Elif ve Nil korku ve merak içinde bekliyorlardı. Dalış yapalı on dakika olmuştu, hala suda herhangi bir hareketlilik yoktu. İyice endişelenmeye başlamışlardı ki Ömer ve Eren yüzeye çıktı.

PUSULA

Tekrar sala binip kızların yanına geldiler. Meraklı gözlerle bakan kızlara küçük bir sandık uzattılar. Saldan inip çardağın içine geçtiler. Sandık kilitliydi. Ancak üzerinde ne bir kilit ne de anahtar yeri vardı. Sadece girinti ve çıkıntılardan oluşan dairesel bir oyuk vardı. Elif pusulayı alıp bu oyuğun içine bıraktı ve böylece sandık açıldı. Kapağı kaldırdıklarında gözlerine inanamadılar. Sandığın içi altınla doluydu. Dört arkadaş hayatlarının en heyecan verici deneyimini ve zengin olmanın verdiği mutluluğu yaşadılar. Ta ki sandık kapağının iç tarafına kazınmış kelimelerle onları daha karmaşık bir oyuna davet eden yeni bilmeceyi görene dek.

ÖTÜKEN EFSANESİ

YAZAR:

AHMET BALIKÇI

Turan Kağan, Ötüken'in bilge, cesur, merhametli, cömert ve adil bir hükümdarıydı. Ötüken halkı, Turan Kağan'ın liderliğinde, huzur ve güven içinde yaşardı. Öyle ki Kağan'ın ülkesinin nehirleri coşkuyla akar yaylalarından ve ovalarından bolluk bereket taşırdı. Halk öylesine mutlu bir hayat sürerdi ki onların bu mutlulukları bile Kağan'ın içindeki sıkıntıyı gidermeye yetmezdi. Çünkü Turan Kağan nice zamandır Allah'tan, bir erkek evlat dilerdi. "Allah'ım, bana bir oğul ver; başka isteğim yok senden." diye dualar edip yakarırdı. Ancak bu dileği bir türlü gerçekleşmiyordu. Günler geçtikçe Turan Kağan'ın yüreği erkek çocuk hasretiyle dolup taşar ve Allah'a sitem ederdi. Kağan'ın akıl danıştığı Ak Ata adında bilge bir kişi vardı. Ak Ata, halkın ve Kağan'ın çok sevdiği ve öğütlerini dinlediği önemli biriydi. Bir gün Ak Ata, Turan Kağan'a "Kağanım, evlat özlemi insanın en içten duygularından biridir. Lakin hayat bazen beklentilerimizi değil, ihtiyaçlarımızı karşılar. Allah'a yakarmak sana yakışmaz. Sen ki halkının huzuru, ülkenin refahı ve geleceği için en iyisini dilemelisin. Allah'a sitem etmek yerine, ona dua edip sabretmek, akılcı ve erdemli bir davranış olacaktır. Unutma ki bir oğuldan çok, hayırlı evlattır bu milleti diri tutacak kişi." dedi. Turan Kağan, Ak Ata'nın bu sözleri karşısında uzunca bir süre düşündükten sonra "Doğru söyledin, Ak Ata. Belki Rabbim, oğul yerine bize daha farklı bir lütuf bahşedecek. Ülkemin ve halkımın selameti bir oğuldan daha önemlidir." dedi, dilinin söylediklerine kalben inanmayarak.

Turan Kağan, Ak Ata'nın haklı olduğunu biliyor olsa da yüreği hala erkek evlat özlemiyle yanıyordu. Aradan aylar geçti. Bir gün Kağan'ın eşi Gökçe Hatun, Turan Kağan'a o müjdeli haberi verdi. Turan Kağan'ın artık bir oğlu olmuştu. Ötüken'de kırk gün kırk gece şölenler düzenlendi. Turan Kağan, oğluna Baran adını verdi. Turan Kağan ve Ötüken halkı, Baran Tigin'i çok sevdi. Yere göğe sığdıramadılar hakanlarının veliahtını. Ne isterse verdiler, ne kusur işlerse işlesin affettiler onu. Şımarık, kendini bilmez yetiştirdiği oğlan. Ancak bir tek Ak Ata, Baran'a farklı davrandı. Ona zorluklarla başa çıkmayı, yaptığı hataların bedelini ödemeyi ve sorumluluk almayı öğretmeyi seçti. Fakat ne var ki Baran Tigin, Ak Ata'nın bu davranışlarını hep kendine karşı saygısızlık olarak gördü....

ÖTÜKEN EFSANESİ

Fani dünya dedikleri bu alemde Turan Kağan da günün birinde öldü. Huzur ve refahın hüküm sürdüğü Ötüken'in bağına gömüldü. Ötüken halkı, onun ardından yıllarca gözyaşları içinde yas tuttu. Baran Tigin babasının tahtına geçti, kağan oldu. Ötüken'in yeni lideri olarak hırslı, sabırsız ve kibirliydi. Ne beyleri ne alpleri ne de Ak Ata'yı dinlerdi. Akıl almayı hiç sevmez, öğüt dinlemeye tahammül edemezdi. Bu nedenle kağan olarak ilk işlerinden biri Ak Ata'yı sürgün etmek oldu. Baran Kağan, kendi gururunu okşayanları severdi. Bu da çevresine menfaat peşinde koşan insanların toplanmasına yol açtı. O cennet şehir Ötüken, zamanla cehennemi andırır bir yurt oldu. İsrif, tembellik, adaletsizlik ve kıymet bilmezlik gibi ne kadar illet varsa Ötüken'in taşına, toprağına, suyuna, havasına karıştı ve böylece zehirledi halkı acımasızca. Böylece Ötüken'in güzel günleri geride kaldı.

Musibetler art arda gelmeye başladı. İklimlerin düzeni bozuldu. Nehirler kurudu, otlaklar yok oldu, toprak çoraklaştı, hayvanlar telef oldu, hastalıklar yayıldı ve insanlar açlıkla yüzleşti. Halk ve boy beyleri bu duruma isyan edip toy istedi. Baran Kağan, bütün boy beylerini toya topladı. Toyda, bu kötü gidişattan Baran Kağan'ı sorumlu tutanları ve ondan hesap sormaya kalkanları tehdit etti. Öfkeli, kibirli ve bencil bir lider olarak her şeyi kendi yönetimi dışında aradı. Bir boy beyi olan Boran Bey "Kağanım, beylerim; zenginlik zamanlarında israf ettik. Kara günleri düşünmedik, Turan Kağan'ım gibi milleti bir araya getirip diri kılmadık. Şimdi ise..." diye sözlerine devam ederken Baran Kağan öfkeyle sözünü kesti "Sen ne diyorsun? Babam gibi iyi bir şekilde ülkemi yönetemiyor muyum? Tüm felaketlerin sorumlusu ben miyim sanıyorsun?" dedi. Boran Bey sakin bir şekilde "Kağanım, ben sadece durumu anlatıyorum. Halk perişan. Sorunları çözmek istiyoruz." dedi. Bu sözler üzerine daha çok hiddetlenen Baran Kağan "Sen ne bilirsin halkın halini? Ben varken sorunları çözmek size mi kaldı? dedi. Boran Bey çekingen bir tavırla "Haşa Kağanım, amacımız sizi yok saymak değil. Lakin bizlerde halkımızın hizmetkarıyız. Eğer müsaade buyurursanız, elbette söyleyecek sözümüz olur." dedi. Baran Kağan yerine oturup eliyle konuş dercesine müsaade verdi. Bunun üzerine Boran Bey toydakilere ve Kağan'a bakıp "Yağmur yağdırmak bizim kudretimizde değildir elbette. Fakat elimizden geleni yapmalıyız. Halkımız için su kuyuları açmalı, tarlaları sulamalıyız; sürülerimiz için yeni otlaklar bulmalı, biran önce halkın ihtiyaçlarını karşılamalı ve birlik içinde hareket etmeliyiz. Kağan'ım, beylerim, her karanlık günün bir aydınlığı vardır. Bundan sonra çok çalışalım ve sabredelim, unutmayalım ki Allah çalışanın rızkını verir. O değil midir ki Hz Mikail'i doğa olaylarından sorumlu melek kılan. Allah'ın izni ile Melek Mikail bu topraklara yağmuru yeniden getirecektir." dedi. Baran Kağan düşünceli bir şekilde yerinde oturmaya devam etti. Diğer boy beyleri de Boran Bey'in önerisini uygun gördü. Baran Kağan bu konuşmaların ardından hiçbir şey söylemeden toyu terk etti.

Toyda konuşulanlar Kağan'ın, beylerin ve halkın bir kulağından girdi diğer kulağından çıktı. Aylar geçti ne bir su kuyusu açıldı ne yeni otlak arandı ne de halkın herhangi bir sorunu çözüldü. Baran Kağan, artık içinden çıkılmaz bir durumda olduğunu hissetmeye başladı. Ama kibri, aklının ve mantığının çok önündeydi. Ona göre tüm sorunların tek kaynağı, kuraklıktı. Bu nedenle ne pahasına olursa olsun yağmuru getirmeye ve kuraklığı ortadan kaldırıp tüm sorunları çözmeye karar verdi. Günlerden bir gün komutanlarını yanına çağırıp orduyu savaşa hazır etmeleri için emir verdi. Komutanları ise zaten liyakatsiz insanlar olduğu için ve Kağan'a yaranmak uğruna o ne emrettiyse sorgusuz, sualsiz onu yaptılar. Ordu hazırlıklarını tamamladıktan sonra Tanrı Dağları'na doğru harekete geçti. Kendisinden başka kimse nerede, kimle ve neden savaşılacağını bilmiyordu. Nihayet Baran Kağan ordusuyla birlikte Tanrı Dağları'na ulaştı. Ordu dağın eteğine konuşlandı. Baran Kağan, atını dağın zirvesine doğru sürmeye başladı. Komutanları ve diğer askerleri onun ne yapmaya çalıştığını endişe ve merak içinde anlamaya çalışıyordu.

Tanrı Dağları'nın zirvesine çıkan Baran Kağan, şaha kalkmış atının üzerinde, kılıcını göğe doğru uzatıp "Ey yağmuru bizden esirgeyen Mikail! Allah'ın halkıma bahsettiği yağmuru senden almaya geldim. Çık karşıma!" diye haykırdı. Tüm o ıssızlığın ve soğuk yalnızlığın içindeki dev ordu adeta sessizliğe gömüldü. Şaşkın, korkmuş, anlamsız boş bakışlarla birbirlerine baktılar. Kağan'ın bu son sözleri yankılandı durdu çıplak kayalıklarda tekrar tekrar. Kağan her seferinde daha da öfkeli bir tonda çağrısına devam etti. Ancak Melek Mikail cevap vermedi. Bu sessizliği kıskırtıcı bulan Kağan kılıcını hiddetle göğe savurdu.

ÖTÜKEN EFSANESİ

Baran Kağan, Mikail'in karşısına çıkmaya cesareti olmadığını düşünmeye başlamıştı ki biranda gökyüzü kapkara bulutlarla kaplandı. Öyle bir fırtına koptu ki şimşekler gökyüzünü parçalarken yeryüzüne adeta yıldırımlar yağıyordu. Korku ve panik içerisindeki ordu bu manzara karşısında dağılıp yok oldu. Geriye dağın zirvesinde kılıcsız, ordusuz, halksız, kaybetmiş ve çaresiz, yapayalnız bir hükümdar kaldı. Yokluğun ortasında kendini yapayalnız hisseden Kağan ilk defa istediği bir şeyi alamamıştı. İlk defa çaresiz kalmış, ilk defa yardım beklemişti, ilk defa kaybetmişti. Evet, Kağan o gün orada kaybetmenin ne demek olduğunu öğrenmişti. Kağan derin düşünceler içinde "Artık her şey bitti, yok ettim babamın emanetini, tükettim milletimi, yersiz yurtsuz kimsesizim şimdi." diye perişan bir halde düşünürken karşısında yıllar önce sürgün ettiği Ak Ata'nın kendisine baktığını gördü.

Utancından tek kelime edemedi, sadece dizlerinin üzerine çöktü ve gözyaşlarına boğuldu. Ak Ata, Kağan'ın yanına yaklaştı ve "Kağanım, üzgün ve endişeli olduğunuzu görüyorum." dedi. Baran Kağan derin bir iç çekip "Ak Ata, ülkem dağıldı, halkım perişan durumda. Kötü yönetimim yüzünden bu duruma geldik. Ne yapacağımı bilemiyorum, ülkem ve milletim için endişeleniyorum." dedi. Ak Ata Kağan'ın omzuna elini koyup "Yaşanan felaketlerin ardında bir ders yatıyor. İnsanların içine kibir, israf ve adaletsizlik girdiğinde, doğa da buna tepki gösterir. Bizim gücümüz, yağmur yağdırmaya yetmez; bizim gücümüz, ancak kendimizi değiştirmeye yeter. Kendimizi iyi yönde değiştirirsek o zaman Allah bizden lütfunu esirgemez." dedi. Baran Kağan "Haklısınız Ak Ata'm hatalarımın farkına varıyorum. Kibirli ve yanlış yönetimimle herkese, her şeye nankörlük ettim ve halkımı yıprattım. Şimdi ne yapmalıyım?" diye sordu. Ak Ata tebessüm ederek "Kağanım, şu anda önemli olan geçmişi kabullenmek ve ileriye bakmaktır. Unutmayın ki, zor zamanlar insanın gerçek gücünü ve kararlılığını ortaya çıkarır. Siz, Turan Kağan'ın emaneti bu toprakların Hakan'ı, geçmişteki hatalarınızdan ders alarak ülkenizi yeniden ayağa kaldırabilirsiniz. Babanızın mezarına gidip ona saygınızı sunmak ve sonra samimiyetle Allah'a günahlarınızın affı için dua etmek önemli bir adım olabilir. Türk Milleti'ne yakışır bir lider olmak için orada kendinize yeni bir sayfa açabilirsiniz." dedi. Baran Kağan, biraz huzur bulmuş bir ifadeyle "Bu yolda sizi danışmanım olarak görmek isterim, çünkü değerli öğütleriniz bana rehberlik edebilir." dedi ve ekledi "Bir hükümdar olarak değil, elinizde büyüyen bir çocuk olarak verin o mübarek elinizi öpeyim; Ak Ata'm ne olur size ettiklerim için de beni bağışlayın." Bu sözlerin ardından Ak Ata'nın eline öpen Baran Kağan, atına binip doğruca babasının mezarına gitti.

Tuğran Kağan'ın mezarına gelen Baran Kağan, mezarın kenarına diz çökerek içli ve ağlamaklı bir sesle "Allah'ım... Büründüğüm bu kibir, açtığım dertler ve yaralar... Hissettiğim acı, içimdeki bu boşluk... Yaptığım hatalar, yüreğimi parçalıyor. Allah'ım, yanlış kararlarım ve kötü yönetimim yüzünden ülkem ve halkım zarar gördü. Bir savaş verdim düşmanı başkası belledim, kaybedince anladım ki ben kendimle savaşmışım. Yapabileceğim tek şey, burada diz çöküp, içimdeki bu acıyı ve pişmanlığı sana anlatmak. Bundan sonra dileğim babam Turan Kağan'a yakışır bir evlat, Türk Milleti'ne yakışır bir kağan olmak. İşte o zaman belki affettirebilirim kendimi. Ben, bugün bu mezar başında sadece kendim için değil hatalarımın bedelini ödeyen halkım için senden yardım istiyorum." dedi.

Kağan uzunca bir süre babasının mezarına kapanıp ağladı. Babasının mezarını gözyaşları ile sulayan kağan, yoğun düşüncelerle doğruldu; sessiz ve usulca boş tahtın yolunu tuttu. O arkasını dönmüş giderken mezarın üzerinde bir nevruz çiçeği filizlendi.

...

AKADEMİK BAŞARIMIZ

TÜBİTAK

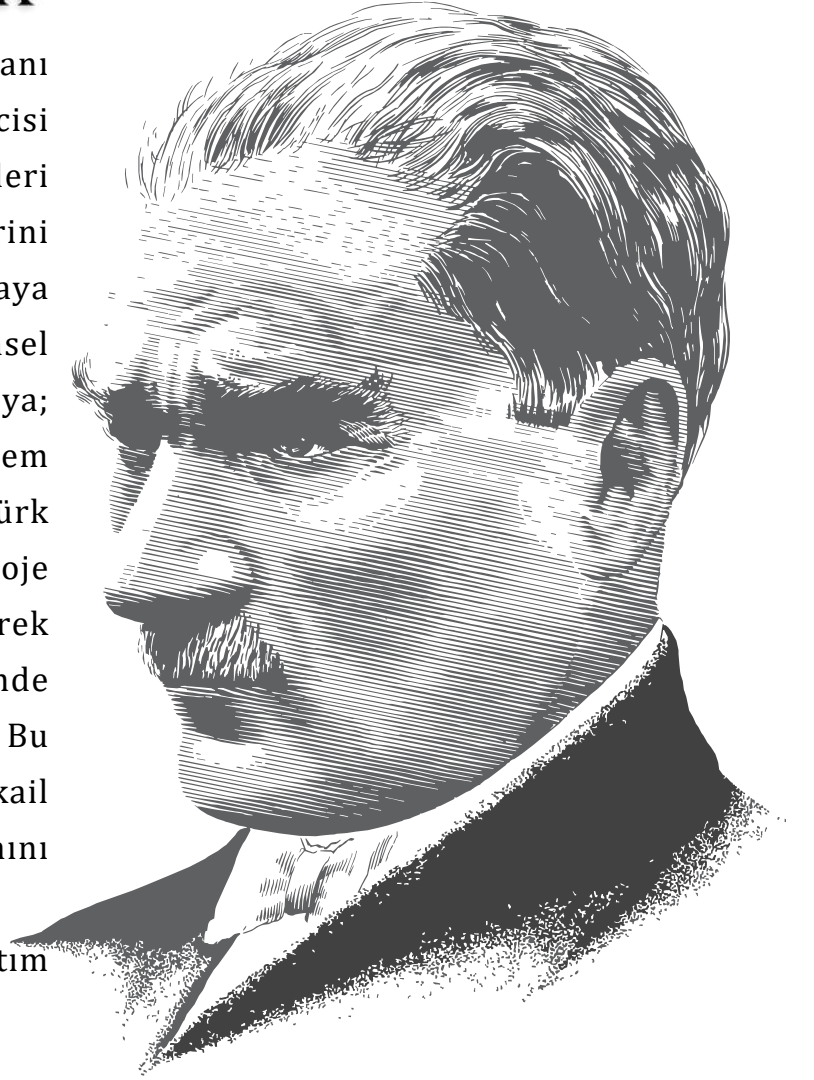
BÖLGE FİNALERİNDE BİRİNCİLİK TÜRKİYE FİNALERİNDE TEŞVİK ÖDÜLÜ KAZANDIK

**T.C. SANAYİ VE
TEKNOLOJİ BAKANLIĞI**

2022-2023 Eğitim Öğretim Yılında TÜBİTAK Bilim İnsanı Destek Programları Başkanlığı (BİDEB) tarafından 17'incisi düzenlenen 2204-B Ortaokul Öğrencileri Araştırma Projeleri Yarışması'nda büyük başarı kazandık. Ortaokul öğrencilerini temel, sosyal ve uygulamalı bilim alanlarında çalışmalar yapmaya teşvik etmeyi, çalışmalarını yönlendirmeyi ve mevcut bilimsel çalışmalarının gelişimine katkı sağlamayı amaçlayan yarışmaya; Mikail Karagülle'nin danışmanlığında Rana Yılmaz, Melisa Sinem Kopuz ve Nilda Kopuz hazırladığı, "X, Y ve Z Kuşaklarının Atatürk Sevgisine Yönelik Metaforik Algıların İncelenmesi" başlıklı proje ile tarih alanında katılım sağlandı. Ön değerlendirmeyi geçerek Erzurum Bölge Finallerinde 1. olan projemiz Türkiye Finallerinde ise "Teşvik" ödülü kazanarak büyük başarı elde etti. Bu başarılarından ötürü danışman öğretmenimiz Sayın Mikail Karagülle'yi ve öğrencilerimizi tebrik eder başarılarının devamını dileriz.

Sonraki sayfalarda final sergisinde kullanılan proje tanıtım bilgileri yer almaktadır.

**T.C. SANAYİ VE
TEKNOLOJİ BAKANLIĞI**

X, Y VE Z KUŞAKLARININ ATATÜRK SEVGİSİNE YÖNELİK METAFORİK ALGILARININ İNCELENMESİ

Rana YILMAZ, Melisa Sinem KOPUZ, Nilda KOPUZ

Problem Cümlesi

“X, Y ve Z Kuşaklarının Atatürk sevgisine yönelik metaforik algıları nasıldır?”

Alt Problemler

1. X, Y ve Z Kuşaklarının Atatürk sevgisine yönelik geliştirdikleri metaforlar nelerdir?
2. Metaforların kavramsal kategorilere dağılımı nasıldır?

ÖZET

Bu araştırmanın amacı Türk toplumunun büyük bir bölümünü oluşturan X, Y, Z kuşağı temsilcisi bireylerin Atatürk sevgilerine ilişkin metaforik algılarını belirlemektir. Araştırma nitel araştırma desenlerinden fenomenoloji (olgu bilimi) yöntemi kullanılarak hazırlanmıştır. Çalışma gurubu Rize merkezde ikamet eden kişilerden , kolay ulaşılabilir durum ve ölçüt örnekleme yöntemi kullanılarak seçilmiştir. X kuşağı 12, Y kuşağı 14 ve Z kuşağı 16 olmak üzere toplam 42 kişi ile görüşülüp veri toplanmıştır. Elde edilen veriler çözümlenerek frekans ve yüzde dağılımı hesaplanmış, içerik ve betimleyici analizler yapılmıştır. Çalışma sonucunda, Atatürk sevgisine yönelik; X kuşağı katılımcıları 12, Y kuşağı katılımcıları 17 ve Z kuşağı katılımcıları 16 adet olmak üzere toplam 45 metafor söylemiştir. Elde edilen bu metaforlar; “yol gösterici, yaşam kaynağı, milli değer, güven veren kişi, yokluğu her daim hissedilen varlık, minnet duyulan kişi “olarak 6 başlık altında kategorilendirilmiştir. X kuşağı katılımcılarının en fazla metaforu “yol gösterici” kategorisinde, Y kuşağının büyük çoğunluğu “yaşam kaynağı” kategorisinde Z kuşağında ise “milli değer ve güven veren kişi” kategorisinde toplanmıştır. Kuşaklara ait bütün metaforlar analiz edildiğinde en çok metafor “yaşam kaynağı” (13) kategorisinde ve en sık kullanılan metaforunda bu kategoride yer alan “güneş (5)” olduğu saptanmıştır. Araştırma sonucu Gazi Mustafa Kemal Atatürk’e karşı duyulan sevginin, çalışmaya katılan bütün kuşak temsilcilerinde benzer olduğunu göstermiştir. Kuşaklara ait metaforların farklı kategorilerde yoğunlaşmasını da dünyaya geldikleri dönemlerin koşullarından kaynaklı kişilik özelliklerinden olduğu düşünülebilir.

**T.C. SANAYİ VE
TEKNOLOJİ BAKANLIĞI**

X, Y VE Z KUŞAKLARININ ATATÜRK SEVGİSİNE YÖNELİK METAFORİK ALGILARININ İNCELENMESİ

BULGULAR X KUŞAĞI

Tablo 1. X Kuşağı Tarafından Üretilen Metaforlar ve Kategorilere Göre Dağılımı

Kategori	f	(%)	Metafor	f	(%)
Yol gösterici	4	25	Pusula, okul, lider, google	4	25
Milli değer	3	33,33	Memleket, vatan sevgisi	3	33,33
Yokluğu her daim hissedilen	2	16,66	Aşk, Stockholm Sendromu	2	16,66
Minnet duyulan kişi	1	8,33	Saygı	1	8,33
Yaşam kaynağı	1	8,33	Güneş	1	8,33
Güven veren varlık	1	8,33	Babam	1	8,33
Toplam	12	100	Toplam	12	100

Tablo 1 incelendiğinde X kuşağı katılımcıların, 12 farklı metafor söylediği görülmektedir. Metaforların kavramsal kategorilere göre dağılımına incelendiğinde, tercih edilme sıklığına bakılarak “yol gösterici ” kategorisinde 4 (% 33,33), “ milli değer” kategorisinde 3 (% 25), “yokluğu her daim hissedilen varlık” kategorisinde 2 (% 16,68), “minnet duyulan kişi ” kategorisinde 1 (% 8,33), “yaşam kaynağı” kategorisinde 1 (% 8,33), “güven veren varlık” kategorisinde 1 (% 8,33) metafor ortaya koydukları görülmüştür.

“Yol gösterici” kategorisinde yer alan “pusula, okul, lider, Google” metaforlarının yer aldığı görüşlerden alınan ifadeler:

K-7: Bendeki Atatürk sevgisi pusula gibidir. Çünkü her daim ilerleyeceğim yönü gösterir.

K-4: Bendeki Atatürk sevgisi okul gibidir. Çünkü okudukça her şey ortaya çıkar.

K-3: Bendeki Atatürk sevgisi lider gibidir. Çünkü bizim başkanımızdır.

K-1: Bendeki Atatürk sevgisi Google gibidir. Çünkü aradığım her şeyi bulabiliyorum.

**T.C. SANAYİ VE
TEKNOLOJİ BAKANLIĞI**

X, Y VE Z KUŞAKLARININ ATATÜRK SEVGİSİNE YÖNELİK METAFORİK ALGILARININ İNCELENMESİ

TÜBİTAK

BULGULAR Y KUŞAĞI

Tablo 2. Y Kuşağı Tarafından Üretilen Metaforlar ve Kategorilere Göre Dağılımı

Kategori	f	(%)	Metafor	f	(%)
Milli değer	1	5,88	Vatan sevgim	1	6,66
Yol gösterici	2	11,17	Cumhurbaşkanı, öğretmen	2	13,36
Yokluğu her daim hissedilen	1	5,88	Tuzlu su içmek	1	6,66
Minnet duyulan kişi	1	5,88	Kahramanlık	1	6,66
Yaşam kaynağı	10	59	Gelecek, umut, bilim, ay, güneş(2), doğan güneş, gökkuşağı, tüm çiçeklerin toplandığı bahçe, gökyüzü	9	60
Güven veren varlık	2	11,7	Çınar(2)	1	6,66
Toplam	17	100	Toplam	15	100

Tablo 2 göre Y kuşağı katılımcılarının 15 adet farklı toplamda ise 17 adet metafor ortaya çıkardıkları saptanmıştır. Metaforların kavramsal kategorilere göre dağılımına incelendiğinde, tercih edilme sayısına bakılarak “yaşam kaynağı” kategorisinde 10 (% 59), “yol gösterici “ kategorisinde 2 (% 11,7), “güven veren varlık” kategorisinde 2 (% 11,7) “ milli değer” kategorisinde 1 (% 5,88), “yokluğu her daim hissedilen varlık” kategorisinde (% 5,88), “minnet duyulan kişi ” kategorisinde 1 (% 5,88), metafor ortaya koydukları görülmüştür.

“Yaşam kaynağı ” kategorisi yer alan “gelecek, umut, bilim, ay, güneş (2), doğan güneş, gökkuşağı, tüm çiçeklerin toplandığı bahçe, gökyüzü” metaforlarının yer aldığı görüşlerden alınan ifadeler:

K-14: Bendeki Atatürk sevgisi umut gibidir. Çünkü Atatürk’ün en sevdiğim devrimlerinden biri olan inkılapçılıktır.

K-8: Bendeki Atatürk sevgisi bilim gibidir. Çünkü bilime öncülük etmiştir.

K-2: Bendeki Atatürk sevgisi ay gibidir. Çünkü bazen yanıp bazen söndüğü için.

K-9: Bendeki Atatürk sevgisi güneş gibidir. Çünkü güneş her gün yeniden doğacak.

**T.C. SANAYİ VE
TEKNOLOJİ BAKANLIĞI**

**X, Y VE Z KUŞAKLARININ
ATATÜRK SEVGİSİNE YÖNELİK
METAFORİK ALGILARININ İNCELENMESİ**

TÜBİTAK

**BULGULAR
Z KUŞAĞI**

Tablo 3. Z Kuşağı Tarafından Üretilen Metaforlar ve Kategorilere Göre Dağılımı

Kategori	f	(%)	Metafor	f	(%)
Milli değer	4	25	Vatan sevgim, Türkiye, vatan, bayrak	4	29
Yol gösterici	2	12,5	Öğretmen (2)	1	7
Yokluğu her daim hissedilen	3	18,75	Evren, sonsuz bir okyanus, yapay çiçek	3	21
Minnet duyulan kişi	1	6,25	Kurtarıcı	1	7
Yaşam kaynağı	2	12,5	Güneş(2)	1	7
Güven veren varlık	4	25	Aile, dağ, baba, baba sevgisi	4	29
Toplam	16	100	Toplam	14	100

Tablo 3 göre Z kuşağı katılımcılarının 14 adet farklı toplamda ise 16 adet metafor ortaya çıkardıkları saptanmıştır. Metaforların kavramsal kategorilere göre dağılımına incelendiğinde, tercih edilme sayısına bakılarak; milli değer” kategorisinde 4 (%25), “güven veren varlık” kategorisinde 4 (%25), “yokluğu her daim hissedilen varlık” kategorisinde 3 (% 18,75), “yaşam kaynağı” kategorisinde 2 (% 12,5), “yol gösterici ” kategorisinde 2 (% 12,5), “minnet duyulan kişi ” kategorisinde 1 (% 6,25), metafor ortaya koydukları görülmüştür.

“Milli değer” kategorisinde yer alan “vatan sevgim, Türkiye, vatan, bayrak” ve “güven veren varlık” kategorisinde yer alan “aile, dağ, baba, baba sevgisi” metaforlarının yer aldığı görüşlerden alınan ifadeler:

K-16: Bendeki Atatürk sevgisi vatan sevgim gibidir. Çünkü o vatani kurtardı.

K-12: Bendeki Atatürk sevgisi Türkiye gibidir. Çünkü çok sevdiğim için.

K-10: Bendeki Atatürk sevgisi vatan gibidir. Çünkü vatani kurtardı.

K-3: Bendeki Atatürk sevgisi bayrak gibidir. Çünkü bize istiklal mücadelesini vermiştir.

“Güven veren” varlık ile ilgili ifadeler:

K-14: Bendeki Atatürk sevgisi aile gibidir. Çünkü...

K-13: Bendeki Atatürk sevgisi dağ gibidir. Çünkü çok seviyorum.

K-11: Bendeki Atatürk sevgisi baba gibidir. Çünkü şefkatlidir.

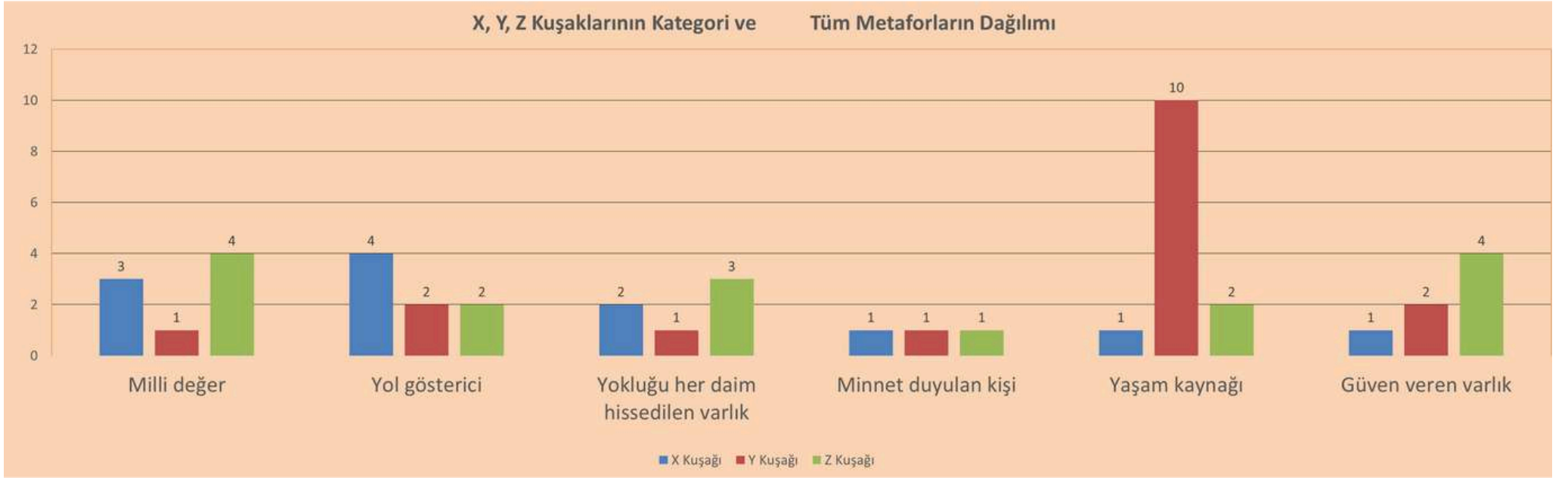
T.C. SANAYİ VE
TEKNOLOJİ BAKANLIĞI

X, Y VE Z KUŞAKLARININ ATATÜRK SEVGİSİNE YÖNELİK METAFORİK ALGILARININ İNCELENMESİ

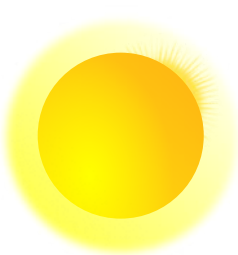

TÜBİTAK

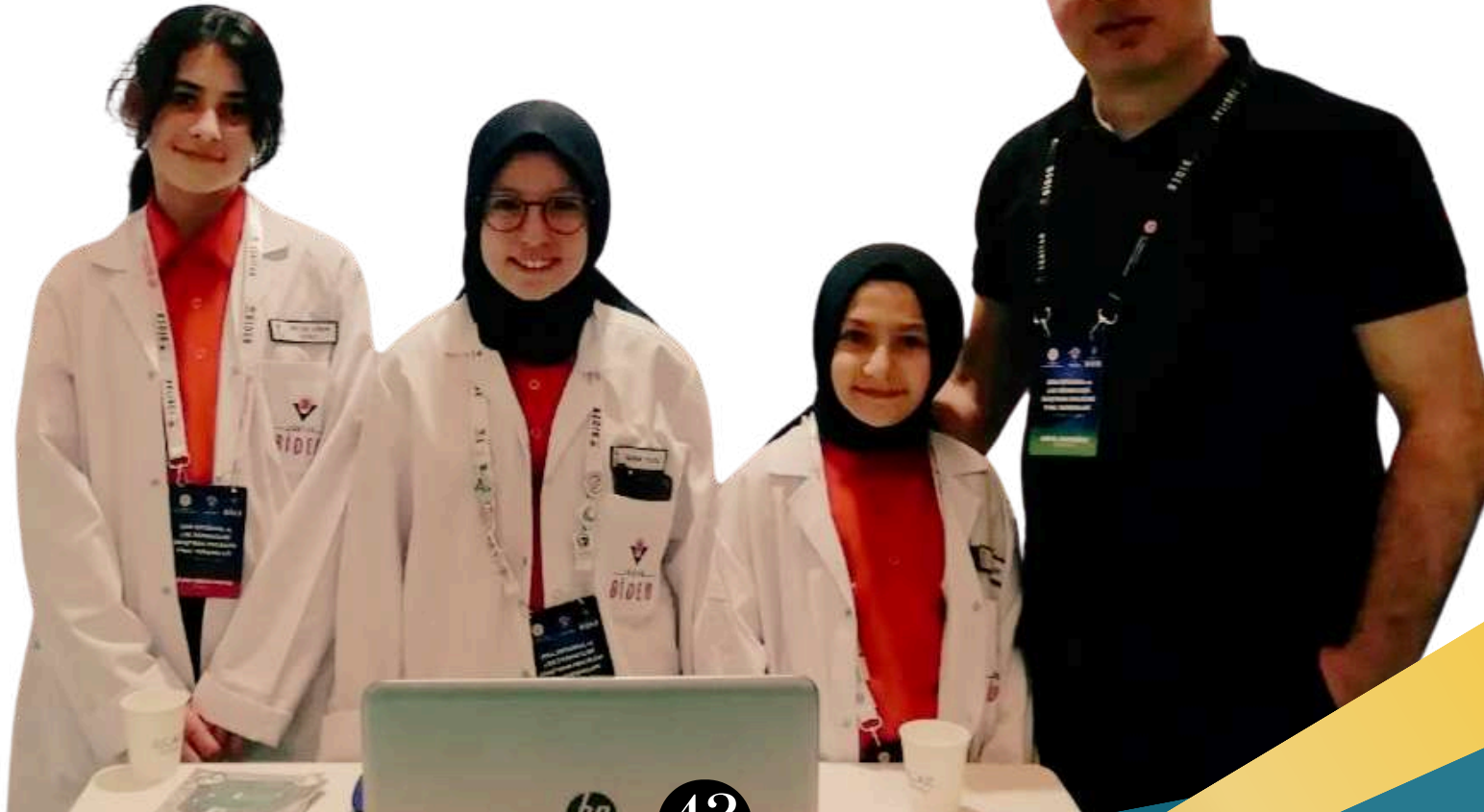
GRAFİK

35 adet farklı metaforun kuşaklara göre kavramsal kategorilere dağılımı incelendiğinde en fazla metaforun toplandığı kategori “yaşam kaynağı” kategorisi olduğu görülmektedir. Bu kategoride “gelecek, umut, bilim, ay, güneş(5), doğan güneş, gökkuşağı, tüm çiçeklerin toplandığı bahçe, gökyüzü” 9 ‘u farklı toplam 13 metafor toplanmıştır.

DİKKAT ÇEKEN METAFORLAR

KİTAP KAŞIFLERİ PROJEMİZ

“Kitap Kaşifleri” projesi, öğrencilere kitap okuma alışkanlığı kazandırmayı amaçlayan bir girişimdir. Bu projenin hedefi, öğrencilerin akademik ve kişisel gelişimine katkı sağlayarak okuduklarını anlayan, kelime dağarcığı geniş, kendini ifade edebilen, Türkçe dil kurallarına uygun bir şekilde güzel yazı yazabilen, topluluk önünde hitap edebilen ve yüksek düzeyde okuryazarlık becerisine sahip bireyler yetiştirmektir.

Projenin uygulama adımları şu şekilde gerçekleşmektedir: Öğretmenler, kendi okuma gruplarını oluşturup öğrencilerin seviyelerine ve ilgi alanlarına yönelik okul kütüphanesinin zengin içeriğiyle birleştirilmiş, özenle seçilmiş kitapları öğrencilere sunmaktadır. Öğrenciler, kendilerine verilen veya kendi seçtikleri kitapları okuyup özet defterlerine yazmakta ve okudukları her kitabı danışman öğretmenlerine anlatmaktadır. Ayrıca öğrenciler, seçtikleri bir kitabı her ay düzenlenen “Kitap Kaşifleri Anlatıyor” adlı etkinlikte tüm okulun katılım sağladığı bir platformda diğer öğrencilere tanıtarak anlatmaktadır. Bu etkinliklerde kitap kaşifi her bir öğrenciye teşvik ve teşekkür amaçlı mütevazı hediyeler verilmektedir.

“Kitap Kaşifleri” projesi sürecinde okulumuzda toplamda okunan sayfa sayılarına ilişkin istatistikler şu şekildedir:

KİTAP KAŞIFLERİ PROJESİ KAPSAMINDA TOPLAM OKUNAN SAYFA SAYISI

EĞİTİM ÖĞRETİM DÖNEMİ	OKUMA SÜRESİ	KİŞİ BAŞINA DÜŞEN SAYFA SAYISI	TOPLAM SAYFA SAYISI
2022 - 2023	6 AY	2283	141604
2023 - 2024	7 AY	2512	120580
ALT TOPLAM	13 AY	2570	262184

KİTAP KAŞIFLERİ PROJEMİZ

“Kitap Kaşifleri” projesi ile elde edilen kazanımlar bizi oldukça memnun etmektedir. Tablodan da anlaşılacağı üzere 13 aylık süre içinde toplamda 262184 sayfa kitap okunmuştur. Köy okulu olmamıza rağmen yüksek bir okuma oranına ulaşmış olmaktan mutluluk duyuyoruz. Öğrencilerimizin kendini ifade etme becerileri, daha güzel ve düzgün yazı yazma alışkanlıkları, Türkçe dil kurallarına uyma çabaları ve topluluk önünde konuşma istekleri süreç içinde gurur verici bir şekilde gözlemlenmektedir. Elde ettiğimiz sonuçların en önemli göstergelerinden biri de bu dergide yer alan birbirinden güzel hikayelerdir. İnanıyoruz ve gözlemliyoruz ki “Kitap Kaşifleri” projesi sayesinde birçok öğrencimiz okuma alışkanlığı kazanmış ve kendi kütüphanelerini oluşturmaya başlamıştır. Bu süreçte emek veren tüm öğretmenlere teşekkür ediyor; aynı bilinç, tutku ve sevgiyle kitap okumaya devam eden tüm öğrencilere, keşif yolculuğunda keyifli okumalar diliyoruz.

SPORTİF BAŞARILARIMIZ

Veliköy Uzun Mustafa Kopuz Orta ve İlkokulu olarak son iki yıl içinde farklı branşlarda onlarca sportif başarıya imza attık. Bunun haklı gururunu yaşıyoruz. Öğrencilerimizin ilgisi, yetenekleri ve okul ortamının uygunluğuna göre; yöresel, bölgesel ve ulusal yarışmalara bireysel ve takım olarak katılım sağlayıp birçok şampiyonluk elde ettik. Okul şartlarının el verdiği ölçüde, oryantiring, atletizm, yüzme, güreş ve bilek güreşi müsabakalarına katılım sağladık. Bu spor dallarında, her bir yarışmacı öğrencimiz, azimle çalışarak fiziksel sınırlarını zorladılar. Oryantiringde doğanın içinde yön buldular, atletizmde hızlı kuşup ter attılar; yüzmede suları yarıp güreşte güçlerini ortaya koydu ve zaferi tattılar, tattırdılar.

Bu başarılar sadece bireysel çabaları değil, aynı zamanda okulumuzun spor kültürünün gücünü de yansıtmaktadır. Öğrencilerimizin bu alanlarda gösterdiği performans, Beden Eğitimi Öğretmenimiz Bahar Öztürk'ün özverili çalışması sayesinde taçlanmıştır. Gurur verici bu başarılarından dolayı öğretmenimizi ve öğrencilerimizi kutluyor; sporcularımıza başarılar diliyoruz.

2022-2023 Eğitim- Öğretim Yılındaki Başarılarımız Oryantiring Branşında;

- **Asaf Kandemir:** Küçük Erkekler kategorisi bireysel mücadelede **Rize birincisi**,
- **Küçük Erkekler Oryantiring Takımı:** Asaf Kandemir, Hikmet Akarsu, Yiğitcan Karayiğit ve Abdurrahman Sami Alkan öğrencilerimizden oluşan takımımız **Rize ikincisi**,
- **Küçük Kızlar Oryantiring Takımı:** Belinay Kopuz, Nilda Kopuz, Efnan Kandemir, Hülya Kopuz ve Gülfe Kandemir öğrencilerimizden oluşan takımımız **Rize üçüncüsü**,
- **Umut Kandemir:** Yıldız Erkekler kategorisi bireysel mücadelede **Rize birincisi**,
- **Ruşen Kenan Kopuz:** Yıldız Erkekler kategorisi bireysel mücadelede **Rize ikincisi**
- **Yıldız Erkekler Oryantiring Takımı:** Umut Kandemir, Abdullah Berat Kopuz, Ruşen Kenan Kopuz, Melih Mert Meral ve Alperen Kopuz öğrencilerimizden oluşan takımımız **Rize birincisi**,
- **Yıldız Kızlar Oryantiring Takımı:** Rabia Gezdik, Hazal Kopuz, Rana Yılmaz, Sümeyye Sila Kopuz ve Mısra Balcı öğrencilerimizden oluşan yıldız kızlar takımımız **Rize dördüncüsü**, olmuşlardır.

SPORTİF BAŞARILARIMIZ

2022-2023 Eğitim- Öğretim Yılındaki Başarılarımız

Güreş (Grekoromen) Branşında;

- **Eymen KOPUZ:** 68 kilogramda Rize şampiyonu olarak Tokat'da yapılan bölge finallerine hak kazandı. Bölge finallerinde ise **bölge şampiyonu** oldu.

Yüzme Branşında;

- **Eymen KOPUZ:** 50 m serbest ve 50 m kurbağa stilinde Rize şampiyonu olmuştur. 100m serbest ve 100 m kurbağa stilinde ise Rize ikincisi olmuştur.
- **Belinay KOPUZ:** Küçükler kategorisinde 100 m kurbağa stilinde Rize şampiyonu olup 50 m kurbağa ve 50 m sırtüstü stilinde ise Rize ikincisi olmuştur.

Atletizm (Kros) Branşında;

- **Abdullah Berat Kopuz:** Bireysel müsabakada Rize ikincisi,
- **Atletizm Takımımız:** Abdullah Berat Kopuz, Ruşen Kenan Kopuz, Umut Kandemir ve Murat Helvacı öğrencilerimizden oluşan takımımız Rize ikincisi olmuştur.

Bilek Güreşinde;

Bilek Güreşi dalında ise öğrencilerimiz kendi sıkletlerinde yarışarak

- **Ruşen Kenan Kopuz:** Sol kolda Rize birincisi, sağ kolda Rize üçüncüsü,
- **Furkan Ağun:** Sol kolda Rize üçüncüsü, sağ kolda Rize birincisi,
- **Nevzat Kopuz:** Sol ve sağ kolda Rize üçüncüsü,
- **Ümitcan Kopuz:** Sağ ve sol kolda Rize birincisi olmuştur.

SPORTİF BAŞARILARIMIZ 2023-2024 Eğitim- Öğretim Yılındaki Başarılarımız

Yüzme Branşında;

Belinay KOPUZ:
50m serbest, 50m
kurbağa, 50m
sırtüstü ve 100m
kurbağa stilinde
Rize ikincisi
olmuştur.

Güreş (Grekoromen) Branşında;

Eymen KOPUZ: 68 kilogramda önce Rize şampiyonu, ardından bölge finallerinde bölge şampiyonu, son olarak yarı finallerde ise Türkiye ikincisi olmuştur.

Oryantiring Branşında;

- **Çağatay Akarsu:** Küçük Erkekler kategorisi bireysel mücadelede Rize birincisi,
- **Halime Ağun:** Küçük Kızlar kategorisi bireysel mücadelede Rize ikincisi,
- **Hülyanur Kopuz:** Küçük Kızlar kategorisi bireysel mücadelede Rize üçüncüsü,
- **Sümeyye Sıla Kopuz:** Yıldız Kızlar kategorisi bireysel mücadelede Rize üçüncüsü olmuştur.

Oryantiring Branşında;

- **Yıldız Kızlar Oryantiring Takımı:** Belinay Kopuz, Nilda Kopuz, Eslem Cansu Meral, Ceren Meral ve Sümeyye Sıla Kopuz öğrencilerimizden oluşan takımımız Rize birincisi,
- **Yıldız Erkekler Oryantiring Takımı:** Asaf Kandemir, Abdurrahman Sami Alkan, Hikmet Akarsu, Alperen Kopuz ve Melih Mert Meral öğrencilerimizden oluşan takımımız Rize ikincisi olmuştur.

Bilek Güreşinde;

Bilek Güreşi dalında ise öğrencilerimiz kendi sıkletlerinde yarışarak

- **Nevzat Kopuz:** Sol kolda Rize birincisi, sağ kolda Rize ikincisi, * **Metehan Topçu:** Sağ kolda Rize dördüncüsü, sol kolda Rize üçüncüsü, * **Belinay Kopuz:** Sağ ve sol kolda Rize birincisi, * **Ceren Meral:** Sağ kolda Rize üçüncüsü, sol kolda Rize üçüncüsü, * **Berranur Ağun:** Sağ kolda Rize üçüncüsü, sol kolda Rize dördüncüsü olmuştur.

FOTOĞRAF YARIŞMASI

Keçeli Kalem Dergisi'nin düzenlemiş olduğu serbest temalı fotoğraf yarışmasının kazananlarını büyük bir heyecanla duyuruyoruz. İmkanlar dahilinde her güzel kareye dergide yer vermeye özen gösterdik. Yarışmaya katılan tüm yarışmacılara teşekkür ediyor, eserleriyle dergimizi şereflendiren yarışmacıları kutluyoruz.

Jüri tarafından yapılan değerlendirmeye göre ilk üçe giren yarışmacıların dereceleri ve isimleri şu şekilde belirlenmiştir:

1. **Murat KUPUZ**
2. **Hülyanur KOPUZ**
3. **Bahar ÖZTÜRK**

Bu başarılarından dolayı kendilerini ayrıca tebrik ediyor, başarılarının devamını diliyoruz.

Dergimizin sonraki sayfalarında, yayınlanmak üzere seçilen diğer harikulade fotoğrafları da sizlerin beğenisine sunduk.

1. *Murat Kopuz*

FOTOĞRAF YARIŞMASI

2. Hülyanur Kopuz

3. Bahar Öztürk

FOTOĞRAF YARIŞMASI

Talip Çınar

Eminenur Ayhan

FOTOĞRAF YARIŞMASI

Songül Var

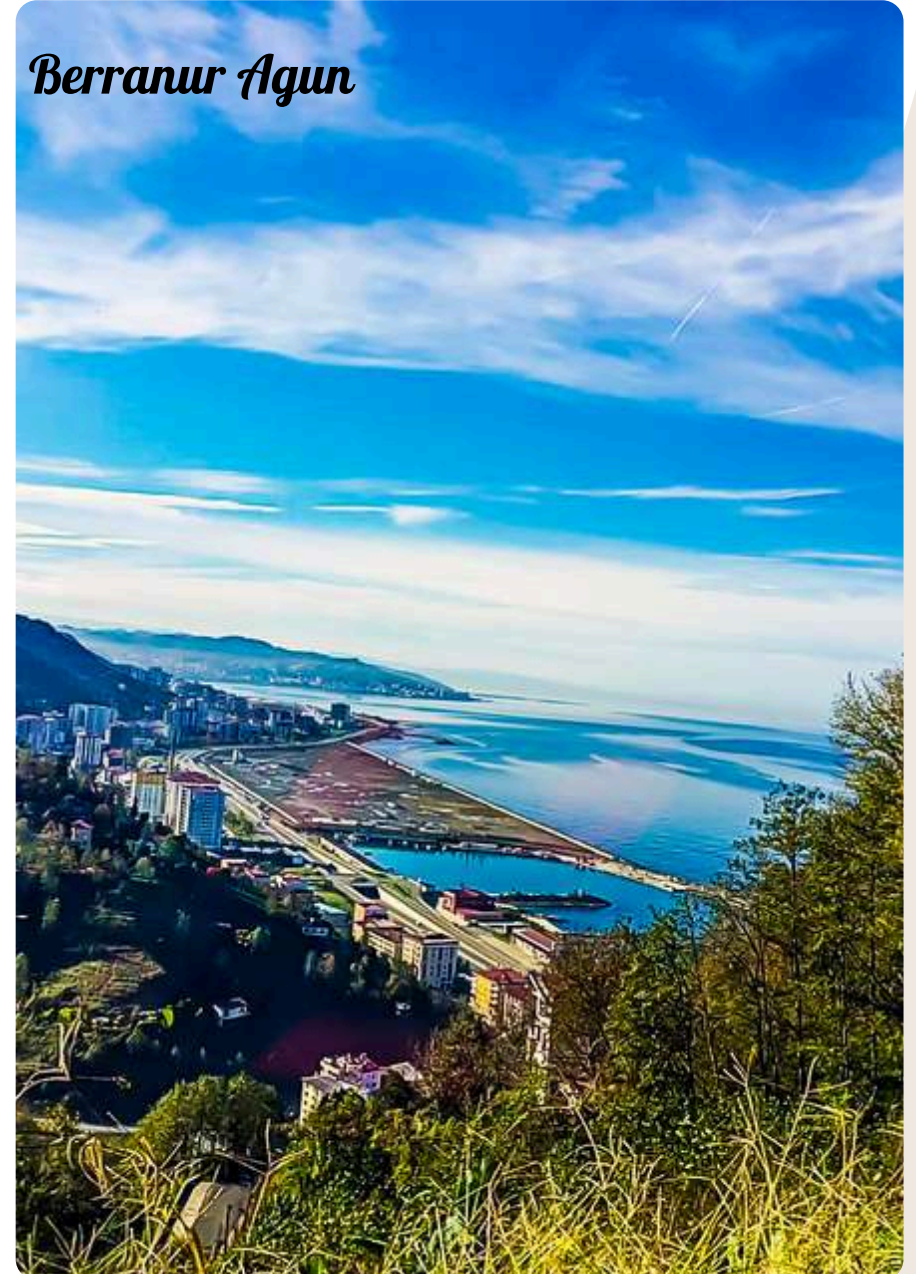
Tayyip Var

Efnan Kandemir

Berranur Agun

FOTOĞRAF YARIŞMASI

İsrafil Balcı

Mikail Karagülle

Ali Balcı

23 NİSAN ETKİNLİĞİMİZ

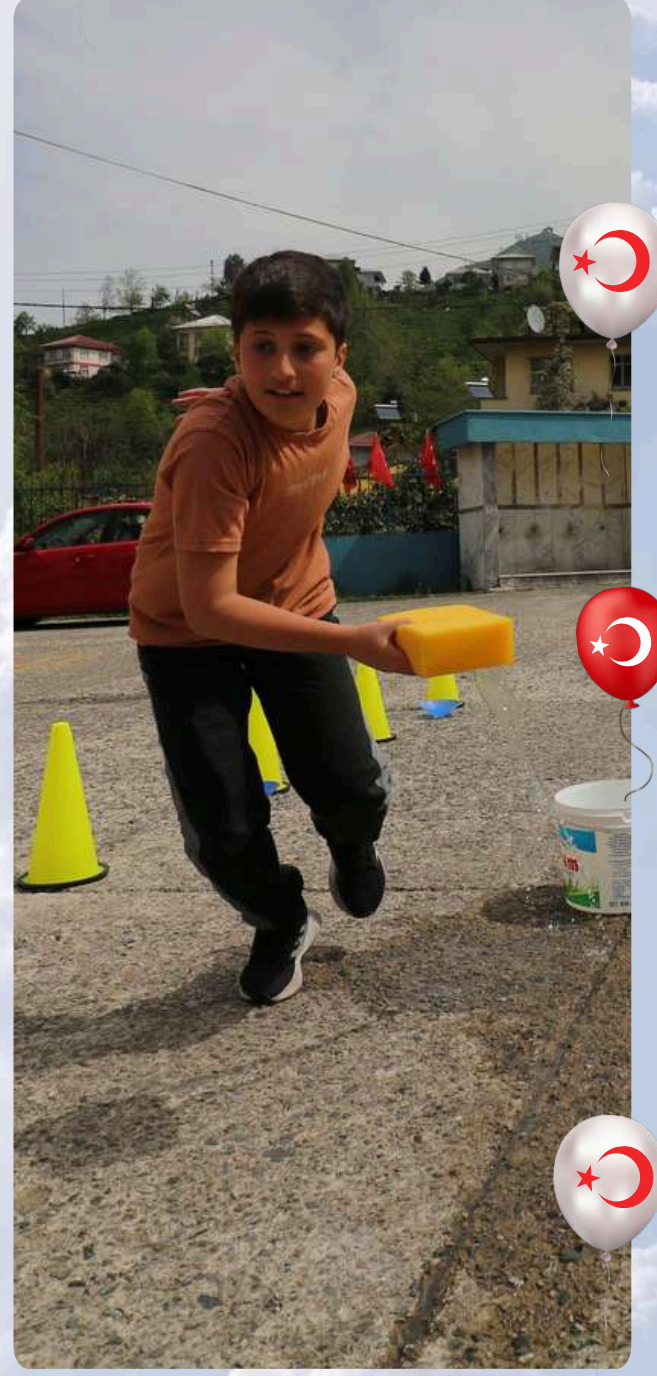

23 NİSAN ETKİNLİĞİMİZ

23 NİSAN ETKİNLİĞİMİZ

23 NİSAN ETKİNLİĞİMİZ

23 NİSAN ETKİNLİĞİMİZ

VEGAÇAY

ALTINDEM

Sana Özel Çay

BALCI

Aliminyum & PVC Doğrama

- * PVC Doğrama
- * Cam Balkon
- * Alm. Doğrama
- * Alm. K peşte
- *  elik Kapı
- * Duşakabin

Yahya BALCI
0542 391 55 38

RIZE

Şubel : Fener Mah. Atatürk Cad. No:53 Yeşilkent Apt. Altı